

1

Întrunirea acționarilor, sau, mai bine zis, *revolta*, a avut loc pe 21 aprilie la Grand Hyatt Hotel din Manhattan. Era o zi nefirească de rece, aproape hibernală, dar potrivit de mohorâtă ținând cont de circumstanțe. Cu două săptămâni în urmă știrea că Nicholas Spencer, președintele și directorul executiv al Genstone, murise într-un accident în timp ce zbura cu avionul său personal spre San Juan fusese întâmpinată cu o sinceră durere. Compania lui aștepta să primească “binecuvântarea” Administrației pentru Alimente și Medicamente (AAM) pentru un vaccin care prevenea dezvoltarea celulelor canceroase și, totodată, stopa evoluția bolii la cei deja afectați - un agent preventiv și un leac, de a cărui descoperire era singurul responsabil. Și-a denumit compania “Gen-stone”, o referire la piatra Rosetta care dezvăluise limba Egiptului antic și permisesse cunoașterea remarcabilei lui culturi.

Știrea dispariției lui Spencer a fost urmată rapid de anunțul președintelui consiliului de administrație al Genstone conform căruia experimentarea vaccinului întâlnise numeroase obstacole și acesta nu putea fi supus spre aprobare AAM într-un viitor previzibil. Anunțul mai spunea că de la companie fuseseră furate zeci de milioane de dolari, aparent de către Nicholas Spencer.

Sunt Marcia DeCarlo, cunoscută mai bine sub numele de Carley, și chiar în timp ce stăteam în sectorul împrejmuit cu frânghie, destinat ziariștilor, la întrunirea acționarilor, observând fețele furioase sau uluite sau înlăcrimate din jurul meu, nu-mi venea să cred ceea ce auzeam. Se părea că Nicholas Spencer, *Nick*, fusese un hoț și un escroc. Vaccinul miraculos nu era decât rodul imaginației lui debordante și al desăvârșitei arte de a convinge. Îi înșelase pe toți acești oameni care investiseră atâția bani în compania lui, adesea economiile

de-o viață sau toate bunurile. Bineînțeles că ei speraseră în primul rând să facă bani, dar nu puțini credeau și că investiția lor avea să facă din vaccin o realitate. Și nu numai investitorii aveau de suferit - furtul golise tot fondul de pensii al angajaților Gen-stone, peste o mie de oameni. Pur și simplu nu părea cu puțință.

Întrucât cadavrul lui Nicholas Spencer nu fusese adus de ape la țarm împreună cu bucățile carbonizate din avionul său blestemat, jumătate din oamenii aflați în sală nu credeau că era mort, iar cealaltă jumătate i-ar fi înfipt cu plăcere un par în inimă dacă rămășițele i-ar fi fost descoperite.

Charles Wallingford, președintele consiliului de administrație al Gen-stone, cenușiu la față, dar cu eleganța naturală datorată atâtor generații care beneficiaseră de creștere aleasă și privilegii, se străduia să aducă adunarea la ordine. Alături de el, pe podium, stăteau alți membri ai consiliului, cu figuri grave. Toți până la unul erau personalități proeminente în afaceri și societate. În rândul doi se aflau oameni pe care i-am recunoscut ca fiind directori de la firma de contabilitate a companiei Gen-stone. Unii dintre ei erau intervievați din când în când în *Weekly Browser*, suplimentul de dimineață al mai multor ziare, pentru care scriu rubrica financiară.

În dreapta lui Wallingford, cu fața ca de alabastru, cu părul blond răsucit într-un coc franțuzesc și îmbrăcată într-un costum negru care sunt sigură o costase o avere, stătea Lynn Hamilton Spencer, soția - sau văduva - lui Nick și, întâmplător, sora mea vitregă, pe care am întâlnit-o exact de trei ori și pe care mărturisesc că o antipatizez. Să mă explic. Acum doi ani, mama mea văduvă s-a măritat cu tatăl văduv al lui Lynn, după ce l-a cunoscut în Boca Raton unde trăiau pe domenii învecinate.

La cina din seara dinaintea nunții, atitudinea condescendentă a lui Lynn Spencer m-a supărat în aceeași măsură în care Nicholas Spencer m-a fermecat. Bineînțeles că știam cine era.

În *Time* și *Newsweek* apăruseră povești detaliate despre el. Spencer era fiul unui doctor din Connecticut, un medic generalist pasionat de studiul biologiei. Aveau un laborator acasă și, încă din copilărie, Nick își petrecea acolo majoritatea timpului liber, ajutându-l pe tatăl său la experiențe. “Alți copii aveau câini”, le explicase el celor care îl interviueaseră. “Eu aveam șoareci. Nu o știam, dar eram instruit în microbiologic de către un geniu.” Tânărul obținuse o licență în managementul afacerilor cu gândul ca, într-o bună zi, să stăpânească o firmă de instrumente chirurgicale. A pus pe picioare o mică afacere și a ajuns repede în vârf, devenind partener. Apoi, când microbiologia a devenit știința viitorului, a început a intui că acesta era domeniul în care voia să se implice. A pornit să reconstituie însemnările tatălui său și a descoperit că acesta, cu puțin înainte de moartea sa subită, fusese pe punctul de a crea un produs important în cercetarea cancerului. Folosind ca bază compania de furnizare de instrumentar medical a creat un important compartiment de cercetare.

Capitalul obținut prin asociere l-a ajutat să lanseze Genstone, iar vestea despre vaccinul împotriva cancerului a făcut ca acțiunile companiei să devină cele mai bine cotate pe Wall Street. Oferită inițial la trei dolari, acțiunea crescuse la o sută șaizeci de dolari. Sub rezerva aprobării date de AAM, Garner Pharmaceutical semnase un contract prin care se angaja să plătească un miliard de dolari pentru drepturile de distribuire a noului vaccin.

Știam că soția lui Nick Spencer murise de cancer în urmă cu cinci ani, că aveau un fiu în vârstă de zece ani și că se recăsătorise cu Lynn, de patru ani. Dar toată documentarea mea în legătură cu trecutul lui nu mi-a fost de nici un ajutor când l-am cunoscut la acea masă “de familie”. Pur și simplu nu eram pregătită pentru a face față atracției pe care o exercita Nick Spencer. Era unul dintre oamenii înzestrați atât cu farmec cât și cu o minte cu adevărat scilipitoare. Înalt de peste un metru

optzeci, cu părul blond închis, cu ochii de un albastru intens și un trup athletic, era foarte atrăgător și fizic. Dar cea mai valoroasă trăsătură era talentul de a comunica cu oamenii. În timp ce mama se străduia să întrețină conversația, m-am pomenit povestindu-i lui Nick despre mine mai multe lucruri decât dezvăluisem vreodată cuiva la prima întâlnire.

În câteva minute știa câți ani am, unde locuiesc, ce slujbă am și unde am crescut.

— Treizeci și doi de ani, spuse el zâmbind. Cu opt ani mai mică decât mine.

Apoi i-am spus nu numai că divorțasem după o scurtă căsnicie cu un coleg de facultate, ci i-am vorbit și despre copilășul care trăise doar cinci zile din cauză că gaura din inima lui era prea mare ca să poată fi suturată. Asta nu-mi era caracteristic. Eu nu vorbesc niciodată despre copil. Doare prea mult. Cu toate acestea, mi-a fost ușor să-i povestesc lui Nicholas Spencer despre el.

— Țsta e genul de tragedie pe care cercetările noastre îl vor împiedica într-o bună zi, spusese el cu blândețe. Voi mișca munții din loc pentru a-i scuti pe oameni de durerea pe care ai cunoscut-o tu, Carley.

Gândurile îmi fură readuse rapid la realitatea prezentă de ciocănelul izbit în mod repetat de Charles Wallingford până se lăsă tăcerea - o tăcere mânioasă, apăsătoare.

— Sunt Charles Wallingford, președintele companiei Gen-stone, spuse el.

Fu întâmpinat cu un cor asurzitor de huiduieli și fluierături.

Știam că Wallingford avea patruzeci și opt sau patruzeci și nouă de ani, și îl văzusem la știri a două zi după prăbușirea avionului lui Spencer. Acum arăta mult mai bătrân. Stresul din ultimele zile lăsase urme adânci pe chipul lui. Nimeni nu se putea îndoi că omul suferea.

— Am lucrat cu Nicholas Spencer în ultimii opt ani,

spuse el. Tocmai vândusem afacerea de comerț en detail a familiei, al cărei director eram, și căutam o ocazie să investesc într-o companie promițătoare. L-am cunoscut pe Nick Spencer, și el m-a convins că această companie, pe care tocmai o înființase, avea să facă progrese uluitoare în descoperirea de noi medicamente. La îndemnul lui am investit aproape toți banii obținuți din vânzarea afacerii noastre de familie și am intrat în Gen-stone. Așa că sunt la fel de afectat ca și voi de faptul că vaccinul nu este gata și nu poate fi supus spre aprobare AAM. Asta nu înseamnă că, dacă se găsesc alte fonduri, cercetările nu vor rezolva problema ...

Zeci de voci îl întrerupseră.

— Și cum rămâne cu banii pe care i-a furat?

— De ce nu recunoașteți că tu și toată șleahta de acolo de sus ne-ați înșelat?

Lynn se ridică brusc și, cu un gest surprinzător, trase microfonul din fața lui Wallingford.

— Soțul meu a murit în drum spre o întâlnire de afaceri al cărei scop era să obțină mai multe fonduri pentru a putea continua cercetarea. Sunt sigură că există o explicație pentru banii care lipsesc.

Un bărbat veni în fugă pe interval agitând niște foi de hârtie care arătau de parcă, fuseseră rupte din ziare și reviste.

— Familia Spencer pe domeniul ei din Bedford! strigă el. Soții Spencer găzduind un bal de caritate! Nicholas Spencer zâmbind în timp ce completează un cec pentru “Nevoiașii New York-ului”!

Agenții de pază îl înșfăcă de brațe când ajunse la podium.

— De unde crezi că proveneau banii ăia, cucoană? Îți spun eu de unde. *Din buzunarele noastre!* Am pus o a doua ipotecă pe casă ca să investesc în compania voastră păduchioasă. Vrei să știi de ce? Pentru că puștoaica mea are cancer, și am crezut în promisiunea bărbatului tău privitoare la

vaccin.

Sectorul destinat ziaristilor era în primele câteva rânduri. Eu stăteam în capăt și, dacă aș fi întins mâna, l-aș fi atins pe om. Era un tip voinic la vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un jersey și blugi. Am văzut cum fața i s-a schimonosit brusc și a început să plângă.

— Nici măcar n-am să pot ține fetița acasă, spuse el. Acum va trebui să vând casa.

Am ridicat capul spre Lynn și privirile ni s-au întâlnit. Știam că nu avea cum să vadă disprețul din ochii mei, în timp ce mă gândeam că diamantul de pe degetul ei valora, probabil, suficient ca să plătească a doua ipotecă, adică atât cât costa ca un copil să moară acasă la el.

Întrunirea nu a durat mai mult de patruzeci de minute, și a constat într-o serie de reproșuri ale celor care pierduseră totul investind în Gen-stone. Mulți dintre ei au spus că se lăsaseră convinși să cumpere acțiuni din cauză că un copil sau alt membru al familiei avea o boală pe care vaccinul ar fi putut s-o stopeze.

În timp ce lumea se revărsa în stradă, am strâns nume, adrese și numere de telefon. Mulțumită rubricii mele, mulți dintre oameni mă știau după nume și erau dornici să-mi vorbească despre pierderea lor financiară. M-au întrebat dacă credeam că există vreo șansă să își recupereze măcar o parte din investiție, dacă nu toată.

Lynn părăsise sala printr-o ușă laterală. M-am bucurat. Îi scrisesem un bilet după prăbușirea avionului lui Nick, anunțând-o că aveam să iau parte la slujba în memoria lui. Încă nu avusese loc; așteptau să vadă dacă va fi recuperat cadavrul. Acum, la fel ca aproape toți ceilalți, m-am întrebat dacă Nick chiar fusese în avion când acesta s-a prăbușit sau și-a înscenat dispariția.

Am simțit o mână pe braț. Era Sam Michaelson, un

reporter veteran de la revista *Wall Street Weekly*.

— Îți fac cinste cu un pahar, Carley.

— Doamne sfinte, mi-ar prinde bine unul!

Am coborât în barul de la parter și am fost îndrumați spre o masă. Era patru și treizeci de minute.

— În general nu beau votcă până la ora cinci, dar, după cum bine știi, undeva în lume *este* ora cinci, spuse Sam.

Eu am comandat un pahar de Chianti. De regulă, la sfârșitul lui aprilie trec pe Chardonnay, vinul meu de vreme caldă, dar după acea întrunire mă simțeam “înghețată” emoțional și simțeam nevoia de ceva care să mă încălzească.

Sam a dat comanda, apoi a întrebat brusc:

— Așadar, tu ce părere ai, Carley? Nu cumva, în timp ce noi vorbim, escrocul ăla stă cu burta la soare în Brazilia?

I-am dat singurul răspuns sincer pe care îl puteam oferi:

— Nu știu.

— L-am întâlnit pe Spencer o dată, spuse Sam. Jur că dacă s-ar fi oferit să-mi vândă Brooklyn Bridge aş fi acceptat pe loc. Alunecos ca un șarpe, tipul. L-ai întâlnit vreodată în carne și oase?

Am stat pe gânduri o clipă, încercând să mă hotărâsc ce să-i spun lui Sam. Faptul că Lynn Hamilton Spencer este sora mea vitregă, ceea ce însemna că Nick Spencer mi-e cumnat, nu-l mărturisisem nimănui. Cu toate acestea nu-mi permiteam să fac comentarii în public sau în particular despre Gen-stone ca investiție pentru că eram de părere că faptul putea fi considerat un conflict de interese. Din păcate, asta nu m-a oprit să cumpăr acțiuni Gen-stone în valoare de douăzeci și cinci de mii de dolari pentru că, așa cum spusese Nicholas Spencer în acea seară la cină, după ce acest vaccin va elimina posibilitatea apariției și dezvoltării cancerului, într-o bună zi va apărea altul capabil să elimine toate anomaliile genetice.

Copilașul meu a fost botezat în ziua în care s-a născut. Îi pusesem numele Patrick, după bunicul meu din partea mamei.

Am cumpărat acele acțiuni ca un fel de tribut adus amintirii fiului meu. În acea noapte din urmă cu doi ani Nick spusese că, cu cât se adunau mai mulți bani, cu atât mai repede se putea încheia testarea vaccinului și lansarea lui pe piață. “Și, bineînțeles, în cele din urmă cei douăzeci și cinci de mii de dolari ai tăi vor valora mult mai mult”, adăugase el.

Banii ăia reprezentau economiile mele pentru plata integrală a unui apartament.

M-am uitat la Sam și am zâmbit, gândindu-mă încă ce răspuns să-i dau. Părul lui Sam este un fel de cenușiu înspicat cu alb. Șuvițele lungi sunt pieptănate peste țeasta cu început de chelie. Am observat că șuvițele astea sunt uneori strâmbe, cum sunt, de exemplu și acum, și, ca o veche amică, a trebuit să mă abțin să-i spun “Predă-te. Ai pierdut bătălia cu părul”.

Sam are aproape șaptezeci de ani, dar ochii lui albaștri ca de copil sunt luminoși și vioi. Cu toate acestea, în spatele acelei fețe de spiriduș nu se află nimic copilăresc. Este isteț și șiret. Mi-am dat seama că n-ar fi cinstit să nu-i spun de legătura mea destul de “subțire” cu soția Spencer, dar am ținut să precizez că, de fapt, pe Nick îl întâlnisem o singură dată, iar pe Lynn de trei ori.

I-am văzut sprâncenele înălțându-se în timp ce îl puneam în temă cu relația.

— Ea îmi pare o tipă destul de sigură pe sine, spuse Sam. Cum era Spencer?

— Și eu aș fi cumpărat de la el Brooklyn Bridge. Mi s-a părut un tip nemaipomenit.

— Și acum ce crezi?

— Adică, dacă a murit sau a aranjat, cumva, prăbușirea avionului? Nu știu.

— Și soția, sora ta vitregă?

Am tresărit.

— Sam, mama e cu adevărat fericită cu tatăl lui Lynn, sau, dacă nu, joacă teatru al naibii de bine; iau până și lecții de

pian împreună. Ar fi trebuit să auzi concertul pe care ni l-au oferit când m-am dus luna trecută la Boca într-un week-end. Recunosc că Lynn nu mi-a plăcut când am cunoscut-o. Cred că sărută oglinda în fiecare dimineață. Adevărul e că am văzut-o numai în seara dinaintea nunții, la nuntă și încă o dată, anul trecut; când am ajuns, ea tocmai pleca. Așa că fă-mi plăcerea și nu o mai numi sora mea vitregă.

— S-a notat.

Chelnerița a venit cu băuturile. Sam a sorbit din pahar cu plăcere, apoi și-a dres glasul.

— Carley, tocmai am auzit că ai făcut cerere pentru postul care s-a eliberat la revistă.

— Da.

— Cum așa?

— Vreau să scriu pentru o revistă financiară serioasă, și nu doar o rubrică ce, în esență, este un spațiu de umplutură într-un supliment duminical de interes general. Țelul meu e să fiu reporter la *Wall Street Weekly*. De unde știi că am solicitat postul?

— Șeful cel mare, Will Kirby, a întrebat de tine.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că ai cap și că ești mult mai bună decât tipul care pleacă.

Jumătate de oră mai târziu Sam m-a lăsat în fața locuinței mele. Stau într-un apartament de la primul etaj al unui bloc de pe East 37th Street din Manhattan. Am ignorat ascensorul, care merită să fie ignorat, și am urcat pe trepte. M-am simțit ușurată deschizând ușa și intrând. Nu mă simțeam deloc în apele mele și pe bună dreptate. Situația financiară a acelor investitori mă afectase profund, dar era mai mult de atât. Mulți dintre ei făcuseră investiții din același motiv ca și mine, sperând să stopeze evoluția unei boli la cineva iubit. Pentru mine era prea târziu, dar știam că prin cumpărarea acelor acțiuni, ca un tribut adus lui Patrick, încercam totodată să-mi vindec rana din

inimă.

Apartamentul meu e mobilat cu lucrurile pe care le-au avut părinții mei în casa din Ridgewood, New Jersey, unde am crescut. Fiind unicul copil, am avut dreptul să aleg tot ce am vrut când ei s-au mutat în Boca Raton. Am retapițat canapeaua în albastru, ca să meargă cu albastrul persanului antic pe care l-am găsit la o licitație. Mesele, veiozele și fotoliul sunt de pe vremea când eram cea mai scundă, dar cea mai rapidă puștoaică din echipa universitară de baschet de la Immaculate Heart Academy.

Am un tablou cu echipa pe peretele din dormitor, în care eu țin mingea de baschet. Mă uit la el și constat că în multe privințe nu m-am schimbat. Părul scurt, negru și ochii albaștri pe care i-am moștenit de la tata sunt tot aceiași. N-am beneficiat de acel salt în creșterea în înălțime pe care mama m-a asigurat că o să-l am. Un metru șaiszeci aveam atunci, un metru șaiszeci am și acum. Lipsește zâmbetul victorios din tablou. Atunci credeam că lumea întregă e a mea. Poate că de vină este și faptul că scriu rubrica financiară. Sunt mereu în contact cu oameni reali cu probleme financiare reale.

În seara asta mai aveam un motiv să mă simt sfârșită, la pământ.

Nick. Nick Spencer. Indiferent cât de copleșitoare sunt dovezile, pur și simplu nu pot accepta ce s-a spus despre el.

Oare există un alt răspuns pentru eșecul vaccinului, dispariția banilor și prăbușirea avionului? Sau am eu ceva care mă face să mă las fraierită de ipocriți cu vorba mieroasă cărora nu le pasă decât de ei înșiși? Cum m-am lăsat fraierită de Greg, “Domnul total nepotrivit” cu care m-am măritat acum aproape unsprezece ani.

Când după patru zile de la naștere Patrick a murit, n-a fost nevoie ca Greg să-mi spună că se simțea ușurat. O vedeam. Asta însemna că nu mai avea să fie împovărat de grijile pe care le comportă creșterea unui copil care are nevoie de îngrijire

constantă.

N-am discutat cu adevărat despre asta. A zis că slujba care i se oferise în California era prea bună ca să-i dea cu piciorul.

Eu i-am spus:

— Nu mă lăsa să te rețin.

Și asta a fost tot.

Aceste gânduri n-au făcut decât să mă deprime și mai mult, așa că m-am culcat devreme, hotărâtă să-mi limpezesc mintea și să pornesc cu forțe proaspete a doua zi.

La șapte dimineața m-a trezit un telefon de la Sam.

— Carley, deschide televizorul. E un buletin de știri. Aseară, Lynn Spencer s-a dus la casa ei din Bedford. Cineva a incendiat-o. Pompierii au reușit s-o scoată pe Lynn, dar a inhalat mult fum. E în stare gravă la spitalul St. Ann.

În timp ce Sam închidea, am luat telecomanda de pe noptieră. Telefonul a sunat tocmai când aprindeam televizorul. Era registratura spitalului St. Ann.

— Domnișoară DeCarlo, sora dumneavoastră vitregă, Lynn Spencer, e internată aici. Dorește să vă vadă. Puteți să veniți azi? Glasul femeii deveni insistent. E foarte tulburată și are dureri mari. Pentru ea e important să veniți.

2

În cele patruzeci de minute necesare să ajung la spitalul St. Ann am rămas pe frecvența postului CBS ca să prind orice știre despre incendiu. După spusele reporterilor, Lynn Spencer plecase spre casa ei din Bedford seara trecută pe la ora unsprezece. Cei doi soți care aveau grijă de casă - Manuel și Rosa Gomez - locuiau pe domeniu într-o clădire separată. Se pare că nu se așteptau ca ea să vină acolo în seara aceea.

Ce a determinat-o pe Lynn să se ducă aseară în Bedford? m-am întrebat în timp ce m-am decis s-o iau pe Cross Bronx

Expressway, varianta cea mai rapidă de a ajunge din partea de est a Manhattan-ului, în Westchester Country, dacă nu se produce un accident care să încurce circulația. De regulă există un accident, ceea ce face ca Cross Bronx să fie numită cea mai proastă șosea din țară.

Apartamentul din New York al soților Spencer este pe Fifth Avenue, aproape de clădirea în care a locuit Jackie Kennedy. M-am gândit la domeniul meu de optzeci de metri pătrați și la cei douăzeci și cinci de mii de dolari pe care îi pierdusem, bani care trebuia să fie prima rată pentru un apartament într-un bloc ce urma să se construiască. M-am gândit la tipul de la întrunirea de ieri, al cărui copil era pe moarte și care urma să-și piardă casa din cauză că investise în Gen-stone. M-am întrebat dacă Lynn se simțise cât de cât vinovată. M-am întrebat dacă avea de gând să-mi vorbească despre asta.

Aprilie nu se dezmințea. Am constatat asta în timp ce parcurgeam pe jos drumul până la garajul în care îmi țineam mașina. Soarele strălucea și cerul era de un albastru intens. Cei câțiva nori, asemănători unor pernuțe de puf alb, pluteau deasupra capului meu, ca un gând întârziat. Așa îmi spune prietena mea, Eve, că aruncă pernele când decorează o cameră. Eve e decorator de interioare. Pernele trebuie să arate neglijent, un gând întârziat când totul este la locul lui.

Termometrul de pe bord înregistra optsprezece grade. Ar fi fost o zi grozavă pentru un drum la țară dacă motivul n-ar fi fost cel pe care îl aveam eu. Totuși, eram curioasă. Mergeam să vizitez o soră vitregă, practic o străină, care din motive necunoscute ceruse să mă vadă pe mine în locul uneia dintre celebrele ei prietene.

Am reușit să traversez Cross Bronx în aproximativ cincisprezece minute, aproape un record, și am cotit spre nord către Hutchinson River Parkway. Prezentatorul știrilor a început să relateze cele întâmplate cu Lynn. Alarma de

incendiu din conacul Bedford se declanșase la 13:15 a.m. Pompierii au ajuns la fața locului câteva minute mai târziu, când întregul parter al casei era deja cuprins de flăcări. Rosa Gomez i-a asigurat că nu era nimeni înăuntru. Din fericire, unul dintre pompieri a recunoscut Fiatul din garaj ca fiind mașina pe care o conducea de obicei Lynn și a întreat-o pe Rosa de cât timp era acolo. Femeia a fost surprinsă de prezența mașinii. Au pus o scară până la fereastra dormitorului pe care l-a indicat ea, au spart geamul și au intrat. Au găsit o Lynn amețită și dezorientată, încercând să-și croiască drum pe bâjbâite prin fumul dens. Inhalase deja mult fum. Labele picioarelor îi erau pline de bășici de la podeaua încinsă, iar pe mâini avea arsuri de gradul doi pentru că pipăise peretele în căutarea ușii. Spitalul raporta că starea ei devenise stabilă.

Un raport preliminar indica faptul că incendiul fusese premeditat. Cineva turnase benzină pe veranda din față care se întindea pe toată lungimea fațadei. Când benzina s-a aprins, o minge de foc a făcut ca în câteva secunde parterul să fie cuprins de flăcări.

Cine să fi dat foc casei? m-am întreat eu. Știa sau bănuia cineva că Lynn era acolo? Gândul mi-a fugit imediat la întrunirea acționarilor și la bărbatul care o apostrofase. El se referise la conacul ei din Bedford. Eram sigură că atunci când poliția va auzi de el îl va vizita.

Lynn era într-un separeu dintr-o secție specială a spitalului St. Ann. Avea în nări tuburi de oxigen, și brațele îi erau bandajate. Cu toate acestea nu era nici pe departe atât de palidă ca ieri, când o văzusem la întrunirea acționarilor. Apoi mi-am amintit că inhalarea de fum poate da pielii o tentă rozalie.

Părul ei blond era dat pe spate și părea tuns neregulat. M-am întreat dacă nu cumva trebuise să i se taie o parte din el în camera de urgență. Palmele îi erau bandajate, până aproape de vârfurile degetelor. Mi-a fost rușine că, un moment, m-am

întrebat dacă inelul cu diamant pe care îl purtase la întrunire se afla undeva în casa arsă din temelii.

Avea ochii închiși, dar nu eram sigură dacă dormea. M-am uitat la sora care mă adusese la ea.

— Acum un minut era trează, mi-a spus ea încet. Vorbiți-i.

— Lynn, am șoptit eu pe un ton nesigur.

A deschis ochii.

— Carley. A încercat să zâmbească. Îți mulțumesc că ai venit.

Am dat din cap. De obicei sunt spontană, dar acum pur și simplu nu știam ce să-i spun. Eram sincer bucuroasă că nu suferise arsuri grave și că trăiește, dar nu-mi puteam imagina de ce jucam eu rolul rudei celei mai apropiate. Dacă există un lucru de care sunt sigură pe lumea asta e că Lynn Hamilton Spencer are tot atât de puțină considerație pentru mine cât am eu pentru ea.

— Carley... Glasul îi sună ascuțit și, dându-și seama de asta, își strânse buzele. Carley, începu ea din nou, pe un ton mai liniștit, habar n-aveam că Nick lua bani de la companie. Încă nu-mi vine să cred. Nu știu nimic despre afacerile lui. Avea casa din Bedford și apartamentul din New York dinainte de a ne căsători.

Buzele îi erau crăpate și uscate. A ridicat mâna dreaptă. Știam că vrea să ajungă la paharul cu apă. Sora plecase imediat ce Lynn deschisese ochii. Nu știam dacă trebuia să apăs pe butonul care ridică patul. În loc de asta, mi-am strecurat brațul pe după gâtul ei și am susținut-o în timp ce sorbea.

A băut puțin, apoi s-a lăsat iar pe spate și a închis ochii de parcă acel scurt efort o secătuisese. În acel moment am simțit o undă de milă autentică pentru ea. Lynn cea elegant îmbrăcată și coafată pe care o cunoscusem în Boca Raton era la ani-lumină depărtare de această femeie care avea nevoie de ajutor ca să bea câteva picături de apă.

Am culcat-o la loc, pe pernă, și am văzut cum pe obraji i se prelingeau lacrimi.

— Carley, spuse ea cu glas istovit, am pierdut tot. Nick e mort. Mi s-a cerut să-mi dau demisia de la firma de relații publice. L-am prezentat pe Nick la o mulțime de clienți noi. Mai mult de jumătate dintre ei au investit masiv în companie. Același lucru s-a întâmplat în Southhampton, la club. Oameni care îmi erau prieteni de ani de zile sunt furioși că prin mine l-au cunoscut pe Nick și acum au pierdut o mulțime de bani.

M-am gândit cum îl descriesese Sam pe Nick — un șarpe alunecos.

— Avocații acționarilor au de gând să mă dea în judecată. În nerăbdarea ei, Lynn începuse să vorbească repede. A pus o mână pe brațul meu, apoi a icnit și și-a mușcat buza. Am niște bani în contul meu personal din bancă, spuse ea, asta-i tot. Mi-am pierdut slujba. Carley, am nevoie de ajutorul tău.

Cum puteam s-o ajut? m-am întrebat. Nu știam ce să spun, așa că m-am mulțumit s-o privesc.

— Dacă Nick a luat banii ăia, singura mea speranță e că oamenii vor crede că sunt o victimă inocentă. Carley, se vorbește că o să-mi deschidă proces penal. Te rog să împiedici lucrul acesta. Oamenii te respectă. Te vor asculta. Fă-i să înțeleagă că, dacă a fost o escrocherie, eu n-am luat parte la ea.

— Crezi că Nick e mort? Era o întrebare pe care trebuia să o pun.

— Da, sunt convinsă. Nick credea în mod absolut în legitimitatea lui Gen-stone. Era în drum spre o întâlnire de afaceri în Puerto Rico și l-a prins o furtună puternică.

Glasul îi devenise încordat și ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Nick te plăcea, Carley. Te plăcea foarte mult. Te admira. Mi-a povestit de copilașul tău. Fiul lui Nick, Jack, tocmai a împlinit zece ani. Bunicii lui locuiesc în Greenwich. Acum nici măcar nu mă vor lăsa să-l văd. Nu m-au plăcut

niciodată din cauză că seamăn cu fiica lor, care a murit, iar eu trăiesc. Îmi este dor de Jack. Aș vrea măcar să-l pot vizita.

Asta puteam să înțeleg.

— Îmi pare rău, Lynn, îmi pare sincer rău.

— Carley, am nevoie de mai mult decât compătimirea ta.

Am nevoie să-i ajuți pe oameni să înțeleagă că n-am făcut parte din nici un plan menit să-i escrocheze. Vrei să-mi susții cauza? Închise ochii. Și a lui, șopti ea. Te plăcea foarte mult.

3

Ned stătea în holul spitalului, cu un ziar deschis în față. Venise pe alee în spatele unei femei care ducea un buchet de flori și sperase că cei care îl vedeau vor crede că sunt împreună. O dată ajuns înăuntru, se așezase pe un scaun în hol.

Stătea cocârjat, astfel că ziarul îi ascundea fața. Totul se petrecuse foarte repede. Trebuia să se gândească.

Ieri aproape că se năpustise la nevasta lui Spencer când, la întrunirea acționarilor, ea înșfăcase microfonul ca să susțină că totul era o greșeală de contabilitate. A avut noroc că celălalt tip începuse să strige la ea.

Apoi, când o văzuse urcând într-o limuzină luxoasă, furia explodase în el.

Oprise imediat un taxi și îi dăduse șoferului adresa apartamentului ei din New York, clădirea aia șic de vizavi de Central Park. Ajunsese tocmai când portarul îi deschidea respectuos ușa de la intrare.

În timp ce plătea taxiul și cobora, și-o imagina pe Lynn Spencer urcând cu ascensorul spre apartamentul elegant care fusese cumpărat cu banii pe care ea și bărbatul ei îi furaseră de la el.

Rezistase dorinței de a alerga după ea și pornise pe jos pe Fifth Avenue. În timp ce mergea remarca disprețul din privirile oamenilor care veneau spre el. Știau că locul lui nu era pe Fifth

Avenue. El aparținea unei lumi în care oamenii cumpărau numai lucrurile de care aveau nevoie, plătind cu cărți de credit, ca apoi să achite numai în cele mai mici rate lunare permise.

La televizor Spencer povestise cum cei care investiseră în IBM sau Xerox acum cincizeci de ani deveniseră milionari. “Cumpărând acțiuni Gen-stone nu numai că îi veți ajuta pe alții, ci veți face și avere.” Mincinosul! Mincinosul! Mincinosul! - cuvântul explodă în mintea lui Ned.

Din Fifth Avenue se duse să ia autobuzul spre casă, în Yonkers. Casa era o clădire veche cu două niveluri. El și Annie închiriaseră parterul în urmă cu douăzeci de ani, când se căsătoriseră.

În camera de zi era harababură. Decupase toate articolele despre prăbușirea avionului și despre vaccin și le împrăștiase pe măsuta de cafea. Restul hârtiilor le azvârlise pe podea. Reciti articolele, pe fiecare în parte.

Când se făcu întuneric, nu-și bătu capul cu cina. Nu-i mai era foame. La zece, scoase o pătură și o pernă și se culcă pe canapea. Nu se duse în dormitor, unde i se făcea prea dor de Annie.

După înmormântare, preotul îi dăduse o Biblie. “Am însemnat niște pasaje pe care ar fi bine să le citești, Ned”, spusese el. “S-ar putea să te ajute.”

Psalmii nu-l interesaseră, dar, răsfoind Biblia, găsisese ceva în Cartea lui Ezekiel. “Voi întristați prin minciuni inima celui neprihănit, când Eu însumi nu l-am întristat.” Era ca și cum profetul vorbea despre el și Spencer. Asta însemna că Dumnezeu era supărat pe oamenii care le făceau rău altor oameni și voia să-i pedepsească.

Ned adormise, dar se trezi puțin după miezul nopții cu imaginea conacului Bedford în minte. După ce cumpărase acțiunile, o dusesese de mai multe ori cu mașina pe Annie până acolo, duminica după-amiaza. Ea era foarte supărată că el vânduse casa din Greenwood Lake moștenită de la mama lui și

folosise banii ca să cumpere acțiunile care aveau să-i facă bogați.

— Aia era casa în care puteam să ne retragem la pensie! țipa la ei, uneori plângând. Nu vreau un conac. Iubeam casa aia. Am muncit din greu la ea și am făcut-o tare drăguță, iar tu nici măcar nu mi-ai spus când ai vândut-o. Cum ai putut să-mi faci una ca asta, Ned?

— Domnul Spencer mi-a spus că îmi ajută pe alții cumpărându-i acțiunile, iar, într-o bună zi, voi putea avea și eu o casă ca asta.

Nici măcar asta nu o convinsese pe Annie. În urmă cu două săptămâni, când avionul lui Spencer se prăbușise și apăruse zvonul că vaccinul era sub semnul întrebării, Annie își ieșise din minți.

— Stau în picioare, la spital, opt ore pe zi. L-ai lăsat pe escrocul ăla să te ducă cu vorba și ai cumpărat acțiunile alea false, iar acum va trebui să muncesc toată viața. Plângea atât de tare încât abia putea vorbi. Nu te înveți minte, Ned. Pierzi slujbă după slujbă din cauza temperamentului tău îngrozitor, iar când în sfârșit încerci să faci ceva, te lași fraierit. Înșfăcase cheile de la mașină și fugise din casă. Cauciucurile scrâșniseră când țâșnise cu mașina în stradă, în marșarier.

Momentul următor se tot repeta în mintea lui Ned. Imaginea mașinii de gunoi care dădea cu spatele. Scrâșnetul frânelor. Priveliștea mașinii zburând în aer și apoi izbindu-se de pământ. Rezervorul de benzină explodând și flăcările cuprinzând mașina.

Annie. Moartă.

Se cunoscuseră în spital, cu peste douăzeci de ani în urmă, când fusese internat. Se luase la bătaie cu un tip într-un bar și se alesese cu o contuzie. Annie îi adusese de mâncare și îl certase că își pierduse cumpătul și se bătuse. Era energică, micuță și autoritară într-un fel drăgălaș. Aveau aceeași vârstă, treizeci și opt de ani. Începuseră să iasă împreună, apoi ea se

mutase la el.

Venise aici în dimineața aceea pentru că asta îl făcea să se simtă mai aproape de Annie. Își putea imagina că din clipă în clipă ea avea să apară pe hol și să spună că îi părea rău că întârziase, dar una dintre fete lipsea și ea trebuise să-i țină locul.

Știa că era o fantezie. Ea nu mai avea să fie aici niciodată.

Cu un gest brusc, Ned mototoli ziarul, se ridică, se duse până la cel mai apropiat coș de gunoi și îndesă gazeta în el. Apoi porni către ușă, dar fu strigat de un doctor care traversa holul.

— Nu te-am mai văzut de la accident, Ned. Îmi pare rău de Annie. Era o ființă minunată.

— Mulțumesc. Apoi își aminti numele doctorului. Vă mulțumesc, domnule doctor Ryan.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. Trebuia să spună ceva. Ochiul doctorului Ryan îl priveau cercetători. S-ar fi putut ca doctorul Ryan să știe că la insistențele lui Annie el venea aici, la doctorul Greene, pentru consiliere psihiatrică. Doctorul Greene îl enervase când spusese: “Nu crezi că ar fi trebuit să discuți cu Annie înainte de a vinde casa?”

Arsura de la mână chiar îl durea. Când aruncase bățul de chibrit în benzină, focul îi prinsese mâna. Asta era pretextul că se afla aici. Întinse mâna s-o vadă doctorul Ryan.

— M-am ars aseară când mi-am pregătit cina. Nu mă prea pricep la bucătărie. La urgență era aglomerație și trebuie să mă duc la lucru. Oricum, nu-i chiar atât de rău.

Doctorul Ryan se uită la mână.

— E destul de grav, Ned. Ar putea să se infecteze. Scoase din buzunar un carnețel de rețete și completează una. Cumpără unguentul acesta și dă-te mereu cu el. Vino la control peste o zi, două.

Ned îi mulțumi și se îndepărtă. Nu voia să se mai întâlnească cu altcineva. În drum spre ușă, se opri. În jurul ieșirii principale erau instalate camere de luat vederi.

Își puse ochelarii de soare cu lentile negre înainte să iasă pe ușa turnantă în spatele unei tinere. Apoi își dădu seama că pentru ea erau acolo camerele.

Se dădu repede într-o parte și se strecură în spatele oamenilor care fuseseră pe cale să intre în spital, dar se opriseră când văzuseră camerele și așteptau. Printre ei erau mulți gură-cască.

Femeia interviuată avea părul închis la culoare, peste douăzeci și cinci de ani, și era atrăgătoare. I se părea cunoscută. Apoi își aduse aminte unde o văzuse. Fusese ieri la întrunirea acționarilor. Oamenii îi puseseră întrebări în timp ce părăseau sala.

Încercase să stea de vorbă cu el, însă trecuse repede pe lângă ea. Nu-i plăceau oamenii care puneau întrebări.

Unul dintre reporteri întinse un microfon către ea.

— Domnișoară DeCarlo, e adevărat că Lynn Spencer este sora dumneavoastră?

— Soră vitregă.

— Cum se simte?

— Evident că are dureri. A trăit o experiență cumplită. A fost cât pe ce să-și piardă viața în acel incendiu.

— Are vreo idee cine ar fi putut să pună focul? A primit vreo amenințare?

— N-am discutat despre asta.

— Domnișoară DeCarlo, credeți că focul a fost pus de cineva care și-a pierdut banii investind în Gen-stone?

— Nu pot face speculații pe tema asta. Pot să spun că cel care dă foc unei case, fără să știe că cineva ar putea dormi înăuntru, e fie psihopat, fie rău.

Ochii lui Ned se îngustară; se simți cuprins de mânie. Annie murise captivă într-o mașină care ardea. Dacă el n-ar fi

vândut casa din Greenwood, acum ar fi fost împreună acolo. Ea ar fi stat în genunchi răsădind flori în grădină în loc să iasă în fugă din casa din Yonkers, plângând atât de tare încât nu mai fusese atentă la trafic când scosese mașina cu spatele.

Preț de o clipă, ochii i se întâlniră cu cei ai femeii intervievate. O chema DeCarlo și era sora lui Lynn Spencer. Am să-ți arăt eu cine-i nebun, se gândi el. Păcat că soră-ta n-a rămas blocată în incendiu așa cum a rămas Annie în mașină. Păcat că nu erai și tu în casă cu ea. Am să le aranjez eu, Annie, promise el. Am să te răzbun.

4

M-am dus acasă nici pe departe mulțumită de prestația mea de la acea neașteptată conferință de presă. Îmi plăcea mult mai mult când eu eram cea care puneă întrebările. Mi-am dat seama că, vrând-nevrând aveam să fiu percepută ca purtătoarea de cuvânt și apărătoarea lui Lynn. Nu era un rol pe care mi-l doream. Încă nu eram convinsă că fusese o soție naivă și încrezătoare care nu sesizase că trăia lângă un escroc.

Dar *era* oare? Se presupunea că atunci când s-a prăbușit avionul Nick se afla în drum spre o întâlnire de afaceri. Când urcase în acel avion, mai credea încă în Gen-stone? Murise crezând în el?

De data asta, Cross Bronx Expressway era pe măsura faimei sale de cea mai proastă șosea din țară. Un accident provocase un blocaj pe o distanță de două mile, fapt care mi-a oferit suficient timp să pot gândi în liniște. Poate chiar prea mult, deoarece mi-am dat seama că, în ciuda a tot ce se dezvăluise despre Nick Spencer și compania lui în ultimele câteva săptămâni, lipsa ceva, era ceva în neregulă. Totul se îmbina prea bine: avionul lui Nick se prăbușește, vaccinul e declarat imperfect, dacă nu fără valoare, și lipsesc milioane de dolari.

Oare a fost un accident înscenat și acum Nick stă cu burta la soare în Brazilia, așa cum a sugerat Sam? Sau avionul s-a prăbușit din cauza furtunii, cu el în carlingă? Și dacă așa stăteau lucrurile, unde erau toți banii ăia, dintre care douăzeci și cinci de mii îmi aparțineau?

“Te plăcea, Carley”, spusese Lynn.

Ei bine, și eu îl plăceam. De asta aș fi vrut să cred că există și altă explicație.

Am trecut pe lângă locul accidentului care redusese Cross Bronx la o șosea cu o singură bandă. Se răsturnase un trailer. Lăzile cu portocale și grapefruit fuseseră date la o parte pentru a se deschide singura bandă. Cabina trailerului părea intactă. Am sperat că șoferul era teafăr.

Am cotit pe Harlem River Drive. Eram nerăbdătoare să ajung acasă. Voiam să revăd rubrica de duminica următoare înainte s-o trimit prin e-mail la birou. Intenționez să-l văd pe tatăl lui Lynn și să-l anunț că Lynn o să se facă bine. Doream să văd dacă am vreun mesaj pe robot, mai ales de la redactorul-șef de la *Wall Street Weekly*. Doamne, cât de mult mi-ar plăcea să scriu pentru revista aia!

Am parcurs restul drumului destul de repede. Necazul a fost că, în minte, continuam să văd privirea sinceră a lui Nick Spencer când vorbea despre vaccin. Îmi tot aminteam de impresia pe care mi-o provocase: Ce tip grozav!

Oare mă înșelam eu cumplit, eram tâmpită și naivă, adică exact așa cum nu trebuie să fie un reporter? Sau, poate, exista un alt răspuns? În timp ce intram în garaj, mi-am dat seama ce mă mai sâcăia. Instinctul îmi vorbea din nou și îmi spunea că pe Lynn o interesa mult mai mult să-și spele numele decât să afle dacă soțul ei trăia sau nu.

Am găsit pe robot un mesaj, unul pe care îl doream. “Vă rog să-l sunați pe Will Kirby la *Wall Street Weekly*”

Will Kirby este redactor-șef. Am format repede numărul. Îl întâlnisem pe Kirby de câteva ori la marile adunări, dar nu

discutaserăm niciodată cu adevărat. Când secretara mi-a făcut legătura cu el și l-am auzit pe fir, primul meu gând a fost că glasul i se potrivea cu corpul. E un bărbat masiv în jur de cincizeci și cinci de ani, și are un glas profund și sonor. N-a pierdut timpul stând la palavre cu mine.

— Carley, poți veni la mine mâine dimineață?

Știi bine că pot, m-am gândit.

— Desigur, domnule Kirby.

— Ora zece îți convine?

— Absolut.

— Bun. Ne vedem atunci.

Clic.

Fusesem deja examinată de doi oameni de la revistă, așa că interviul acesta avea să decidă: pe scut, sau sub scut. Mă gândeam cu ce să mă îmbrac. Un costum cu pantalon era probabil o alegere mai bună pentru un interviu decât o fustă. Cel gri în dungii pe care îl cumpărasem în timpul unor reduceri de prețuri la Escada, la sfârșitul verii trecute, ar fi fost grozav. Dar dacă se făcea frig, așa ca ieri, era prea subțire. Poate că cel bleumarin ar fi fost o alegere mai bună.

Nu mai simțisem de mult acest amestec de neliniște și nerăbdare. Știam că deși îmi plăcea foarte mult să scriu rubrica, asta nu-mi va ocupa tot timpul. Dacă ar fi fost un articol zilnic, altfel ar fi stat lucrurile, dar un supliment săptămânal nu prea e o provocare o dată ce ai învățat meseria. E adevărat că din când în când colaboram la diverse reviste scriind despre personalități din lumea financiară, dar tot nu era de ajuns.

Am sunat la Boca. Mama se mutase în apartamentul lui Robert după ce s-au căsătorit pentru că avea o priveliște grozavă a oceanului și era mai mare decât al ei. Ce nu-mi plăcea la treaba asta era că acum, când mă duceam în vizită, dormeam în “camera lui Lynn”, și asta în ciuda faptului că ea nu stătea acolo. Când veneau în vizită, ea și Nick luau un apartament în stațiunea Boca Raton. Cu toate acestea, când mă

duceam acolo în câte un week-end, eram acut conștientă de faptul că Lynn mobilase camera aia pentru ea înainte de a se mărita cu Nick. Dormeam în patul *ei*, foloseam cearșafurile roz și fețele de pernă cu dantelă pe margini care erau ale *ei*, mă înfășuram după duș în prosopul *ei* scump, cu monogramă.

Îmi plăcuse mult mai mult să dorm pe canapeaua extensibilă din vechiul apartament al mamei. Dar important era că mama se simțea fericită și că îmi plăcea sincer Robert Hamilton. E un om liniștit, cumsecade, fără aroganța pe care a afișat-o Lynn la prima întâlnire. Mama mi-a spus că Lynn încercase să-l cupleze cu o văduvă bogată din apropiere de Palm Beach, dar pe el nu-l interesase.

Am ridicat receptorul, am apăsat pe unu și numărul a fost apelat automat. A răspuns Robert. Bineînțeles că era teribil de îngrijorat din cauza lui Lynn. Am fost fericită să-l pot asigura că Lynn se va face bine și va ieși din spital peste câteva zile.

Pe lângă faptul că era îngrijorat pentru fiica lui, lucru firesc de altfel, am simțit că mai era ceva. N-a ezitat să vorbească.

— Carley, tu l-ai cunoscut pe Nick. Nu-mi vine să cred că era un escroc. Dumnezeuule, m-a convins să-mi bag aproape toate economiile în Gen-stone. Nu i-ar fi făcut asta tatălui soției sale, dacă ar fi știut că e o escrocherie, nu-i așa?

La interviul din dimineața următoare, stăteam în fața lui Will Kirby, care ședea la birou. Mi s-a oprit inima când a spus:

— Înțeleg că ești sora vitregă a lui Lynn Spencer.

— Da, sunt.

— Te-am văzut aseară la știri în fața spitalului. Sincer să fiu, ne-am temut că s-ar putea să-ți fie imposibil să te ocupi de sarcina pe care o am în minte, dar Sam mi-a spus că nu ești foarte apropiată de ea.

— Nu, nu sunt. Sincer, m-a mirat că a vrut să mă vadă ieri. Avea însă un motiv. Vrea ca oamenii să înțeleagă că,

indiferent ce a făcut Nick, ea nu a fost părtașă.

I-am spus că Nick îl convinsese pe tatăl lui Lynn să-și investească majoritatea economiilor în Gen-stone.

— Ar fi fost un adevărat ticălos dacă și-ar fi înșelat în mod deliberat socrul, aprobă Kirby.

Apoi mi-a spus că slujba îmi aparținea și că prima mea sarcină era să fac un portret amănunțit al lui Nicholas Spencer, sau, altfel spus, o schiță biografică. Anexasem la cererea mea pentru post mostre din schițele făcute anterior și îi plăcuseră.

— Vei face parte dintr-o echipă. Don Carter se va ocupa de partea de afaceri. Ken Page este expertul nostru medical. Tu te vei ocupa de viața personală. Apoi, toți trei veți da o formă unitară articolului. Don fixează întâlniri la Gen-stone cu președintele și doi dintre directori. Ar trebui să te duci și tu acolo, peste ei.

Pe biroul lui Kirby erau două copii ale rubricii mele. Arată spre ele.

— Apropo, nu văd nici un conflict de interese dacă vrei să scrii mai departe rubrica. Acum du-te și prezintă-te lui Carter și doctorului Page, și pe urmă treci pe la personal să completezi formularele obișnuite.

Întrevederea fiind încheiată, întinse mâna spre telefon, dar în timp ce mă ridicam de pe scaun, a zâmbit scurt.

— Mă bucur să te avem printre noi, Carley, spuse el. Îți sugerez să te duci mâine în Connecticut, de unde era Spencer. Mi-a plăcut că la întocmirea schițelor biografice i-ai făcut pe oamenii din locurile natale ale subiecților tăi să vorbească despre ei.

— Era din Caspien, am spus, un orașel din apropiere de Bridgeport. M-am gândit la articolele pe care le citisem despre faptul că Nick Spencer lucrase cot la cot cu tatăl său, medic, în laboratorul din casa lor. Speram ca atunci când aveam să ajung la Caspien să pot cel puțin să confirm că asta era adevărat. Pe urmă m-am întrebat de ce nu-mi venea să cred că murise.

Răspunsul a venit imediat. Lynn păruse mai preocupată de propria-i imagine decât de Nicholas Spencer pentru că nu era o văduvă îndurerată. Fie știa că nu era mort, fie o dureau în cot de el. Aveam de gând să aflu care din cele două variante era cea adevărată.

5

Mi-am dat seama că avea să-mi facă plăcere să lucrez cu Ken Page și Don Carter. Ken e un tip masiv, cu părul negru și bărbie de bulldog. Pe el l-am cunoscut primul și am început să mă întreb dacă bărbații de la *Wall Street Weekly* trebuia să îndeplinească o cerință minimă de înălțime și de greutate. Apoi însă a sosit Don Carter. E scund, cu părul șaten deschis și ochi de un căprui intens. Le-am dat amândurora în jur de patruzeci de ani.

Abia apucasem să-l salut pe Ken când el s-a scuzat și a fugit să-l prindă pe Carter, pe care îl zărise trecând prin hol. Am profitat de moment ca să mă uit bine la diplomele de pe perete și am fost impresionată. Ken era medic și avea și doctoratul în știință moleculară.

S-a întors însoțit de Don. Obținuseră confirmarea întâlnirilor cu cei de la Gen-stone pentru a doua zi la ora unsprezece. Întrevederea avea să aibă loc la Pleasantville, sediul principal al companiei.

— Au birouri de protocol în Chrysler Building, îmi spuse Don, dar munca adevărată se face în Pleasantville.

Urma să ne întâlnim cu Charles Wallingford, președintele comitetului director, și Milo Celtavini, cercetător științific, șeful laboratorului Gen-stone. Întrucât atât Ken, cât și Don locuiau în Westchester County, am hotărât să mă întâlnesc cu ei acolo.

Binecuvântat fie Sam Michaelson. Evident că el îmi pusese o vorbă bună. Bineînțeles că atunci când lucrezi în

echipă la un proiect important vrei să fii sigur că poți lucra fără hopuri, ca o echipă. Mulțumită lui Sam, aveam sentimentul că, cu tipii ăștia, nu voi avea parte de “să așteptăm și să vedem”. În esență, primeam încă un “bine ai venit la bord”.

Imediat ce am ieșit din clădire l-am sunat pe Sam pe celular și i-am invitat pe el și pe soția lui la o cină la Il Mulino, în Village. Apoi m-am grăbit spre casă, cu gândul să-mi fac un sandviș și o ceașcă de cafea și să prânzesc în fața computerului. Primisem o mulțime de noi întrebări de la cititorii rubricii mele și voiam să le sortez. Când primești corespondență pentru o rubrică precum a mea, întrebările tind să se repete, deoarece pe mulți oameni îi interesează același lucru, fapt care îmi dă un indiciu la care întrebări ar trebui să încerc să răspund.

Din când în când întreprind propriile-mi cercetări atunci când vreau ca cititorii mei să aibă o anume informație. Este important ca cei care nu au experiență financiară să fie ținuti la curent cu subiecte precum refinanțarea ipotecărilor atunci când sunt foarte scăzute, sau evitarea reclamei sfârșitoare a unor împrumuturi “fără dobândă”.

Când fac asta, folosesc în scrisorile de sondaj inițialele prietenilor mei și trec orașul în care au o relație. Cea mai bună prietenă a mea este Gwen Harkins. Tatăl ei a crescut în Idaho. Sondajul de săptămâna trecută trebuia să răspundă la întrebarea de ce e nevoie să se țină seama înainte de a solicita anularea unei ipotecă. Am semnat G.H. din Boise, Idaho.

Ajungând acasă, mi-am dat seama că trebuia să las la o parte un timp planurile de a lucra la rubrică. Pe robot era un mesaj de la Procuratura Generală. Jason Knowles, un anchetator, voia să vorbească urgent cu mine. Își lăsase numărul, rugându-mă să-l sun. Așa am făcut.

Am petrecut următoarele patruzeci de minute întrebându-mă ce informații utile puteam să dețin eu ca un anchetator de la Procuratura Generală să vrea să le aibă imediat. Când a sunat interfonul, am ridicat receptorul, am aflat că era domnul

Knowles, l-am avertizat să urce pe scări și am deblocat clanța.

Câteva minute mai târziu la ușa mea se afla un bărbat cu păr argintiu și un fel de a fi curtenitor, dar și direct. L-am invitat înăuntru și s-a așezat pe canapea. Eu am ales scaunul cu spătar drept din fața canapelei și am așteptat să vorbească.

Mi-a mulțumit că l-am primit atât de repede, apoi a trecut la subiect.

— Domnișoară DeCarlo, ați fost luni la întrunirea acționarilor de la Gen-stone.

Era o afirmație, nu o întrebare. Am confirmat dând din cap.

— Am înțeles că mulți oameni care au luat parte la acea întâlnire și-au exprimat puternicul resentiment față de conducere și că un bărbat s-a înfuriat chiar la declarația făcută de Lynn Spencer.

— E adevărat. Mă așteptam ca următoarea întrebare să fie dacă eram sora vitregă a lui Lynn. M-am înșelat.

— Am înțeles că stăteți pe scaunul din capătul rândului rezervat presei și că erați aproape de bărbatul care a urlat la doamna Spencer.

— Așa e.

— Am mai înțeles că, după întrunire, ați vorbit cu un număr de acționari nemulțumiți și le-ați luat numele.

— Da.

— A vorbit cumva cu dumneavoastră și cel care spunea că își pierde casa din cauză că a investit în Gen-stone?

— Nu, n-a vorbit cu mine.

— Aveți numele acționarilor care au vorbit cu dumneavoastră?

— Da, le am. Am simțit că Jason Knowles aștepta o explicație. După cum poate știți, sau nu, scriu o rubrică de sfaturi financiare destinată consumatorului sau investitorului mai puțin avizat. Uneori colaborez și la alte reviste, scriu articole. La acea întrunire mi-a trecut prin minte că aș putea să

scriu un articol care să illustreze felul în care colapsul lui Genstone a distrus viitorul atâtor mici investitori.

— Știu, și de asta mă aflu aici. Am vrea numele celor care au vorbit cu dumneavoastră.

M-am uitat la el. Părea o cerere rezonabilă, dar cred că am avut reacția instantanee a oricărui ziarist cărui i se cere să-și dezvăluie sursele.

Jason Knowles parcă mi-a citit gândurile.

— Domnișoară DeCarlo, sunt sigur că înțelegeți de ce vă cer asta. Sora dumneavoastră, Lynn Spencer...

L-am întrerupt:

— Soră vitregă.

A dat din cap.

— Soră vitregă. Sora dumneavoastră vitregă putea să moară când casa ei a fost mistuită de flăcări, alaltăieri noapte. În momentul de față nu știm dacă persoana care a provocat incendiul știa că era în casă. Oricum, s-ar putea și ca unul dintre acei acționari furioși - și chiar disperati - să fi pus focul.

— Vă dați seama că există sute de alți oameni, atât acționari cât și angajați, care ar putea fi răspunzători de incendiu?

— Suntem conștienți de asta. Aveți cumva numele celui care a avut acea izbucnire?

— Nu. M-am gândit la acel om nenorocit care trecuse de la supărare la lacrimi de deznădejde. Nu el a pus focul. Sunt sigură de asta.

Sprâncenele lui Jason Knowles se înălțară.

— Sunteți sigură că nu el a dat foc. De ce?

Mi-am dat seama ce tâmpenie ar fi fost să spun “Pur și simplu, știu că n-a făcut-o el”. În loc de asta, am spus:

— Omul acela era disperat, dar altfel. Era distrus de îngrijorare. Spunea că fata lui e pe moarte, iar el o să-și piardă casa.

Era evidentă dezamăgirea lui Jason Knowles că nu l-am

putut identifica pe bărbatul care a fost atât de supărat la acea întrunire, dar nu terminase cu mine.

— *Aveți* numele oamenilor care au vorbit cu dumneavoastră, domnișoară DeCarlo?

Am ezitat.

— Domnișoară DeCarlo, am văzut interviul dumneavoastră de la spital. Ați spus, și pe bună dreptate, că cel care dă foc unei case este sau psihopat, sau nemernic.

Avea dreptate. Am acceptat să-i dau numele și numerele de telefon pe care mi le notasem la acea întrunire. Iarăși păru să-mi citească gândurile.

— Domnișoară DeCarlo, când îi sunăm pe acești oameni, avem de gând să le spunem pur și simplu că vorbim cu toți cei care au participat la ședința acționarilor, ceea ce, vă asigur, e adevărat. Mulți dintre cei prezenți returnaseră cartea poștală trimisă de companie, indicând că aveau de gând să onoreze invitația. Toți cei care au returnat acea carte poștală vor fi vizitați. Problema e că nu toți cei care au participat s-au deranjat să returneze cartea poștală.

— Înțeleg.

— Cum ați găsit-o pe sora dumneavoastră vitregă, domnișoară DeCarlo?

Am sperat ca momentul meu de ezitare să nu fie înregistrat de acest om calm, cu spirit de observație.

— Ați văzut interviul, am spus. Am găsit-o pe Lynn cu dureri mari și uluită de tot ce s-a întâmplat. Mi-a spus că habar n-avea că soțul ei făcea ceva ilegal. Jură că, din câte știe ea, el era convins că vaccinul lui Gen-stone reprezenta un medicament miraculos.

— Crede că prăbușirea avionului a fost provocată? întrebă direct Jason Knowles.

— Categoriec, nu. Parcă eram ecoul lui Lynn. M-am întrebat dacă vorbele mele sunau convingător. Insistă că vrea și are nevoie de adevăr.

6

A doua zi la ora unsprezece am intrat în parcare pentru vizitatori a lui Gen-stone din Pleasantville, New York. Pleasantville este un fermecător orașel din districtul Westchester, pus pe hartă cu ani în urmă când *Reader's Digest* și-a deschis acolo sediul internațional.

Gen-stone se află la vreo jumătate de milă depărtare de proprietatea *Digest*. Era o zi frumoasă de aprilie. În timp ce mergeam pe alee spre clădire, mi-a venit în minte un vers dintr-un poem care îmi plăcea mult când eram copil: “Oh, să fii în Anglia, acum, că a venit aprilie”. Numele poetului, unul renumit, îmi scăpa. Mi-am imaginat că, probabil, aveam să mă trezesc la trei dimineața și să mi-l amintesc fără nici un efort.

În fața intrării principale stătea un paznic. Chiar și așa, a trebuit să apăs pe un buton și să mă anunț înainte ca recepționera să-mi dea drumul înăuntru.

Ajunsesem cu cincisprezece minute mai înainte, fapt care m-a încântat. E mult mai bine să ai timp să-ți tragi sufletul înainte de o întâlnire decât să vii târziu, agitat și scuzându-te. I-am spus recepționerei că îi așteptam pe partenerii mei și m-am așezat.

Seara trecută, după cină, am intrat pe Internet ca să iau niște informații despre cei doi cu care urma să mă întâlnesc, Charles Wallingford și doctorul Milo Celtavini. Am aflat că Charles Wallingford fusese al șaselea membru din familia sa care condusese lanțul Wallingford de depozite de mobilă fină. Pus pe picioare de stră-stră-străbunicul său, modestul depozit de pe Delancey Street se dezvoltase, se mutase pe Fifth Avenue și se extinsese până când Wallingford a devenit un nume cunoscut.

Atacul virulent al lanțurilor de magazine de mobilă cu reducere și o scădere a activității în economie nu au fost

gestionate bine de Charles când a preluat frâiele companiei. El a adăugat o linie de mobilă mult mai ieftină stocului lor, schimbând astfel imaginea firmei Wallingford, a închis un număr de depozite, le-a restructurat pe cele rămase și, în final, a acceptat oferta de cumpărare a întregului lanț de către o companie britanică. Asta s-a petrecut în urmă cu zece ani.

Doi ani mai târziu Wallingford l-a cunoscut pe Nicholas Spencer care, la acea vreme, se lupta să înființeze o companie nouă, Gen-stone. Wallingford a investit o sumă considerabilă în Gen-stone și a acceptat postul de președinte al comitetului director.

M-am întrebat dacă acum își dorea să fi rămas la mobilă.

Doctorul Milo Celtavini a urmat colegiul și secția postuniversitară pentru doctoranzi în Italia, a făcut muncă de cercetare în imunobiologie majoritatea timpului cât a stat acolo, apoi a acceptat invitația de a intra în echipa de cercetare de la Sloan-Kettering, din New York. La scurt timp după aceea a acceptat să preia laboratorul de la Gen-stone, convins că erau pe drumul spre o potențială realizare revoluționară în medicină.

Ken și Don au intrat în timp ce îmi împătuream însemnările. Recepționera le-a luat numele și, câteva minute mai târziu, eram escortați spre biroul lui Charles Wallingford. Când am intrat, stătea la un birou de mahon din secolul al optsprezecelea. Covorul persan de la picioarele lui se decolorase exact cât să dea o strălucire dulce nuanțelor de roșu, albastru și auriu din modelul lui. O canapea de piele și mai multe scaune în ton formau un grup în stânga ușii. Pereții erau lambrisați. Draperiile înguste, de un albastru închis, mai mult încadrau decât acopereau ferestrele. Ca urmare, camera era luminoasă, iar frumoasele grădini de afară serveau drept opere de artă vie.

Era biroul unui om cu un gust desăvârșit. Asta îmi confirma impresia pe care mi-o făcuse Wallingford la întrunirea acționarilor de luni. Deși evident încordat, se

comportase cu demnitate când îi fuseseră adresate vorbe batjocoritoare.

Se ridică de la birou și ne salută cu un zâmbet curtenitor.

După ce ne-am prezentat, a spus: “Cred că veți sta mai comod acolo”, indicând zona cu canapeaua. Eu m-am așezat pe canapea, iar Don Carter a luat loc lângă mine. Ken și Wallingford s-au așezat pe câte un scaun.

Fiind expertul în afaceri al grupului nostru, Don i-a mulțumit lui Wallingford că a acceptat să fie intervievat, apoi a început să-i pună niște întrebări destul de dure, inclusiv cum au putut să dispară atâția bani fără ca el și comitetul director să fie avertizați în vreun fel.

După spusele lui Wallingford, totul se rezuma la faptul că, după ce Garner Pharmaceuticals se angajase să investească în Gen-stone, cei de acolo începuseră să se alarmeze de continuelle dezamăgiri legate de rezultatele experiențelor în desfășurare. Spencer își însușea de ani de zile beneficiile secției de produse medicale. Dându-și seama că AAM nu avea să aprobe niciodată vaccinul și el nu mai putea întârzia descoperirea furtului, probabil s-a hotărât să dispară.

— Evident că soarta a avut și ea un cuvânt de spus, zise Wallingford. În drum spre Puerto Rico, avionul lui Nick s-a prăbușit din cauza furtunii neașteptate.

— Domnule Wallingford, credeți că ați fost invitat să intrați în companie și să fiți președintele comitetului director datorită priceperii dumneavoastră în investiții sau a experienței în afaceri ?, întrebă Don.

— Presupun că Nick m-a invitat din ambele motive.

— Dacă îmi este permis să spun, domnule, nu toată lumea a fost impresionată de felul în care v-ați gestionat afacerea anterioară. Don începu să citească extrase din niște articole apărute în publicații de afaceri, care păreau să sugereze că Wallingford făcuse o harababură în compania familiei.

Wallingford ripostă spunând că vânzările de mobilă cu

amănuntul scădeau în mod constant, problemele de producție și livrare erau în continuă creștere, și dacă ar mai fi așteptat, cu siguranță compania ar fi dat faliment. Arată spre unul dintre articolele pe care le ținea Don în mână.

— Pot cita o duzină de alte articole scrise de tipul acela, care arată ca un guru, spuse el pe un ton sarcastic.

Pe Wallingford părea să nu-l tulbure deloc aluzia că gestionase prost afacerea familiei. Din cercetările mele aflatam că avea patruzeci și nouă de ani, doi băieți mari și era divorțat de zece ani. Abia când Carter îl întrebă dacă era adevărat că avea relații reci cu fiii săi, expresia feței i se înăspri.

— Spre marele meu regret au existat unele dificultăți, spuse el. Și, ca să preîntâmpin orice interpretare greșită, am să vă spun motivul acestora. Fiii mei nu voiau să vând compania. Erau absolut lipsiți de realism cu privire la potențialul ei viitor. N-au vrut nici să investesc majoritatea banilor obținuți din vânzare în această companie. Din păcate, se dovedește că, în privința asta, au avut dreptate.

Apoi ne povesti cum ajunsese să se asocieze cu Nicholas Spencer.

— Se știa că eram în căutarea unei oportunități bune de investiție. O companie de fuziuni și achiziții mi-a sugerat să mă gândesc să fac o investiție modestă în Gen-stone. L-am cunoscut pe Nick Spencer și m-a impresionat profund, o reacție deloc neobișnuită, după cum poate știți. M-a rugat să vorbesc cu mai mulți microbiologi de frunte, toți cu referințe impecabile, și toți mi-au spus că, după părerea lor, era pe drumul cel bun în cercetările privind vaccinul care avea să prevină cancerul și, totodată, să limiteze răspândirea celui deja instalat. Mi-am dat seama ce ar putea deveni Gen-stone. Apoi Nick m-a întrebat dacă aș vrea să mă gândesc să mă alătur lui ca președinte al comitetului director și codirector executiv. Eu urma să conduc compania, în vreme ce el avea să fie șeful cercetării și fața publică a companiei.

— Să aducă și alți investitori, sugerează Don.
Wallingford zâmbi mohorât.

— Era bun la asta. Modesta mea investiție s-a transformat într-o angajare aproape totală a bunurilor mele. Nick se ducea regulat în Italia și Elveția. Lăsa să se creadă că cunoștințele sale științifice rivalizau sau le depășeau pe cele ale multor specialiști în biologia moleculară.

— Era cât de cât adevărat? întrebă Don.

Wallingford clătină din cap.

— Era el deștept, dar nu chiar atât de deștept.

Cu siguranță pe mine mă prostise, m-am gândit, amintindu-mi de convingerea cu care îmi vorbea de vaccinul pe care îl punea la punct.

Mi-am dat seama încotro bătea Don Carter. Deși Wallingford făcuse o harababură din afacerea familiei, Nick Spencer hotărâse că era imaginea perfectă pentru compania sa. Arăta și vorbea ca anglo-saxonul conformist ce era și putea fi ușor manipulat. Următoarea întrebare a lui Don mi-a confirmat ipoteza.

— Domnule Wallingford, nu vi se pare că acest comitet director al dumneavoastră e un amestec destul de eterogen?

— Nu sunt sigur că vă înțeleg.

— Toți directorii provin din familii extrem de bogate, dar nici unul nu are cu adevărat experiență în afaceri.

— Sunt oameni pe care îi cunosc bine și care fac parte din consiliile de conducere ale propriilor lor fundații.

— Ceea ce nu dovedește neapărat că au priceperea financiară necesară pentru a fi la conducerea unei companii precum aceasta.

— Nicăieri nu veți găsi un grup de oameni mai inteligenți și mai onorabili, spuse Wallingford. Tonul lui deveni brusc rece și se înroși la față.

Cred că era pe punctul de a ne da afară, dar s-a auzit o bătaie în ușă și a intrat doctorul Celtavini.

Doctorul era un bărbat relativ scund, cu aspect conservator, în vârstă de vreo șaptezeci de ani, cu un ușor accent italian. El ne-a spus că atunci când acceptase să conducă laboratorul Gen-stone crezuse cu tărie că se putea pune la punct un vaccin care să prevină cancerul. Inițial avusese niște rezultate promițătoare la puii de șoareci cu celulele canceroase genetice, dar ulterior apăruseră problemele. Nu reușise să multiplice acele prime rezultate. Era nevoie de teste exhaustive și în continuare de multă muncă pentru a se putea trage o concluzie certă.

— Rezultatele de succes vor veni cu timpul, spuse el. Există mulți lucrători în domeniu.

— Ce părere aveți despre Nicholas Spencer? întrebă Ken Page.

Celtavini se făcu cenușiu la față.

— Când am venit la Gen-stone, aveam o reputație nepătată de patruzeci de ani în domeniul meu. Acum se consideră că sunt implicat în prăbușirea acestei companii. Răspunsul la întrebarea dumneavoastră: îl disprețuiesc pe Nicholas Spencer.

Când Ken s-a dus cu doctorul Celtavini în laborator, Don și cu mine am șters-o. Don avea întâlnire cu revizorii contabili în Manhattan. I-am propus să ne întâlnim mai târziu la birou și i-am spus că aveam de gând să pornesc dimineață spre Caspian, orașelul din Connecticut unde crescuse Nicholas Spencer. Am căzut de acord că pentru a redacta articolul de pagina întâi cât era încă o știre fierbinte trebuia să ne mișcăm repede. Asta nu m-a împiedicat să-mi îndrept mașina spre nord, și nu spre sud. O curiozitate copleșitoare m-a îmboldit să mă duc în Bedford să văd cu ochii mei ravagiile incendiului în care era să-și piardă viața Lynn.

Ned remarcase că doctorul Ryan se uitase cam ciudat când dăduse peste el în holul spitalului. De data asta îi era frică să se întoarcă, însă trebuia s-o facă. Trebuia să intre în rezerva în care era pacienta Lynn Spencer.

Dacă făcea asta, poate că nu va mai vedea întruna fața lui Annie, așa cum arătase când mașina ardea și ea nu reușea să iasă. Simțea nevoia să vadă aceeași expresie pe fața lui Lynn Spencer.

Interviul cu sora ei, sau sora vitregă, indiferent ce era, fusese difuzat alaltăieri la știrile de la șase, apoi la cele de la unsprezece. “Lynn are dureri mari”, spusese ea. “Fie-ți milă de ea” era ceea ce voia să spună. Nu e vina ei că soția ta a murit. Ea și soțul ei au vrut doar să vă înșele. Asta-i tot ce au vrut să facă.

Annie. Când reușea să doarmă, o visa. Uneori erau vise frumoase. Se visa în Greenwood Lake, în urmă cu cincisprezece ani. Cât timp trăise mama lui, nu se duseseră niciodată acolo. Mamei lui nu-i plăcea s-o viziteze cineva. Când a murit, casa a devenit a lui, și Annie a fost încântată. “N-am avut niciodată o casă a mea. Am s-o repar și am s-o fac tare frumoasă. Stai să vezi, Ned.”

Și *chiar* o făcuse frumoasă. Era mică, doar patru camere, însă de-a lungul anilor Annie economisise destui bani ca să cumpere dulapuri noi pentru bucătărie și să angajeze un meseriaș să le pună. Anul următor economisise suficient ca să instaleze în baie un scaun de toaletă nou și o chiuvetă. Îl convinsese să îndepărteze tapetul vechi și zugrăviseră împreună casa pe dinăuntru și pe dinafară. Cumpăraseră ferestre de la tipul ăla care își făcea tot timpul reclamă pe CBS că le vinde foarte ieftin. Annie avea grădina ei, grădina ei frumoasă.

Se tot gândea cum munceau împreună, cum zugrăveau. O visa pe Annie cum atârna perdelele și apoi se dădea înapoi și ca

să le privească încântată.

Își amintea cum se duceau acolo cu mașina în fiecare week-end, din mai până la sfârșitul lui octombrie. Aveau numai două calorifere electrice și costa prea mult ca să le folosească iarna. Annie intenționa ca atunci când va ieși la pensie să pună încălzire centrală, astfel încât să poată locui acolo tot timpul anului.

El vânduse casa noului lor vecin în octombrie trecut. Vecinul voia să-și mărească proprietatea. Nu primise un preț prea bun pentru casă, dar lui Ned nu-i pășase. El știa că, indiferent cât putea să bage în Gen-stone, banii ăia aveau să-i aducă o avere. Nicholas Spencer îi promisese asta când îi vorbise despre vaccin. Îl cunoscuse pe Spencer când lucra pentru cel care amenaja grădinile pe proprietatea Bedford.

Nu-i spusese lui Annie că vinde casa. Nu voia ca ea să-l convingă să n-o vândă. Apoi, într-o sâmbătă frumoasă de februarie, când el era la lucru, ea se hotărâse să dea o fugă până în Greenwood Lake. Casa nu mai era. Se întorsese acasă și îl lovisese în piept cu pumnii, și cu toate că el o dusese în Bedford să vadă ce conac îi va cumpăra, nu reușise s-o împace.

Lui Ned îi părea rău că Nicholas Spencer murise. “Aș vrea să-l fi omorât eu însumi. Dacă nu l-aș fi ascultat, Annie ar fi fost tot aici, cu mine”, gândea el.

Seara trecută, când nu putea să doarmă, a avut o viziune. Annie îi spunea să se ducă la spital, la doctorul Greene. “Ai nevoie de un medicament, Ned”, îi spunea ea. “Doctorul Greene o să-ți dea medicamentul.”

Dacă își făcea programare la doctorul Greene, putea să se ducă la spital și nimănui nu i s-ar fi părut ciudat să îl vadă acolo. Avea să afle unde era Lynn Spencer și să intre în rezerva ei. Înainte de-a o omori îi va spune totul despre Annie.

Nu avusesem de gând să o vizitez pe Lynn în ziua aceea, dar după ce am trecut de ruina care fusese casa ei din Bedford, mi-am dat seama că eram la doar zece minute depărtare de spital. M-am hotărât să mă opresc acolo. Am să fiu sinceră: văzusem fotografiile ale acelei case frumoase, iar acum, uitându-mă la resturile carbonizate, mi-am dat seama dintr-o dată cât de norocoasă fusese Lynn că supraviețuise. Mai erau alte două mașini în garaj în acea noapte. Dacă pompierul acela n-ar fi observat Fiatul roșu pe care îl conducea ea de obicei și n-ar fi întrebat de el, acum Lynn ar fi fost moartă.

Fusese norocoasă. Mai norocoasă decât bărbatul ei, mi-am zis în timp ce intram în parcare a spitalului. Eram sigură că azi n-am să dau peste cameramani. În lumea asta care se mișcă în viteză, întâlnirea lui Lynn cu moartea era deja o știre veche. Ea redevenea interesantă doar dacă cineva era arestat pentru provocarea incendiului sau dacă se descoperea că Lynn însăși fusese părtașă la furtul de la Gen-stone.

Mi s-a permis să intru în spital și am fost îndrumată spre ultimul etaj. Când am ieșit din ascensor, mi-am dat seama că etajul era rezervat pacienților cu bani. Holuri, covoare, iar rezerva liberă pe lângă care am trecut rivaliza cu o cameră dintr-un hotel de cinci stele.

Mi-a trecut prin cap că ar fi trebuit să telefonez în prealabil. Imaginea pe care o aveam în minte o reprezenta pe Lynn așa cum o văzusem acum două zile, cu tuburi de oxigen în nas, cu mâinile și picioarele bandajate și patetic recunoscătoare că venisem s-o văd.

Ușa de la rezerva ei era întredeschisă. Când m-am uitat înăuntru am ezitat să intru pentru că ea vorbea la telefon. Stătea întinsă pe un divan de lângă fereastră. Schimbarea petrecută în înfățișarea ei era spectaculoasă. Tuburile de oxigen dispăruseră. Bandajele de pe palmele ei erau mult mai mici. Un halat de satin de un verde deschis înlocuise cămașa de noapte dată de spital pe care o purtase marți. Nu mai avea părul lăsat pe spate

liber, ci pieptănat într-un coc franțuzesc. Am auzit-o spunând: “Și eu te iubesc”.

Trebuie că mi-a sesizat prezența pentru că s-a întors în timp ce închidea celularul. Ce am văzut pe fața ei? Surprindere? Sau, preț de o clipă, o expresie supărată, chiar alarmată?

Apoi zâmbetul ei a devenit primitiv și glasul cald.

— Carley, ce drăguț din partea ta că ai venit! Tocmai vorbeam cu tata. Nu pot să-l conving că n-am nimic.

M-am dus la ea și, dându-mi seama că probabil nu trebuia să-i ating mâna, am bătut-o ușurel pe umăr, după care m-am așezat pe fotoliul de două persoane din fața ei. Pe masa de lângă ea erau flori, flori erau și pe comodă și pe noptieră. Nici unul din aranjamente nu era genul pe care îl întâlnești în holul spitalului. Toate trebuie să fi costat mulți bani.

Mi-am reproșat sentimentul că șovăiam în fața ei, de parcă așteptam ca ea să stabilească atmosfera. La prima noastră întâlnire din Florida fusese condescendentă. Acum două zile, vulnerabilă. Azi?

— Carley, n-am cuvinte să-ți mulțumesc pentru felul în care ai vorbit despre mine la interviul de alaltăieri, spuse ea.

— Am spus pur și simplu că ai noroc că ești în viață și că ai dureri.

— Tot ce știu este că am primit telefoane de la prieteni care n-au mai vorbit cu mine după ce au aflat ce a făcut Nick.

— Ce crezi acum despre soțul tău, Lynn? Era o întrebare pe care trebuia să o pun. Mi-am dat seama că pentru întrebarea asta venisem aici.

Lynn a privit pe lângă mine. Gura i s-a strâns. Și-a împreunat mâinile, apoi a icnit și le-a desfăcut.

— Totul s-a întâmplat atât de repede, Carley! Prăbușirea avionului. Nu mi-a venit să cred că Nick a murit. Era mai dur ca viața. Tu l-ai cunoscut și cred că ai sesizat asta. Am crezut în el. L-am considerat un om cu o misiune. Îmi spunea: “Lynn,

am să înfrâng celula canceroasă, dar acesta e numai începutul. Când văd copiii care s-au născut surzi sau orbi sau retardați și știu cât de aproape suntem de prevenirea unor astfel de defecte din naștere, înnebunesc că n-am ieșit încă pe piață cu vaccinul ăsta.”

Îl întâlnisem pe Nicholas Spencer numai o dată, dar îl văzusem de nenumărate ori la televizor, în diverse interviuri. Conștient sau inconștient, Lynn prinsese ceva din glasul lui de tenor, din acea pasiune plină de forță care mă impresionase profund.

Ridică din umeri.

— Acum nu pot decât să mă întreb dacă toată viața mea cu el a fost o minciună. Oare a pus ochii pe mine și pe urmă m-a luat de soție pentru că îi ofeream posibilitatea de a cunoaște oameni pe care altfel nu i-ar fi cunoscut?

— Dar tu cum l-ai cunoscut?

— A venit la firma de relații publice la care lucrez, în urmă cu vreo șapte ani. Noi ne ocupăm numai de clienți super. Voia să înceapă să facă publicitate firmei lui ca să se afle despre vaccinul la care se lucra. Pe urmă a început să mă invite în oraș. Știam că semăn cu prima lui soție. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Tatăl meu și-a pierdut banii de pensie pentru că s-a încrezut în Nick. Dacă el l-a înșelat în mod deliberat pe tata, ca și pe toți ceilalți oameni, bărbatul pe care l-am iubit nici măcar n-a existat. Ezită, apoi continuă:

— Au venit ieri la mine doi membri din consiliul de conducere. Cu cât aflu mai mult, cu atât sunt mai convinsă de faptul că Nick a fost un escroc de la început până la sfârșit.

Am hotărât că e cazul să-i spun că voi scrie un articol amănunțit despre el pentru *Wall Street Weekly*.

— Va fi un articol “zarurile sunt aruncate”, am spus eu.

— Zarurile au fost aruncate.

Telefonul de pe noptieră sună. L-am luat și i l-am dat. Ascultă, oftă și spuse:

— Da, pot să urce. Îmi dădu receptorul înapoi și spuse: doi tipi de la poliția din Bedford vor să discute cu mine despre incendiu. Nu vreau să te rețin, Carley.

Mi-ar fi plăcut tare mult să asist la acea întâlnire, dar fusesem concediată. Am pus receptorul în furcă, mi-am luat poșeta, apoi mi-a venit o idee.

— Măine mă duc la Caspien, Lynn.

— Caspien?

— Orașul unde a crescut Nick. Cunoști pe cineva acolo la care mi-ai sugera să mă duc? Adică, a pomenit Nick vreodată de niște prieteni apropiați?

S-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Nimeni de care să-mi amintesc. Brusc, s-a uitat pe lângă mine și a icnit. M-am întors să văd ce o speriase.

În prag stătea un bărbat, cu o mână în interiorul hainei și cu cealaltă în buzunar. Avea un început de chelie, tenul pământiu și pomeții lăsați. M-am întrebat dacă era un pacient.

S-a uitat lung la noi două, apoi a aruncat o privire pe coridor.

— Scuze. Cred că am greșit etajul. Și, cu această scuză murmurată, a dispărut.

O clipă mai târziu doi ofițeri de poliție în uniformă i-au luat locul în prag și eu am plecat.

9

În drum spre casă am auzit la radio că poliția interoga un suspect în incendierea casei din Bedford a lui Nicholas Spencer.

Spre spaima mea, am auzit că suspectul era bărbatul care avusese izbucnirea emoțională la întrunirea acționarilor de luni după-amiază de la Grand Hyatt Hotel din Manhattan. Se numea Marty Bikorsky, avea treizeci și șase de ani, locuia în White Plains, New York, și lucra la o stație de benzină din Mount

Kisco, un orășel învecinat cu Bedford. Fusese tratat marți după-amiază la spitalul St. Ann pentru o arsură la mâna dreaptă.

Bikorsky a afirmat că în noaptea incendiului lucrase până la ora unsprezece, se întâlneau cu niște prieteni la o bere, iar la douăsprezece treizeci era acasă, în pat. Luat la întrebări, a recunoscut că la bar făcuse tãmbãlãu în legãturã cu conacul soților Spencer din Bedford și spusese că pentru doi cenți i-ar da foc.

Soția lui a confirmat depozitia privind ora la care ajunsese acasă și se culcase, însă a recunoscut și că atunci când s-a trezit, la trei, el nu era în pat. A mai spus că absența lui nu o mirase, pentru că el avea insomnie și, uneori, în timpul nopții își puneă o haină peste pijama și ieșea pe veranda din spate să fumeze. Ea s-a culcat la loc și nu s-a mai trezit până la șapte. La ora aceea el se afla deja în bucătărie și era ars la mână. Îi explicase că atinsese flacăra de la aragaz în timp ce spăla cacaua vărsată.

Îi spusese anchetatorului de la Procuratura Generală, Jason Knowles, că, după părerea mea, Marty Bikorsky nu are legătură cu incendiul, că era mai degrabă un om frământat decât răzbunător. M-am întrebat dacă îmi pierdeam intuiția, care este esențială pentru oricare jurnalist. Apoi am hotărât că, indiferent cum stăteau lucrurile în ce-l privea pe Bikorsky, eu tot așa simțeam.

În timp ce conduceam, mi-am dat seama că ceva pãlpãia în subconștientul meu - se aprindea și se stingea. Apoi m-am prins: era fața bărbatului care stătuse scurt timp în ușa rezervei lui Lynn. Știam că îl mai văzusem. Marți când mi se luase interviul, se afla în fața spitalului.

Bietul om, m-am gândit. Arăta înfrânt. M-am întrebat dacă avea pe cineva din familie internat în spital.

În seara aceea am luat cina cu Gwen Harkins la Neary's pe East 57th Street. În adolescență ea locuia aproape de mine în

Ridgewood. Am făcut împreună școala generală și liceul. Ea a plecat la colegiu în sud, la Georgetown, iar eu am plecat în nord, la Boston College, dar am făcut câteva semestre împreună la Londra și Florența. Mi-a fost domnișoară de onoare când m-am măritat cu javra secolului. Și tot ea a fost cea care s-a ținut de capul meu să ieșim în oraș după ce copilașul a murit și javra a întins-o în California.

Gwen este o roșcată înaltă, zveltă, care de obicei poartă tocuri înalte. Sunt sigură că atunci când suntem împreună alcătuim o imagine ciudată. Eu sunt singură grație unei legi care spune că ceea ce Dumnezeu a unit statul New York poate declara despărțit. Ea a avut doi tipi cu care s-ar fi putut mărita, însă nici unul, spune ea, nu a convins-o să stea mereu cu celularul lipit de ureche ca să nu rateze apelul lui. Mama ei, ca și a mea, îi spune tot timpul că într-o zi o să-l întâlnească pe Făt-Frumos. Gwen e avocat la o companie farmaceutică importantă, iar când am sunat-o și i-am propus să luăm cina la Neary's, aveam două motive să vreau s-o văd.

Primul, desigur, e că întotdeauna ne simțim bine împreună. Al doilea e că voiam s-o trag de limbă despre Gen-stone și cum se comentează cele întâmplare de către cei din industria farmaceutică.

Ca de obicei, Neary's era plin ochi. Pentru mulți, e ca o a doua casă. Niciodată nu știi ce politician sau celebritate poți vedea la una din mesele din colț.

Jimmy Neary a venit pentru o clipă la masa noastră. În timp ce eu și Gwen sorbeam vinul roșu, i-am spus de noua mea slujbă și de sarcina primită.

— Nick Spencer trecea pe aici din când în când, spuse el. Îl etichetasem ca fiind un om integru. Asta demonstrează că te poți înșela oricând. Arată cu capul spre doi bărbați care stăteau la bar. Tipii ăia au pierdut bani în Gen-stone și nu-și pot permite. Ambii au copii la colegiu.

Gwen a comandat o gustare caldă. Eu am ales mâncarea

mea preferată, un sandviș cu o felie de friptură și cartofi prăjiți. Ne-am instalat comod și am început să conversăm.

— Cina asta o plătesc eu, Gwen. Am nevoie de niște informații de la tine. Cum a putut Nick Spencer să aibă parte de o publicitate atât de zgomotoasă pentru vaccinul lui dacă era o gogoriță?

Gwen ridică din umeri. E un avocat bun, ceea ce înseamnă că niciodată nu răspunde direct la o întrebare.

— Carley, progresele bruște și remarcabile în domeniul medicamentelor noi au loc, practic, în fiecare zi. Compară-le cu transportul. Până în secolul al nouăsprezecelea, oamenii călătoreau cu căruța, diligența, sau călare. Trenul și automobilul au fost marile invenții care au făcut ca lumea să se miște mai repede. În secolul douăzeci am avut avioane cu elice, apoi avioane cu reacție, apoi avioane supersonice, și după aceea nave spațiale. Genul ăsta de accelerare și progres are loc și în laboratoarele medicale. Ia gândește-te. Aspirina a fost descoperită abia pe la sfârșitul lui 1890. Înainte de asta, oamenii li se lua sânge ca să scape de febră. Pojarul. Vaccinul ăsta are doar optzeci de ani și aproape că a eradicat boala. Nu mai departe de acum cincizeci de ani a fost o epidemie de poliomielită. Vaccinul Salk și apoi vaccinul Sabin au avut grijă să nu se mai întâmple asta. Și așa putea continua la infinit.

— ADN?

— Exact. Și nu uita că ADN-ul a revoluționat sistemul juridic și, totodată, a permis identificarea bolilor ereditare.

M-am gândit la deținuții care scăpaseră de la moarte pentru că ADN-ul lor dovedise că nu ei comiseseră crima.

Gwen continua să fie în priză.

— Amintește-ți de cărțile alea în care un copil a fost răpit, și apoi, treizeci de ani mai târziu, apare la ușă un adult și spune: “Am venit, mamă”. Astăzi nu mai contează dacă cineva seamănă sau nu cu altcineva. Probele ADN au cuvântul

hotărâtor.

A sosit mâncarea noastră. Gwen a luat de două ori din farfurie, apoi a continuat:

— Carley, nu știu dacă Nick Spencer a fost un șarlatan sau un geniu. Am înțeles că unele dintre primele rezultate ale vaccinului său anticancer, apărute în revistele medicale, păreau foarte încurajatoare. Dar, să recunoaștem, rezultatele nu s-au putut verifica. Apoi, firește, Spencer dispare și se dovedește că a furat compania.

— L-ai întâlnit vreodată?

— Într-un grup mare la câteva seminare medicale. Un tip impresionant, dar știi ceva? Aflând cât a furat de la oameni care nu își pot permite să piardă și, chiar mai rău, cum a spulberat speranțele celor care au crezut cu disperare în vaccinul atât de mediatizat, nu simt nici un pic de milă pentru el. În ceea ce mă privește, a primit ce merita.

10

Connecticut este un stat frumos. Verii tatălui meu trăiau acolo când eram copil. Pe atunci mergeam în vizită la ei și credeam că tot statul e ca Darien. Însă ca oricare alt stat, Connecticut are orașelele lui modeste în care trăiește clasa muncitoare. A doua zi dimineață, când am ajuns în Caspien, am constatat că era un cătun aflat la o distanță de zece mii de Bridgeport.

Călătoria a durat mai puțin de o oră și jumătate. Am ieșit din garaj la nouă, iar la zece și douăzeci treceam pe lângă placa cu “Bine ați venit în Caspien”. Pe lemn era sculptată imaginea unui soldat din timpul revoluției, ținând o muschetă.

Am pornit-o în sus și în jos pe străzi ca să simt pulsul locului. Majoritatea caselor păreau să fi fost clădite pe la mijlocul anilor ‘50. Multe dintre ele fuseseră extinse, semn că altă generație luase locul stăpânilor inițiali, veteranii celui de al

doilea război mondial. În șoproane sau rezemate lângă ușile laterale, se vedeau biciclete și skate board-uri. Mare parte din mașinile parcate pe alei sau pe străzi erau SUV-uri sau berline spațioase. Aproape toate casele erau bine întreținute. Pretutindeni unde locuiesc oameni, există o zonă cu case mai mari, dar în Caspien nu vedeai imitații de conace. De bună seamă că atunci când oamenilor a început să le meargă foarte bine, au pus afișul “de vânzare” și s-au mutat într-o zonă mai cu pretenții din apropiere, precum Greenwich, Westport sau Darien.

Am condus încet pe Main Street, centrul localității. Lung de patru cvartale, acesta avea obișnuitul amestec de localuri de afaceri specifice unui mic orașel - un magazin cu articole de menaj, unul de mobilă, un oficiu poștal, un salon de coafură, o pizzerie, câteva restaurante, o agenție de asigurări.

Am trecut prin două intersecții. Pe Elm Street am văzut un salon de servicii funerare și un complex comercial care includea un supermarket, o spălătorie ecologică, un magazin de băuturi și un cinematograf. Pe Hickory Street am găsit o braserie și, alături de ea, o clădire cu două niveluri cu o firmă pe care scria JURNALUL ORAȘULUI CASPIEN.

Pe harta mea, casa familiei Spencer era situată pe Winslow Terrace 71, un bulevard care se desprindea la capătul lui Main Street. La acea adresă am găsit o casă spațioasă cu verandă, genul de casă de la începutul secolului, asemeni celei în care crescusem și eu. Afară era o placă pe care scria PHILIP BRODERICK, Medic. M-am întrebat dacă doctorul Broderick locuia la etaj, în locul familiei Spencer.

Într-un interviu, Nicholas Spencer oferise un tablou strălucitor al copilăriei sale: “Nu-l puteam deranja pe tata când avea pacienți, însă simplul fapt că-l știam acolo la parter, la un minut depărtare, mă făcea să mă simt grozav”.

Aveam de gând să-i fac o vizită doctorului Philip Broderick, dar ceva mai târziu. M-am întors la clădirea care

adăpostea *Jurnalul orașului Caspien*, am parcat în față și am intrat.

Femeia solidă de la recepție era atât de absorbită de Internet încât a tresărit când s-a deschis ușa. Imediat, însă, expresia feței ei a devenit plăcută. Mi-a spus un “bună dimineața” voios și m-a întrebat cu ce putea să mă ajute. Ochelarii mari, fără ramă, îi măreau ochii de un albastru deschis.

Hotărâsem ca, în loc să mă prezint ca reporter la *Wall Street Weekly*, să solicit pur și simplu numerele de dată recentă ale ziarului. Avionul lui Spencer se prăbușise cu aproape trei săptămâni în urmă. Scandalul legat de banii care lipseau și de vaccin era acum vechi de două săptămâni. Bănuiam că ziarul local scrisese în amănunt despre ambele subiecte.

Femeia avea o uimitoare lipsă de curiozitate față de ce mă adusese acolo. A dispărut pe hol și s-a întors cu exemplare din edițiile săptămânilor trecute. Am plătit trei dolari pe ele, le-am pus sub braț și m-am îndreptat spre braseria de alături. Micul meu dejun constase într-o jumătate de brișă englezească și o ceașcă de cafea instant. Am hotărât că o baghetă și o cafea fiartă ar fi o masă excelentă pentru ora unsprezece.

Braseria era mică și intimă, unul din acele locuri cu draperii roșii cu carouri și farfurii pictate cu găini și puișori, atârdate pe peretele din spatele tejghelei. Doi bărbați de vreo șaptezeci de ani tocmai se ridicau să plece. Chelnerița, o mână de om, dar plină de energie, strângea ceștile goale din fața lor.

Când am intrat, a ridicat privirea.

— Stai unde vrei, spuse ea zâmbind. La est, la vest, la nord sau la sud.

Pe ecusonul ei scria “Spune-mi Milly”. Am apreciat că era cam de vârsta mamei mele, dar, spre deosebire de ea, avea părul de un roșu aprins.

Am ales masa rotunjită din colț, unde puteam să întind

ziarele. N-am apucat să mă așez, că Milly era deja lângă mine, cu carnetul de comenzi în mână. Câteva clipe mai târziu cafeaua și bagheta se aflau în fața mea.

Avionul lui Spencer se prăbușise pe 4 aprilie. Cel mai vechi ziar cumpărat de mine purta data de 9 aprilie. Pe prima pagină era o fotografie de-a lui.

Articolul era o odă în memoria unui băiat dintr-un orașel, care ajunsese departe. Fotografia era recentă. Fusesse făcută în ziua în care Spencer primise titlul de cetățean de onoare al orașului. La vremea decernării premiului, îi mai rămăseseră patruzeci și șapte de zile de trăit pe planeta asta. M-am întrebat deseori dacă oamenii simt că le expiră timpul. Cred că tata a simțit. În dimineața aceea, din urmă cu opt ani, a plecat să se plimbe, însă mama mi-a spus că la ușă a ezitat, apoi s-a întors și a sărutat-o pe creștet. Trei străzi mai încolo a făcut atac de cord. Doctorul a spus că a murit înainte să atingă pământul.

În fotografia asta Nicholas Spencer zâmbea, dar ochii lui păreau gânditori, chiar îngrijorați.

Primele patru pagini îi erau consacrate în întregime. Erau poze cu el la vârsta de opt ani când juca în Divizia Mică. Fusesse aruncător în echipa de base-ball Caspien Tigers. Altă poză îl înfățișa la vârsta de zece ani, alături de tatăl lui, în laboratorul din casa familiei. În liceu fusese în echipa de înot - în fotografia aia apărea ținând un trofeu. Altă fotografie îl reprezenta într-un costum shakespearian, ținând ceva ce semăna cu un Oscar - fusese ales ca cel mai bun actor într-un rol principal.

Fotografia în care apărea alături de prima sa soție în ziua nunții lor, în urmă cu doisprezece ani, m-a făcut să icnesc. Janet Barlowe Spencer din Greenwich fusese o blondă suplă cu trăsături delicate. Ar fi o exagerare să spun că era dublura lui Lynn, dar nu încapă îndoială că asemănarea era foarte mare. M-am întrebat dacă asemănarea dintre ele avusese vreo legătură cu căsătoria lui cu Lynn.

Ziarul mai cuprindea omagii din partea unor localnici printre care un avocat care spunea că fuseseră cei mai buni prieteni în liceu, un profesor care îi ridica în slăvi setea de cunoaștere și o vecină care spunea că el se oferea mereu să-i facă comisioane. Mi-am scos carnetul și am notat numele. Bănuiam că am să le găsesc adresele în cartea de telefon, dacă mă hotăram să-i contactez.

Numărul din săptămâna următoare scria că vaccinul Genstone despre care compania lui Spencer afirmase că va vindeca boala canceroasă s-a dovedit a fi un eșec. Articolul nota că celălalt director executiv al lui Genstone admisesese că poate se grăbiseră atunci când dăduseră publicității primele succese ale vaccinului. Fotografia lui Nick Spencer, care însoțea articolul, părea că fusese pusă la dispoziție de companie.

Ziarul apărut în urmă cu cinci zile avea aceeași fotografie a lui Spencer, dar purta un titlu diferit: “Spencer acuzat de furt de milioane”. În articol se folosea cuvântul “presupus”, însă într-un editorial se sugera că premiul pe care ar fi trebuit să i-l ofere orașul era încă un Oscar pentru cel mai bun actor și nu cel de “Cetățean de onoare”.

“Spune-mi Milly” mi-a oferit încă o cafea. Am acceptat-o și am văzut că ochii îi sticleau de curiozitate la vederea fotografiei lui Spencer.

— L-ai cunoscut pe Nicholas Spencer? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Nu. Când am venit în oraș acum douăzeci de ani el plecase deja. Dar trebuie să-ți spun că atunci când au apărut articolele despre faptul că și-a escrocat compania și că vaccinul nu e bun de nimic numeroși oameni de pe aici au fost tare nefericiți. Mulți au cumpărat acțiuni de la compania lui după ce a primit medalia. În discursul său a spus că s-ar putea să fie cea mai mare descoperire de la vaccinul poliomielitei încoace.

Afirmările lui deveniseră mai arogante. “Ai vrut să mai prinzi în laț un mănunchi de fraieri înainte să dispari?”, mi-am

zis.

— La dineul ăla a fost mare înghesuială, continuă Milly. Fotografia lui Spencer apăruse pe copertele a două reviste naționale. Oamenii voiau să-l vadă de aproape. El era singura celebritate pe care a dat-o vreodată orașul ăsta. Firește, a fost și o strângere de fonduri. Am auzit că, după discursul lui, comitetul de directori al spitalului a cumpărat o mulțime de acțiuni la Gen-stone. Acum toți sunt supărați pe cei care au inventat premiul și l-au adus pe Spencer aici. Nu mai pot continua construcția unei noi aripi a spitalului, destinată copiilor.

Își puse în șold mâna stângă - în dreapta ținea cafetiera.

— Dă-mi voie să-ți spun că, în orașul ăsta, numele de Spencer înseamnă mocirlă. Dar, Dumnezeu să-l odihnească, adăugă ea cu reținere, apoi se uită la mine. De ce te interesează atât de mult Spencer? Ești cumva reporter?

— Da, sunt, am recunoscut.

— Nu ești prima care se interesează de el pe aici. A venit și cineva de la FBI și a întrebat cine sunt prietenii lui. I-am spus că nu i-a rămas nici unul.

Am achitat nota de plată și i-am dat lui Milly cartea mea de vizită, spunându-i: “În caz că vrei să iei legătura cu mine”. M-am întors la mașină și am pornit spre Winslow Terrace 71.

11

Uneori am noroc. Doctorul Philip Broderick nu avea program la cabinet joi după-amiază. Când am sosit era douăsprezece fără un sfert și ultimul lui pacient pleca. I-am dat secretarei una din noile mele cărți de vizită cu *Wall Street Weekly*. A șovăit, apoi m-a rugat să aștept până vorbește cu doctorul. Asta am și făcut.

Când s-a întors, mi-a spus:

— Domnul doctor vă poate primi.

Părea surprinsă și, sincer vorbind, și eu eram. Teoria mea, elaborată pe baza experienței acumulate în perioada în care am scris articole biografice, spune că unii oameni au totuși o politețe înnăscută și consideră că, dacă te-ai deranjat să vii la ei, meriți să fii tolerat, dacă nu primit cu brațele deschise. Tot conform teoriei, alți oameni se tem că dacă te refuză în pragul ușii lor ai putea să scrii ceva negativ despre ei.

Oricum, indiferent de motivele acestui doctor, eram pe cale să ne întâlnim. Probabil că mi-a auzit pașii pentru că s-a ridicat de la birou când am intrat în cabinet. Era un bărbat înalt și suplu, de vreo cincizeci și cinci de ani, cu o claie de păr cărunt. M-a întâmpinat politicos, dar practic.

— Domnișoară DeCarlo, am să încep prin a fi foarte sincer. Am acceptat să stau de vorbă cu dumneavoastră doar pentru că citesc și respect revista pe care o reprezentați. Totuși, trebuie să înțelegeți că nu sunteți primul și nici al cincilea sau al zecelea reporter care sună sau trece pe aici.

M-am întrebat câte articole aveau să apară despre Nicholas Spencer. Speram ca aportul meu la articolul nostru să aducă cel puțin ceva nou sau demn de o știre. I-am mulțumit repede doctorului că m-a primit fără să mă anunț dinainte, m-am așezat pe scaunul pe care mi l-a arătat și am trecut la atac.

— Domnule doctor Broderick, dacă citiți în mod regulat revista noastră știți că politica editorială prevede prezentarea adevărului, fără notă de senzational, așa cum sunt faptele dezvăluite. Asta intenționez să fac eu pentru revistă, dar și din interes personal. Acum trei ani, mama mea s-a recăsătorit. Sora mea vitregă, pe care o cunosc foarte puțin, este soția lui Nicholas Spencer. Se află la spital în urma rănilor suferite după ce casei sale i s-a dat foc în mod intenționat acum câteva nopți. Ea nu știe ce să creadă despre soțul ei, dar vrea și are nevoie să știe adevărul. Orice ajutor pe care îl puteți da va fi foarte apreciat.

— Am citit despre incendiu.

Am detectat nota de compătimire pe care o voiam de la el» în timp ce mă condamnam că jucam cartea aceea.

— L-ați cunoscut pe Nicholas Spencer?

— L-am cunoscut pe tatăl lui, doctorul Edward Spencer. Mi-a fost prieten. Împărtășeam interesul lui pentru microbiologic și deseori veneam aici să asist la experiențele lui. Pentru mine era un hobby fascinant. Nicholas Spencer absolvise deja colegiul și se mutase în New York când m-am stabilit eu aici.

— Când I-ați văzut ultima oară pe Nicholas Spencer?

— Pe 16 februarie, a doua zi după strângerea de fonduri.

— A rămas în oraș peste noapte?

— Nu, s-a întors în dimineața de după strângerea de fonduri. Nu mă așteptam să îl văd. Să vă explic. Asta e casa în care a crescut, dar presupun că știți asta.

— Da, știu.

— Tatăl lui Nick a murit subit acum doisprezece ani în urma unui atac de cord, chiar când s-a însurat Nick. M-am oferit imediat să cumpăr casa. Soției mele i-a plăcut, iar eu depășisem faza primului cabinet. La vremea aceea aveam de gând să păstrez laboratorul și să mă joc cu unele dintre primele experiențe ale doctorului Spencer, care, hotărâse el, nu duceau nicăieri. L-am întrebat pe Nick dacă vrea să mă lase să copiez acele însemnări. Mi le-a lăsat. A luat în schimb toate dosarele întocmite mai târziu de tatăl său, considerând că dețineau informații promițătoare în munca de cercetare. Probabil știți că mama lui a murit de tânără de cancer. Ei bine, scopul vieții tatălui său a fost să găsească un leac pentru această boală.

Mi-am amintit de încordarea de pe fața lui Nick Spencer când mi-a vorbit despre asta.

— Ați folosit însemnările doctorului Spencer? am întrebat.

— Nu chiar. Broderick dădu din umeri. Eram mereu prea ocupat, iar pe urmă mi-a trebuit spațiul pe care îl ocupa

laboratorul ca să fac încă două camere de consultații. Am dus în pod însemnările, pentru cazul în care Spencer ar fi venit vreodată după ele. Nu a făcut-o, până în ziua de după strângerea de fonduri.

— Asta a fost cu o lună și jumătate înainte să moară! De ce credeți că s-a întors atunci după ele?

Broderick ezită.

— Nu a dat nici o explicație, așa că nu pot fi sigur. Părea neliniștit. Încordat ar fi cuvântul mai potrivit, cred. L-am informat că făcuse drumul degeaba, iar el m-a întrebat ce voiam să spun.

— Ce voiați să spuneți?

— Toamna trecută a venit cineva de la compania lui după însemnări și, bineînțeles, i le-am dat.

— Cum a reacționat Nick când i-ați spus asta?

— M-a întrebat dacă puteam să-i dau numele sau să descriu persoana care a fost aici. Nu mi-am amintit numele bărbatului, însă i l-am descris. Era bine îmbrăcat, avea părul castaniu-roșcat, era de înălțime medie și în jur de patruzeci de ani.

— Nick l-a recunoscut?

— Nu sunt sigur, dar a fost vizibil supărat. Apoi a spus: N-am chiar atât de mult timp cât credeam”, și a plecat.

— Știți dacă a mai vizitat pe cineva din oraș?

— Presupun că da. O oră mai târziu, când eram în drum spre spital, a trecut pe lângă mine cu mașina.

Avusesem de gând ca următoarele mea oprire să fie la liceul pe care îl urmase Nick, să aflu ce fel de puști fusese, dar după ce am stat de vorbă cu doctorul Broderick, m-am răzgândit. Intenționez să mă duc direct la Gen-stone, să-l găsesc pe tipul cu părul castaniu-roșcat și să-i pun câteva întrebări.

Asta dacă lucra pentru Gen-stone, lucru de care, nu știu

de ce, mă cam îndoiam.

12

După ce părăsi spitalul, Ned se duse acasă și se întinse pe canapea. Își dăduse toată silința, dar nu își ținuse promisiunea față de Annie. Avea benzină într-un borcan și un fitil lung într-un buzunar, iar în celălalt o brichetă. Încă un minut și ar fi putut să-i facă acelei rezerve ce îi făcuse conacului.

Auzise clicul ușii ascensorului și îi văzuse pe polițaii din Bedford. Îl cunoșteau. Nu erau destul de aproape ca să-i vadă fața, dar nu voia ca ei să înceapă să se întrebe ce căuta în spital acum că Annie era moartă.

Bineînțeles că ar fi putut să le spună că se afla acolo pentru că avea programare la doctorul Greene. Și nici n-ar fi mințit. Doctorul Greene fusese ocupat, dar îl prinsese în pauza de prânz. Era un om de treabă, chiar dacă fusese de acord cu Annie că ar fi trebuit să discute cu ea despre vânzarea casei din Greenwood Lake.

Nu-i mărturisise doctorului Greene că era supărat. Îi spusese doar: “Mi-e dor de Annie. O iubesc”.

Doctorul Greene nu știa adevăratul motiv al morții lui Annie, nu știa că ea ieșise în fugă din casă, se urcase în automobil și fusese lovită de o mașină de gunoi, toate astea din cauză că era foarte supărată pe el pentru acțiunile de la Genstone. Doctorul nu știa că Ned lucrase pentru cel care se ocupase de grădinile conacului Bedford care arsese, și de asta cunoștea terenul.

Doctorul Greene îi dăduse calmante și niște somnifere. Ned luă două somnifere imediat ce ajunsese acasă și adormi pe canapea. Nu se trezi decât după paisprezece ore, adică abia joi dimineața la ora unsprezece.

La acea oră proprietărea sa lui, doamna Morgan, sună la ușă. În urmă cu douăzeci de ani, când el și Annie se mutaseră

acolo, casa aparținea mamei ei, doamna Morgan o preluase anul trecut.

Ned n-o plăcea. Era o femeie masivă, cu o față de om pus pe ceartă. Îi deschise și rămase în prag, blocând intrarea. Femeia încerca să se uite pe lângă el, căutând nod în papură.

Când vorbi, glasul ei nu avea obișnuitul ton aspru, puternic.

— Ned, credeam că la ora asta ești deja la muncă.

El nu-i răspunse. Nu era treaba ei că fusese din nou concediat.

— Știi ce rău îmi pare de Annie.

— Mda. Sigur. Era atât de amețit de efectul somniferelor încât îi era greu să și bombăne.

— Ned, a apărut o problemă. Tonul compătimator dispăru. Contractul de închiriere expiră pe întâi iunie. Fiul meu se însoară și are nevoie de apartamentul tău. Îmi pare rău, dar știi cum e. Dar, în amintirea lui Armie, poți să stai gratis aici toată luna mai.

O oră mai târziu, făcu un drum la Greenwood Lake. Câțiva dintre vechii lor vecini erau afară și lucrau la peluze. Se opri în fața proprietății unde fusese casa lor. Acum era o peluză. Bătrâna doamnă Schafley, vecina lor din dreapta, tăia în curte crengile mimozelor. Ridică ochii, îl văzu și îl invită la o ceașcă de ceai. Îl servi cu prăjitură de casă, cu cafea, ba chiar își aminti că lui îi plăcea ceaiul cu mult zahăr. Apoi se așeză vizavi de el.

— Arăți groaznic, Ned, spuse ea. Lui Annie nu i-ar fi plăcut să te vadă atât de neîngrijit. Ea avea mereu grijă să arăți bine.

— Trebuie să mă mut, spuse el. Proprietăreasa vrea apartamentul pentru fiul ei.

— Unde ai să te duci, Ned?

— Nu știu. Încă luptându-se cu toropeala produsă de

somnifere, lui Ned îi veni o idee. Doamnă Schafley, mi-ați putea închiria pentru un timp dormitorul dumneavoastră liber până găsesc ceva?

Văzu refuzul instantaneu din ochii ei.

— De dragul lui Annie, adăugă el. Știa că doamna Schafley o iubise pe Annie. Femeia clătină din cap.

— N-ar merge, Ned. Nu ești cea mai ordonată persoană. Annie strângea mereu după tine. Casa asta e mică și n-am sfârși prieteni buni.

— Credeam că vă plac. Ned simți mânia urcându-i în gât.

— Te plac, spuse ea pe un ton liniștitor, dar nu-i același lucru când trăiești în casă cu cineva. Se uită pe fereastră. Oh, uite-l pe Harry Harnik. Alergă la ușă și îl strigă. A venit Ned în vizită, urlă ea.

Harry Harnik era vecinul care se oferise să le cumpere casa pentru că voia să aibă o curte mai mare. Dacă Harry n-ar fi făcut oferta aia, el n-ar fi vândut casa și n-ar fi băgat banii în nenorocita aia de companie. Acum Annie nu mai era, casa nu mai exista, iar proprietăreașa voia să-l azvârle afară. Doamna Schafley, care întotdeauna se purta foarte frumos când era Annie prin preajmă, nu voia nici măcar să-i închirieze o cameră.

Harry Harnik intră în casă, afișând un zâmbet compătimitor.

— Ned, am auzit despre Annie târziu. Îmi pare rău. Era o persoană minunată.

— Minunată, aprobă doamna Schafley.

Oferta lui Harnik de a cumpăra casa fusese primul pas către moartea lui Annie. Doamna Schafley îl chemase acum aici pentru că nu voia să fie singură cu el. “Îi este frică de mine”, se gândi Ned. Chiar și Harnik se uita ciudat la el. “Și lui îi este frică de mine”, hotărî Ned.

Proprietăreașa, cu tot aerul ei bătaios, se oferise să-l lase să stea gratis în apartament o lună, pentru că și ei îi era frică de

el. Fiul ei nu avea să se mute niciodată la ea, nu se înțelegeau. “Vrea doar să scape de mine”, își spuse Ned.

Lynn Spencer se temuse de el când îl văzuse în ușa rezervei ei din spital. Sora ei, cucoana DeCarlo, evitase să-l privească atunci când dăduse interviul și ieri abia dacă se deranjase să întoarcă capul să-l vadă. Va avea grijă să schimbe asta. O va face să-i fie frică de el.

Toată mânia și durerea pe care le acumulase începeau să se transforme într-un sentiment de putere, ca atunci când era copil și trăgea cu praștia în vrăbiile din copaci. Harnik, Schafley, Lynn Spencer, sora ei - toți erau niște vrăbii. Așa trebuia să-i trateze, exact ca pe vrăbiile alea.

Pe urmă putea să plece în timp ce ei zăceau sângerând, exact cum lăsase vrăbiile alea, când era copil.

Care era cântecul pe care obișnuia să-l cânte în mașină? “Vom merge la vânătoare.” Asta era.

Începu să râdă.

Harry Harnik și doamna Schafley se uitau lung la el. Doamna Schafley spuse:

— Ned, îți mai iei doctoria de când a murit Annie? “Nu-i face să intre la bănuieli.” Reuși să se oprească din râs.

— Oh, da, spuse el. Annie ar fi vrut s-o iau. Râdeam doar pentru că mi-am adus aminte ce tare te-ai supărat în ziua când am adus acasă mașina aia veche pe care urma s-o repar, Harry.

— Erau două mașini vechi, Ned. Din cauza lor, strada arăta ca un maidan. Annie te-a determinat să scapi de ele.

— Țin minte. De asta ai cumpărat casa, fiindcă nu voiai să mă mai vezi aducând mașini vechi pe care îmi plăcea să le repar. De asta când nevasta ta a vrut să-i dea telefon lui Annie ca să se asigure că ea era de acord ca voi să cumpărați proprietatea, n-ai lăsat-o să telefoneze. Și, doamnă Schafley, știati că Annie va fi distrusă dacă rămâne fără casă. Nici dumneavoastră nu i-ați dat telefon. N-ați ajutat-o să-și salveze casa pentru că voiați să plec de aici.

Pe fețele amândurora se citea vinovăția. Poate că o iubiseră pe Annie, dar nu suficient ca să nu fi conspirat să-i ia casa.

“Nu le arăta ce simți cu adevărat. Nu te trăda.”

— Plec, spuse el. Dar m-am gândit că trebuie să vă arăt că știu ce ați pus amândoi la cale și sper să ardeți în focul iadului pentru asta.

Le întoarse spatele, ieși din casă și o luă pe potecă înspre mașină. Chiar când deschidea portiera, zări o lalea aproape de locul în care fusese aleea îngustă ce ducea la casa lor.

Alergă până acolo, culese laleaua și o ridică spre cer. Era promisiunea lui în fața lui Annie că avea s-o răzbune. Lynn Spencer, Carley DeCarlo, proprietăreasa lui, doamna Morgan, Harry Harnik, doamna Schafley. Dar nevasta lui Harnik, Bess? Se sui în mașină și plecă. Pe drum se mai gândi și o adăugă pe listă și pe Bess Harnik. Nu o sunase pe Annie ca s-o avertizeze de iminenta vânzare a casei. Nici ea nu merita să trăiască.

13

Nu eram sigură dacă făceam bine încâlcind teritoriul lui Ken Page când am ajuns la sediul Gen-stone din Pleasantville, dar ceva îmi spunea că trebuie să fac asta imediat. În timp ce mergeam pe I-95 de la Connecticut spre Westchester, m-am tot gândit la posibilitatea ca cel care venise să ia înseamnărilor doctorului Spencer să fi fost de la o firmă de investigații, poate chiar de la cea angajată de companie.

În discursul său de la întrunirea acționarilor, Charles Wallingford afirmase, sau cel puțin insinuase, că banii care lipseau și problema cu vaccinul erau lucruri absolut neașteptate, șocante. Totuși, cu luni înainte ca avionul lui Spencer să se prăbușească, cineva adunase însemnările alea vechi. De ce?

“N-am chiar atât de mult timp cât credeam.” Asta i-a

spus Nick Spencer doctorului Broderick. Nu avea destul timp pentru ce? Ca să-și acopere urmele? Ca să-și asigure un viitor undeva sub un nume nou, poate cu o nouă față, și cu milioane de dolari? Sau exista un cu totul alt motiv? Și de ce mintea mea se tot întorcea la această posibilitate?

De data asta, când am ajuns la sediul companiei, am întrebat de doctorul Celtavini și am pretins că era vorba de ceva urgent. Secretara lui m-a rugat să aștept. A trecut un minut și jumătate până să-mi spună că doctorul era ocupat, însă avea să mă primească asistenta lui, doctorul Kendall.

Clădirea laboratorului era în spatele sediului biroului executiv și la ea se ajungea printr-un coridor lung. Un paznic mi-a cercetat poșeta și m-a pus să trec printr-un detector de metale. Am așteptat în zona de primire până a venit doctor Kendall după mine.

Era o femeie cu aspect sobru, între treizeci și cinci și patruzeci de ani, cu părul drept, negru și o bărbie voluntară.

M-a dus în biroul ei.

— L-am cunoscut ieri pe doctorul Page de la revista dumneavoastră, spuse ea. A petrecut mult timp cu doctorul Celtavini și cu mine. Credeam că am reușit să-i răspundem la toate întrebările.

— Există o întrebare pe care n-ar fi putut să o pună Ken Page pentru că e legată de ceva ce tocmai am aflat azi dimineață. Am înțeles că interesul inițial al lui Nicholas Spencer pentru vaccin a fost declanșat de cercetările tatălui său în laboratorul de acasă.

Ea dădu din cap.

— Așa mi s-a spus și mie.

— Primele însemnări ale doctorului Spencer erau păstrate pentru Nick Spencer de către cel care a cumpărat casa lui din Caspien, Connecticut Cineva care a pretins că e de la Genstone s-a adus acolo toamna trecută și le-a luat.

— De ce spuneți “a pretins că e de ia Gen-stone”?

M-am întors. Doctorul Celtavini era în ușa.

— Spun asta pentru că Nick Spencer s-a dus personal să ia acele însemnări și, conform spuselor doctorului Broderick, care le păstra, a fost vizibil supărat când a auzit că au dispărut. Era greu de judecat reacția de pe fața doctorului Celtavini. Surpriză? îngrijorare? Sau ceva care semăna mai mult cu tristețea? Aș fi dat orice să-i pot citi gândurile.

— Cunoașteți numele persoanei care a luat însemnările? Întrebă doctorul Kendall.

— Doctorul Broderick nu-i mai ținea minte numele. L-a descris ca fiind un bărbat bine îmbrăcat, cu părul castaniu-roșcat, în vârstă de vreo patruzeci de ani.

Se uitară unul la altul. Doctorul Celtavini clătină din cap.

— Nu cunosc o persoană care să aibă legătură cu laboratorul. Poate că secretara lui Nick Spencer, Vivian Powers, v-ar putea ajuta.

Aveam o duzină de întrebări pe care aș fi vrut să i le pun doctorului Celtavini. Instinctul îmi spunea că omul se lupta cu el însuși. Ieri spusese că îl disprețuia pe Nick Spencer nu numai din cauza duplicității lui, ci și pentru că propria-i reputație fusese terfelită. Nu mă îndoiam că era sincer în privința asta, însă simțeam că în mintea lui se mai petrecea ceva. Celtavini i se adresă asistentei lui:

— Laura, dacă am fi trimis noi după însemnări, probabil că am fi apelat la oamenii noștri de la corespondență, ce zici?

— Cred că da, domnule doctor.

— Și eu cred. Domnișoară DeCarlo, aveți numărul doctorului Broderick? Aș vrea să vorbesc cu el.

I l-am dat și am plecat. M-am oprit la recepție și mi s-a confirmat că, dacă domnul Spencer voia să i se livreze ceva de interes profesional, apela la unul dintre cei trei oameni angajați special în acest scop. Am cerut s-o văd pe Vivian Powers, însă ea își luase liber.

Când am plecat de la Gen-stone eram aproape sigură de cel puțin un lucru: tipul cu păr castaniu-roșcat care luase de la doctorul Broderick însemnările nu fusese autorizat să le ia.

Întrebarea era: unde au ajuns însemnările acelea și ce informații importante conțineau?

14

Nu știu sigur când am început să mă îndrăgostesc de Casey Dillon. Poate cu ani în urmă. Numele lui complet e Kevin Curtis Dillon, dar toată viața i s-a spus Casey, exact cum mie, Marcia, mi se spune Carley. E chirurg ortoped la Spitalul pentru Chirurgie Specială. Cu mult timp în urmă, când amândoi locuiam în Ridgewood și eu eram în anul doi de liceu, m-a invitat la balul lui de absolvire. Am făcut pentru el o pasiune care nu voia să treacă. Pe urmă a plecat la colegiu, iar când venea acasă nici nu mă mai saluta. Devenise foarte important.

Ne-am ciocnit unul de altul acum vreo șase luni în holul unui teatru de pe Broadway. Eu mă dusesem singură, el era însoțit. O lună mai târziu m-a sunat. La două săptămâni după aceea, m-a sunat iar. E foarte limpede că doctorul Dillon, un chirurg chipeș, de treizeci și șase de ani, nu tânjește prea des după compania mea. Acum mă sună în mod regulat, de fapt nu chiar atât de regulat.

Mărturisesc că, prudentă cum sunt să nu mă aleg iarăși cu inima zdrobită, ador totuși fiecă clipă petrecută cu Casey. Am fost absolut șocată când, acum două luni, m-am trezit în toiul nopții și mi-am dat seama că visasem că eram cu el și cumpăram șervețele pentru petrecerile noastre. În vis, am văzut chiar și numele noastre scrise de-a curmezișul lor: “Casey și Carley”.

Majoritatea întâlnirilor noastre sunt programate dinainte. Când am ajuns acasă însă, am găsit un mesaj pe robot: “Carley,

vrei să îmbuci ceva?”

Mi s-a părut o idee grozavă. Casey locuiește pe West 85th Street și deseori ne întâlnim la un restaurant din centru. L-am sunat, i-am lăsat un mesaj în care îi spuneam că eram de acord, am notat cu grijă evenimentele zilei, apoi am hotărât că un duș fierbinte era numai bun.

Sita de la dușul meu a fost înlocuită de două ori, dar degeaba. Continuă să țâraie apa, apoi o împrășcă; schimbarea de temperatură este de-a dreptul traumatizantă și nu m-am putut abține să mă gândesc ce plăcut ar fi fost să mă aflu într-un jacuzzi cu apă caldă și bolborositoare. Intenționasem ca atunci când îmi voi cumpăra apartamentul să fac pe dracu-n patru și să-mi instalez și eu invenția asta dumnezeiască. Acum, mulțumită investiției în Gen-stone, acel jacuzzi e departe.

Casey a sunat din nou în timp ce îmi uscam părul. Am căzut de acord că mâncarea chinezească de la Shun Lee West era excelentă și am hotărât să ne întâlnim acolo la opt, dar să n-o lungim. El avea programate operații dimineață, iar eu trebuia să mă pregătesc pentru întâlnirea de la nouă cu băieții, la birou.

Am ajuns la Shun Lee's la opt fix. Casey era instalat într-un separeu și părea că e de ceva timp acolo. Am glumit spunându-i că mă face să simt că am întârziat chiar și atunci când și-ar putea fixa ceasul după mine. Am comandat vin, ne-am uitat peste meniu, am dezbătut și am căzut de acord să luăm amândoi crevete în sos de unt și pui condimentat.

Apoi ne-am apucat să vorbim despre ce am mai făcut în ultimele două săptămâni.

I-am spus că am fost angajată la *Wall Street Weekly* și s-a arătat corespunzător impresionat. Apoi i-am povestit de articolul despre Nicholas Spencer și am început să gândesc cu glas tare, lucru care mi se întâmplă des când sunt cu Casey.

— Mă frământă faptul că adversitatea față de Spencer este atât de subiectivă. Sigur, e vorba de bani, pentru unii numai de bani, dar pentru alții e mai mult decât atât. Se simt

trădați.

— Îl credeau un zeu care îi atingea cu mâinile-i vindecătoare și îi făcea bine, pe ei sau pe copiii lor, spuse Casey. Ca doctor, înțeleg venerația de care avem parte când scoatem din criză un pacient foarte bolnav. Spencer a promis să elibereze întreaga lume de amenințarea cancerului. Când vaccinul a eșuat, poate că s-a pierdut cu firea.

— Cum adică, “s-a pierdut cu firea”?

— Carley, indiferent de motiv, a luat bani. Vaccinul a eșuat. Urma să fie făcut de ocară și nu avea unde să se ducă în afară de închisoare. Mă întreb cât de mare era asigurarea lui. A verificat cineva asta?

— Sunt sigură că Don Carter, care scrie partea de afaceri a articolului, o va face, dacă n-a făcut-o deja. Deci crezi că s-ar putea ca Nick Spencer să fi optat pentru sinucidere?

— N-ar fi primul care a ales calea asta de ieșire.

— Nu, nu cred că a fost în stare de așa ceva.

— Carley, pot să-ți spun că laboratoarele de cercetare sunt pepiniere de bârfă. Am vorbit cu niște tipi pe care îi cunosc. De câteva luni umbla vorba că la Gen-stone rezultatele finale nu erau arătate.

— Crezi că Spencer știa asta?

— Dacă toți ceilalți din afacere știau, nu văd cum să nu fi auzit și el. Să-ți dau un pont - farmaceuticele sunt o afacere de multe miliarde de dolari, iar Gen-stone nu e singura companie care încearcă cu disperare să vindece cancerul. Compania care găsește leacul magic va avea un patent care valorează miliarde. Nu te amăgi. Celelalte companii jubilează că vaccinul lui Spencer a fost un fiasco. Nu e una care să nu lucreze cu frenezie pentru a fi învingătoarea. Bani și premiul Nobel sunt stimulente excelente.

— Nu prea pui profesiunea medicală în cea mai bună lumină, domnule doctor.

— Nu intenționez s-o pun în vreo lumină. Spun doar ce

se întâmplă. La fel e și cu spitalele. Suntem în competiție pentru pacienți. Pacienții aduc venit. Venitul permite spitalelor să țină pasul cu aparatura de ultimă oră. Cum atragi pacienții? Având medici de prima mână. De ce crezi că doctorii care și-au făcut un nume în domeniul lor sunt în mod constant recrutați? Pentru ei se duce o luptă pe viață și pe moarte, și așa a fost mereu. Am prieteni în laboratoare de cercetare din spitale care îmi spun că se feresc tot timpul de spioni. Furtul de informații cu privire la medicamente și vaccinuri noi are loc tot timpul. Făcând abstracție de furt, cursa pentru a fi cel care descoperă medicamentul sau vaccinul minune se desfășoară douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Cu asta se confrunta Nick Spencer.

Am prins cuvântul “spioni” și m-am gândit la străinul care luase dosarele din cabinetul doctorului Broderick. I-am povestit lui Casey despre el.

— Carley, tu spui că Nick Spencer a luat dosarele tatălui său acum doisprezece ani și că o persoană neautorizată s-a întors după restul toamna trecută. Asta nu-ți spune că cineva a considerat că ar putea fi valoroase și că a ajuns la concluzia asta înainte ca Spencer însuși să se gândească la același lucru?

— “N-am chiar atât de mult timp cum credeam.” Casey, asta a fost ultimul lucru pe care i l-a spus Spencer doctorului Broderick, cu numai șase săptămâni înainte ca avionul lui să se prăbușească.

— Ce crezi că a vrut să spună?

— Nu știu. Dar câtor oameni crezi tu că le-a spus despre însemnările de început ale tatălui său lăsate în fosta casă a familiei? Adică, atunci când te muți și în locul tău vine altă familie, parcă nu-ți vine să le lași să-ți păstreze niște lucruri. În cazul acesta, însă, a fost o situație specială. Doctorul sperase să lucreze ca hobby în acel laborator. Pe urmă, spune el, a folosit spațiul drept camere de consultație.

A sosit mâncarea, aburind și mirosind dumnezeiește. Mi-

am dat seama că nu mâncasem nimic, decât bagheta și cafeaua de la ora unsprezece. Și mi-am mai dat seama că, în dimineața următoare, după ce mă întâlneam la birou cu Ken Page și Don Carter, voi mai face un drum până la Caspian.

Fuseam surprinsă că doctorul Broderick mă primise atât de prompt azi-dimineață și că spusese atât de repede și din proprie inițiativă că fusese în posesia unora dintre dosarele doctorului Spencer pe care toamna trecută le predase unui mesager, al cărui nume nu și-l amintea. Spencer crezuse întotdeauna că cercetările preliminare ale tatălui său aveau să-l ajute să dezvolte Gen-stone. Lăsase la Caspian însemnările alea la cererea lui Broderick. Ar fi trebuit tratate cu mare grijă.

Poate că fuseseră, m-am gândit. Poate că nu există nici un bărbat roșcat.

— Tu mă ajuți foarte mult să gândesc, Casey, am spus în timp ce mă concentram asupra mâncării. Poate că ar fi trebuit să te faci psihiatru.

— Toți doctorii sunt psihiatri, Carley. Doar că unii dintre ei nu-și dau seama de asta.

15

Era bine la *Wall Street Weekly*. Aveam un separeu al meu, un birou al meu, un computer al meu. Poate există oameni care tânjesc numai după drum liber, dar eu nu sunt unul dintre ei. Nu că nu-mi place să călătoresc - îmi place. Am scris articole despre oamenii renumiți sau cel puțin cunoscuți, care m-au dus în Europa și America de Sud, ba chiar și în Australia, însă după două săptămâni, abia aștept să mă întorc acasă.

Acasă e pentru mine minunata, superba, fantastica bucată de pământ numită Manhattan Island. Partea de est, partea de vest, tot orașul. Îmi place la nebunie să mă plimb prin el într-o duminică liniștită și să simt prezența clădirilor pe care le-au văzut stră-străbunicii mei când au ajuns la New York - unul din

Emerald Isle, celălalt din Toscana.

Toate astea îmi treceau prin cap în timp ce îmi puneam câteva obiecte personale în biroul meu cel nou și mă uitam peste însemnările pentru ședința care urma să aibă loc în biroul lui Ken.

În lumea știrilor nu prea e timp de pierdut. Ken, Don și cu mine am schimbat saluturi și am trecut la treabă. Ken s-a așezat la birou. Era îmbrăcat într-un jersey și o cămașă cu guler răsfrânt și arăta ca un fotbalist care și-a pus ghetetele în cui.

— Începe tu, Don, spuse el.

Don, scund și îngrijit, își răsfoi însemnările.

— Spencer a intrat la Jackman Medical Supply Company acum paisprezece ani, după ce și-a luat licența în medicină la Corneli. La vremea aceea era o companie de familie, care se lupta să supraviețuiască. Cu ajutorul socrului său, a sfârșit prin a cumpăra în întregime compania Jackman. Acum opt ani, când a înființat Gen-stone a înglobat în ea fosta companie Jackman și a trecut public la finanțarea cercetării. Acesta e compartimentul pe care îl devaliza. A cumpărat casa din Bedford și apartamentul din New York. Conacul a costat inițial trei milioane, dar cu renovările făcute și cu escaladarea prețurilor pe piața imobiliară valora mult mai mult când a fost incendiat. Apartamentul a fost achiziționat cu patru milioane, dar a mai băgat niște bani în el. Întâmplător, atât conacul cât și apartamentul aveau ipotecă care, până la urmă, au fost achitate.

Mi-am amintit că Lynn îmi spusese că ea trăia în casa și apartamentul primei lui soții.

— Devalizarea compartimentului de instrumentar medical a început cu mai mult timp în urmă. Acum un an și jumătate a început să-și însușească bani împotriva propriilor acțiuni. Nimeni nu știe de ce.

— Pentru a respecta cronologia faptelor, aici intervin eu, spuse Ken. Asta a fost perioada când, conform spuselor doctorului Celtavini, au început să apară probleme în laborator.

Generațiile succesive de șoareci cărora li se administra vaccinul începeau să dezvolte celule canceroase. Probabil că Spencer și-a dat seama că palatul din cărți de joc era pe cale să se năruie și a început să devalizeze serios compania. Se crede că întâlnirea din Puerto Rico era doar primul pas al fugii lui din țară. Apoi i-a părăsit norocul.

— I-a spus doctorului care a cumpărat casa tatălui său că nu avea chiar atât de mult timp cât credea, am intervenit eu. Apoi le-am povestit despre însemnările pe care doctorul Broderick afirmase că le dăduse unui bărbat cu părul castaniu-roșcat care a pretins că era de la biroul lui Spencer. Ce mi-e greu să înghit, am continuat, e că un doctor ar preda niște dosare de cercetare fără să verifice mai întâi dacă persoana care le cere e autorizată să le ia, sau măcar să-i ceară o chitanță pentru ele.

— Există vreo șansă ca cineva de la companie să fi început să-l suspecteze pe Spencer? întrebă Don.

— Dacă e să ne luăm după ce s-a spus la întrunirea acționarilor, nu. Și, cu certitudine, pentru Celtavini a fost o noutate existența acestor dosare. Or, dacă experiențele de început ale unui microbiolog amator ar fi putut interesa pe cineva, acea persoană ar fi cineva ca el.

— Doctorul Broderick a mai spus cuiva că însemnările au fost luate?

— A zis ceva despre faptul că a vorbit cu anchetatorii. Dar pentru că mi-a spus-o din proprie inițiativă, aș zice că nu. Mi-am dat seama că nu-i pusesem direct această întrebare.

— Probabil că cei de la Procuratura Generală s-au dus la el. Don își închise carnetul. Ei sunt cei care încearcă să dea de urma banilor, însă eu unul cred că se află într-un cont dintr-o bancă elvețiană.

— Acolo se bănuiește că intenționa să fugă? am întrebat.

— Greu de spus. Există și alte locuri în care oamenii cu mulți bani sunt primiți cu brațele deschise, fără să li se pună

întrebări. Lui Spencer îi plăcea Europa și vorbea fluent franceza și germana, așa că nu i-ar fi fost greu să se acomodeze acolo unde hotăra să se stabilească.

M-am gândit la ce spusese Nick despre fiul său Jack: “El înseamnă pentru mine totul”. Cum se împăcase cu gândul că, părăsind țara asta, nu putea să-și mai vadă fiul decât riscând să sfârșească în închisoare? Am aruncat pe masă subiectul ăsta, dar nici Don, nici Ken nu l-au văzut ca pe un conflict.

— Cu banii pe care i-a luat, puștiul poate oricând să sară într-un avion particular și să se ducă în vizită la tăticu. Pot să-ți dau o listă cu oameni care nu s-au mai întors aici, dar sunt buni familiști. În plus, cât de des și-ar fi văzut puștiul dacă intra la pârnaie?

— Și mai există o necunoscută, am spus. Lynn. Dacă e să o credem, ea nu a avut nici o legătură cu planul lui. Avea el de gând s-o lase în aer, luându-și tălpășița? Nu știu de ce, dar nu o văd trăind în exil. Și-a dat toată silința să facă parte din lumea bună din New York. Pretinde că acum nu are nici un ban.

— Ceea ce pentru cei ca Lynn Spencer înseamnă nici un ban, probabil că diferă mult față de ce considerăm noi trei a fi nici un ban, spuse sec Don și se ridică.

— Încă ceva, am spus eu repede. Acesta e exact aspectul pe care aș vrea să-l ating în articol. Am revăzut ce s-a scris în presă despre falimentele corporațiilor și se pare că accentul se pune mereu pe cât de extravagant trăia tipul care își însușea banii — cu avioane și vapoare și o jumătate de duzină de case. Noi nu avem genul acesta de poveste. Indiferent ce a făcut Nick Spencer cu banii, nu se vede. În schimb, vreau să-i intervievez pe oamenii mărunți, inclusiv pe tipul care e acuzat că a provocat incendiul. Chiar dacă e vinovat, ceea ce mă îndoiesc, era înnebunit din cauză că fetița lui are cancer și e pe moarte, iar el o să-și piardă casa.

— Ce te face să crezi că nu e vinovat? întrebă Don. Mie mi se pare un fapt evident.

— L-am văzut la întrunirea acționarilor. Eram practic umăr la umăr cu el când a avut izbucnirea aia.

— Care cât a durat? Don ridică o sprinceană - un truc pe care totdeauna l-am invidiat.

— Vreo două minute, poate mai puțin, am recunoscut. Dar, indiferent că a dat foc sau nu, omul e un exemplu de ce se întâmplă cu adevăratele victime când Gen-stone dă faliment.

— Vorbește cu câțiva dintre ei, să vedem ce iese, spuse Ken. Și-acum la treabă.

M-am întors la biroul meu și m-am uitat în dosarul despre Spencer. După prăbușirea avionului, ziarele dăduseră citate din oamenii care îi fuseseră apropiați la Gen-stone. Vivian Powers, secretara lui de șase ani, îl ridicase în slăvi. Am cerut legătura cu ea la biroul din Pleasatnville și m-am rugat să fie la lucru.

Mi-a răspuns chiar ea. După glas părea tânără. Mi-a spus pe un ton categoric că nu putea să-mi acorde un interviu nici prin telefon nici în persoană. Am atacat repede, înainte să apuce să închidă:

— Fac parte dintr-o echipă de la *Wall Street Weekly*, care scrie un articol despre Nicholas Spencer. Am să fiu sinceră. Mi-ar plăcea să scriu și ceva pozitiv despre el, însă oamenii sunt atât de supărați că și-au pierdut banii încât o să fie un portret negativ. Atunci când a murit ați vorbit foarte frumos despre el. Bănuiesc că și dumneavoastră v-ați schimbat părerea.

— Eu sunt convinsă că Nicholas Spencer n-a luat un cent pentru el, spuse ea cu ardoare. Apoi glasul i se frânse. A fost o persoană *minunată*, zise ea, aproape în șoaptă, și *asta* e tot ce am de spus.

Am avut senzația că Vivian Powers se temea să nu fie auzită de cineva.

— Mâine e sâmbătă, aș putea veni la dumneavoastră acasă sau oriunde doriți să ne întâlnim.

— Nu mâine. Trebuie să mă mai gândesc. Am auzit un

clic și legătura s-a întrerupt. Oare ce voise să spună prin faptul că Spencer n-ar fi luat nici un ban pentru el? m-am întrebat eu.

Poate nu mâine, dar o să stăm de vorbă, domnișoară Powers. O să stăm de vorbă.

16

Annie nu îl lăsa să bea. Nu avea voie din cauza medicamentelor. Cu o zi în urmă, însă, în drum spre casă, Ned se oprise la un magazin de băuturi și cumpărase vin, whisky și rachiu. Nu își mai luase doctoria de când murise Annie și spera că ea nu se va supăra că bea.

— Trebuie să dorm, Annie, îi explică el când deschise prima sticlă. Mă va ajuta să dorm.

Și chiar îl ajută. Adormise pe scaun, dar pe urmă se întâmplă ceva. Ned nu știa dacă visa sau își amintea noaptea incendiului. Stătea în pâlcul acela de copaci cu bidonul de benzină când din partea laterală a casei a ieșit o umbră și a luat-o la fugă pe alee.

Vântul bătea tare și crengile copacilor se legănau. La început crezuse că asta crease umbra... Însă acum umbra devenise silueta unui bărbat. I se părea uneori că îi vede fața.

Să fi fost ca visele lui cu Annie, cele care erau atât de reale încât simțea până și mirosul loțiunii cu care se dădea ea?

“Nu, era doar un vis”, își zise ei.

La ora cinci, când lumina primilor zori se infiltră prin oblon, Ned se ridică. Îl durea tot corpul, dar și mai tare îl durea inima. O voia pe Annie. Avea nevoie de ea, însă Annie era moartă. Se duse în cealaltă parte a camerei și-și luă pușca. În toți acești ani o ținuse ascunsă în spatele unei grămezi de vechituri din jumătatea lor de garaj. Se așează din nou, cu mâinile încleștate pe țeavă.

Pușca avea să-l ducă la Annie. Când termina cu oamenii ăia, cei din cauza cărora murise ea, avea să i se alătore.

Apoi, brusc, își aminti de noaptea trecută. Fața din alea de la Bedford. O văzuse, sau visase?

Se întinse pe canapea și încercă să adoarmă din nou, dar nu reuși. Arsura de la mână se infectase și îl durea foarte tare. Nu putea să se ducă la spital. Auzise la radio că tipul arestat pentru incendiu avea o arsură la mână.

Noroc că se întâlnise cu doctorul Ryan în holul spitalului. Dacă s-ar fi dus la urgență cineva ar fi putut raporta la poliție, iar poliția ar fi descoperit că vara trecută lucrase pentru cel care se ocupa de amenajarea grădinilor de la conacul Bedford. Din păcate, pierduse rețeta pe care i-o dăduse doctorul.

Poate că dacă își punea unt pe mână avea să se simtă mai bine. Așa făcuse mama lui când se arsesese la mână în timp ce își aprindea țigara la aragaz.

Oare să-i ceară doctorului Ryan altă rețetă? Poate reușea să-l prindă la telefon. Dar asta îi va reaminti doctorului că la câteva ore după incendiul de la Bedford, Ned îi arătase mâna arsă.

Nu se putea hotărî ce să facă.

17

Decupasem din *Caspian Town Journal* toate articolele despre Nick Spencer. După ce am vorbit cu Vivian Powers, le-am frunzărit și am găsit fotografia podiumului de ia dineul din 15 februarie, când i se decernase premiul de Cetățean de Onoare. Sub fotografie erau trecute numele tuturor celor care stăteau la masă cu el. Printre ei era președintele comitetului director de la Caspian Hospital, primarul din Caspian, un senator, un cleric și mai mulți bărbați și femei, indiscutabil cetățeni de vază în zonă, genul de oameni la care se apelează de regulă când e vorba de străngeri de fonduri.

Mi-am notat numele lor și le-am căutat numerele de telefon. Intenționez să găsesc persoana din Caspian la care se

dusese Nick Spencer după ce plecase de la doctorul Broderick. Șansele ca cineva dintre cei aflați pe podium să fie cel vizitat erau mici. I-am sărit pe primar, pe senator și pe președintele comitetului director al spitalului. Speram să reușesc s-o prind la telefon pe una din femeile care fuseseră acolo.

Conform spuselor doctorului Broderick, Spencer se întorsese pe neașteptate în Caspien în acea dimineață și se supăraseră că însemnările tatălui său dispăruseră. Întotdeauna caut să mă pun în pielea celui pe care încerc să-l înțeleg. Dacă eram în locul lui Nick și nu aveam nimic de ascuns, m-aș fi dus direct la birou și aș fi deschis o anchetă.

Aseară, după ce am ajuns acasă de la cina cu Casey, mi-am pus cămașa de noapte preferată, m-am suit în pat, am sprijinit pernele de tăblia de la căpătâi și am întins pe pat toate articolele din dosarul voluminos pe care îl aveam despre Nick. Citesc foarte repede și am parcurs articolele, dar n-am găsit nici măcar o referire la faptul că el lăsase însemnările experiențelor de început ale tatălui său la doctorul Broderick din Caspien.

E la mintea cocoșului că o informație de genul ăsta o posedau foarte puțini oameni. Dacă era să îi cred de Celtavini și pe Kendall, ei nu știau de existența vechilor însemnări, iar bărbatul cu păr castaniu-roșcat făcea parte dintre mesagerii companiei.

Dar de unde ar fi știut cineva din afara companiei de însemnările doctorului Spencer, și mai ales, de ce să le fi vrut?

Am dat trei telefoane și am lăsat mesaje. Singura persoană cu care am intrat în legătură a fost reverendul Howell, preotul prezbiterian care ținuse o scurtă slujbă la strângerea de fonduri. A fost cordial, dar mi-a spus că nu prea discutase cu Nick Spencer în acea seară.

— Sigur, l-am felicitat pentru premiu, domnișoară DeCarlo. Apoi, la fel ca toți ceilalți, am fost uluit și îndurerat să aflu de pretinsele lui fărădelegi și despre faptul că spitalul a suferit o grea pierdere financiară din cauză că a investit foarte

mult în compania lui.

— Părinte, la majoritatea dineelor de acest fel, între felurile de mâncare, oamenii se ridică și se mișcă. Ați observat, cumva, dacă Nicholas Spencer a stat de vorbă în particular cu vreo persoană?

_ N-am observat, dar mă pot interesa, dacă vreți.

Investigația mea nu prea făcea progrese. Am sunat la spital și mi s-a spus că Lynn se externase.

Conform ziarelor de dimineață, Marty Bikorsky fusese acuzat pentru incendiu, provocare de daune prin imprudență și eliberat pe cauțiune. Era trecut în cartea de telefon din White Plains. Am format numărul. A răspuns robotul și am lăsat un mesaj. “Sunt Carley DeCarlo de la *Wall Street Weekly*. V-am văzut la întrunirea acționarilor și nu mi se pare că sunteți genul de om care să dea foc casei cuiva. Sper că mă veți suna. Dacă pot, mi-ar plăcea să vă ajut.”

Telefonul a sunat imediat după ce am închis.

_ Sunt Marty Bikorsky. Am deslușit în vocea lui prudentă și încordare. Nu cred că mă poate ajuta cineva, dar puteți încerca.

O oră și jumătate mai târziu parcam în fața casei lui, o clădire mai veche, dar bine întreținută. Pe peluză, pe un stâlp flutura un steag american. Capricioasa vreme de aprilie continua să joace feste. Ieri temperatura atinsese 22°C, azi coborâse la 14°C și bătea vântul. Nu mi-ar fi stricat un jersey pe sub jacheta ușoară de primăvară.

Trebuie că Bikorsky mă văzuse, pentru că ușa se deschise înainte să apuc să sun. M-am uitat la fața lui și primul meu gând a fost: “Sărmanul om!” Ochii lui aveau o expresie atât de deznădăjduită și obosită încât m-a durut sufletul pentru el. A făcut un efort pentru a-și îndrepta umerii căzuți și a reușit chiar să schițeze un zâmbet slab.

— Intrați, domnișoară DeCarlo. Eu sunt Marty Bikorsky. A dat să întindă mâna, dar apoi și-a retras-o. Era bandajată.

Știam că afirmase că se arsesse la aragaz.

Vestibulul îngust de la intrare dădea direct în bucătărie. Camera de zi se afla în dreapta ușii.

— Soția mea a făcut cafea proaspătă, spuse el. Dacă doriți, ne putem așeza la masă.

L-am urmat în bucătărie unde o femeie, cu spatele la noi, scotea din cuptor o prăjitură cu cafea.

— Rhoda, dumneaei este domnișoara DeCarlo.

— Vă rog să-mi spuneți Carley. De fapt, mă cheamă Marcia, dar în școală copiii au început să-mi spună Carley și așa a rămas.

Rhoda Bikorsky, o femeie cam de vârstă mea, era cu vreo doi centimetri mai înaltă ca mine, bine făcută, avea părul blond, lung și ochi albaștri, strălucitori. Văzându-i obrazii îmbujorați m-am întrebat dacă asta era culoarea lor naturală, sau emoția își spunea cuvântul.

Ca și bărbatul ei, purta blugi și un jerseu. Zâmbi scurt și Spuse:

— Aș vrea și eu ca cineva să fi scornit o poreclă pentru Rhoda. Apoi îmi strânse mâna.

Bucătăria era curată și confortabilă. Masa și scaunele erau în stilul american timpuriu, iar linoleumul care imita cărămida semăna cu cel pe care îl avuseserăm și noi în bucătărie când eram copil.

La invitația Rhodei, m-am așezat, am mulțumit pentru cafea și, din proprie inițiativă, m-am servit cu o felie de prăjitură. De unde stăteam, puteam vedea pe fereastră o curte mică. Un leagăn și un balansoar făceau dovada prezenței unui copil în familie.

Rhoda Bikorsky a observat la ce mă uitam.

— Marty le-a construit cu mâna lui pentru Maggie. Se așeză la masă, în fața mea. Carley, am să fiu directă cu tine. Nu ne cunoști. Ești reporter. Te afli aici pentru că i-ai spus lui Marty că vrei să ne ajuți. Eu am o întrebare foarte simplă: De

ce vrei să ne ajuți?

— Am fost la întrunirea acționarilor. Părerea mea în legătură cu izbucnirea soțului tău a fost că era un tată disperat, nu un om răzbunător.

Fața ei se îmblânzi.

— Atunci știi mai multe despre el decât poliția. Dacă aș fi știut ce urmăresc, nu le-aș fi spus că Marty are insomnie și se scoală în toiul nopții ca să iasă la o țigară.

— Tu te ții mereu de capul meu să renunț la fumat, spuse Bikorsky cu amărăciune. Trebuia să te fi ascultat, Rhoda.

— Din ce am citit, de la întrunirea acționarilor te-ai dus direct la lucru la stația service. Așa e?

El dădu din cap.

— Săptămâna asta, am lucrat de la trei la unsprezece. Am întârziat, dar unul din băieți mi-a ținut locul. Eram foarte montat când, după lucru, m-am oprit la o bere în drum spre casă.

— E adevărat că la bar ai spus ceva despre incendierea casei lui Spencer?

El se strâmbă și clătină din cap.

— Uite ce e, n-am să susțin că nu eram furios că am pierdut toți banii. Mai sunt încă supărat. Asta e casa noastră și trebuie s-o scoatem la vânzare. Dar în nici un caz n-aș da foc casei cuiva, așa cum nu i-aș da foc nici acestei case. Numai gura e de mine.

— Poți s-o mai spui o dată! Rhoda Bikorsky strânse brațul soțului său, apoi își propti bărbia în palmă. Treaba asta o să se lămurească, Marty.

Bikorsky spunea adevărul. Eram sigura de asta. Toate dovezile împotriva lui erau indirecte.

— Ai ieșit la o țigară în noaptea de marți, pe la ora două?

— Da. E un obicei rău, dar când mă trezesc și știu că nu mai pot să adorm, două țigări mă calmează.

M-am uitat întâmplător pe fereastră și am observat că

vântul se întetise. Asta mi-a amintit de ceva.

— Stai puțin, am spus. În noaptea de luni spre marți a fost frig și a bătit tare vântul. Ai stat afară?

El ezită.

— Nu, am stat în mașină.

— În garaj?

— Mașina era pe alee. Am pornit motorul.

El și Rhoda schimbă o privire. Ea îl atenționa să nu mai spună nimic. Sună telefonul. Mi-am dat seama că Bikorsky se bucura că avea un pretext să plece de la masă. Când s-a întors, era negru la față.

— Carley, era avocatul meu. S-a făcut foc și pară că te-am primit. Mi-a spus să nu mai scot nici un cuvânt.

— Ești supărat, tati?

Târând o pătură după ea, o fetiță de vreo patru ani intrase în bucătărie. Avea părul blond și ochii albaștri ai mamei ei, însă la față era albă ca varul. Era atât de fragilă încât mintea m-a dus la frumoasele păpuși de porțelan pe care le văzusem cândva într-un muzeu de păpuși.

Bikorsky se aplecă și o luă în brațe.

— Nu sunt supărat, iubito. Ai dormit bine? - Îhî.

El se întoarse spre mine.

— Carley, ea e Maggie a noastră.

— Tati, trebuia să spui că sunt *comoara* voastră. El se prefăcu îngrozit.

— Cum am putut să uit? Carley, ea e *comoara* noastră. Maggie, ea e Carley.

Am luat mâna mică pe care mi-a întins-o.

— Sunt foarte încântată de cunoștință, Carley, spuse ea. Am sperat să nu-mi dea lacrimile. Se vedea clar că era foarte, foarte bolnavă.

— Bună, Maggie. Și eu mă bucur mult să te cunosc.

— Ce-ai zice să-ți prepar o ceașcă de cacao în timp ce mami își ia la revedere de la Carley? propuse Marty.

Ea îi atinse mâna bandajată.

— Promiți să nu te arzi din nou la mână când prepari cacaua, tati?

— Promit, prințeso. Marty se uită la mine. Poți să scrii asta dacă vrei, Carley.

— Așa am de gând, am spus încet. Rhoda m-a condus la ușă.

— Maggie are o tumoare la creier. Știi ce ne-au spus doctorii acum trei luni? Au spus s-o luăm acasă și să ne bucurăm de ea. Să n-o chinuim cu chimioterapie sau radiații și să nu ne lăsăm păcăliți de șarlatani cu cine știe ce tratamente aiurite, că n-o să meargă. Au spus că Maggie nu o să mai apuce Crăciunul următor. Obrajii i se colorară și mai tare. Să-ți spun ceva, Carley. Când implori cerul dimineața, la prânz și noaptea, așa cum facem Marty și cu mine, rugându-te la Dumnezeu să-ți cruțe unicul copil, nu-L superi dând foc casei altcuiva.

Își mușcă buzele pentru a-și înăbuși un hohot de plâns.

— Eu l-am convins pe Marty să facem a doua ipotecă. Anul trecut am fost la azil la St. Ann's să văd o prietenă care era pe moarte. Nicholas Spencer era voluntar acolo. Atunci l-am cunoscut. Mi-a povestit de vaccinul la care lucra și de care era sigur că avea să vindece cancerul. L-am convins pe Marty să bage toți banii în compania lui.

— L-ai cunoscut pe Nicholas Spencer într-un azil? Eram atât de uluită încât aproape că mă bâlbâiam.

— Da. Apoi, nu mai departe de luna trecută, când am aflat de Maggie, m-am dus iarăși acolo. Mi-a spus că vaccinul nu era gata, că nu o putea ajuta. E greu de crezut că cineva atât de convingător ar putea înșela, ar putea risca... Clătină din cap și își duse mâna la gură, înăbușindu-și un hohot. Fetița mea o să moară!

— Mami.

— Vin, puiule. Rhoda își șterse repede lacrimile care îi șiroiau pe obraji.

Am deschis ușa.

— Am fost instinctiv de partea lui Marty, i-am spus. Acum, că v-am cunoscut, dacă există o modalitate de a vă ajuta, o voi găsi. I-am strâns mâna și am plecat.

În drum spre New York am sunat ca să-mi verific mesajele. Cel pe care l-am primit m-a făcut să simt un fior de gheață pe șira spinării. “Bună ziua, domnișoară DeCarlo, sunt Milly. V-am servit ieri la braseria din Caspien. Știu că ieri v-ați dus la doctorul Broderick și m-am gândit că ați vrea să știți că, azi dimineață, în timp ce făcea jogging, a fost lovit de o mașină dispărută de la fața locului. Sunt slabe șanse să scape cu viață.”

18

Cred că am ajuns acasă pe pilot automat. Nu mă gândeam decât la accidentul care îl lăsase pe dr. Broderick în comă. Să fi fost oare doar un accident?

După discuția cu el, mă dusesem direct la Gen-stone și începusem să pun întrebări ca să aflu cine trimisese după însemnările alea. Am vorbit cu doctorul Celtavini și cu doctorul Kendall. Am întrebat la recepție de alte posibile servicii de mesagerie și l-am descris pe bărbatul cu păr castaniu-roșcat așa cum mi-l descriesese doctorul Broderick. Azi-dimineață, după nici douăzeci și patru de ore, Broderick a fost atacat de cineva care conducea o mașină. Folosesc în mod deliberat cuvântul “atacat”, în loc de lovit.

Am sunat din mașină la braseria din Caspien și am vorbit cu Milly. Mi-a spus că accidentul avusese loc în jurul orei șase dimineața, în parcul de lângă casa lui.

— Din câte am auzit, poliția presupune că tipul a fost beat, spuse ea. A trebuit să iasă de pe șosea ca să-l lovească pe doctor. Nu e groaznic? Spune o rugăciune pentru el, Carley.

Cu siguranță că aveam să spun.

Când am ajuns acasă am îmbrăcat un jersey ușor,

confortabil, pantaloni largi și espadrile. La ora cinci mi-am turnat un pahar de vin, am luat niște brânză și niște biscuiți și m-am lăsat în voia gândurilor.

Maggie, care mai avea doar câteva luni de trăit, mi-a reînviat amintirile dureroase despre Patrick. M-am întrebat dacă ar fi fost mai rău să-l fi avut pe Patrick patru ani și apoi să-l pierd. Oare a fost mai ușor să mă despart de el după numai câteva zile înainte să devină sufletul și centrul vieții mele, așa cum era Maggie pentru Rhoda și Marty Bikorsky? Ce-ar fi fost dacă... Ce-ar fi fost dacă... Ce-ar fi fost dacă... Ce-ar fi fost dacă Patrick ar fi avut inima sănătoasă? Ce-ar fi fost dacă celulele canceroase care invadaseră creierul lui Maggie puteau fi distruse?

Desigur, n-are rost să pui întrebări cu “ce-ar fi fost dacă” pentru că nu există răspunsuri. Nu s-a întâmplat așa, deci nu avem de unde să știm. Patrick ar fi avut acum zece ani. În mintea și în inima mea îl văd cum ar fi arătat dacă ar fi trăit. Ar fi avut părul închis, desigur. Greg, tatăl lui, este brunet. Probabil ar fi fost înalt pentru vârsta lui. Greg e înalt și, judecând după părinții și bunicii mei, la mine gena înălțimii trebuie să fi fost regresivă. Ar fi avut ochi albaștri. Ai mei sunt albaștri, ai lui Greg un fel de albastru-fumuriu. Îmi place să cred că la trăsături ar fi semănat cu mine pentru că eu semăn cu tata, și el era cel mai draguț om - și cel mai cumsecade - din lume.

E ciudat. Copilul meu, care a trăit numai câteva zile, rămâne pentru mine atât de real, în timp ce pe Greg, cu care am fost colegă de școală un an și măritată alt an, mi-l amintesc vag. Singurul lucru legat de el care persistă este faptul că nu încetez să mă întreb cum am putut să fiu atât de proastă încât să nu-mi dau seama de la bun început cât de superficial era.

Sper că există și o a doua șansă. Aș vrea să am într-o bună zi o familie. Mă tot rog ca în ziua aceea să am ochii deschiși, să nu fac altă greșală. Asta mă îngrijorează. Mă

pripesc să judec oamenii. Marty Bikorsky mi-a plăcut instinctiv și mi-a fost milă de el. De asta m-am dus la el. Cred că e nevinovat. Nu a provocat el incendiul.

Apoi am început să mă gândesc la Nicholas Spencer. În urmă cu doi ani, când l-am cunoscut, l-am plăcut și l-am admirat instinctiv. Acum, nu mă puteam gândi decât cum s-a jucat cu viețile oamenilor, distrugându-le nu numai siguranța financiară, ci spulberându-le și speranța că vaccinul lui avea să-i vindece de cancer pe cei pe care îi iubeau.

Și dacă greșeam? Dacă lucrurile nu erau așa cum păreau a fi?

Bărbatul cu părul castaniu-roșcat care luase însemnările doctorului Spencer era unul din semnele de întrebare, care o dată rezolvat putea oferi un răspuns. Sunt sigură de asta. Nu cumva Broderick fusese atacat din cauză că îl putea identifica?

M-am îmbrăcat și m-am dus în Village, unde am mâncat scoici și o salată într-un restaurant mic, fără pretenții. Mi-a făcut bine la durerea de cap pe care o aveam, dar, din păcate, neliniștea nu mi-a trecut. Mă apăsa vinovăția la gândul că vizita mea l-a costat poate viața pe doctorul Broderick. Cu toate acestea, când am ajuns acasă am reușit să adorm.

Când m-am trezit, mă simțeam mai bine. Ador diminețile de duminică, ador să citesc în pat ziarele în timp ce îmi beau cafeaua. Apoi, am deschis radioul să prind știrile de la nouă. Dimineața, devreme, niște copii din Puerto Rico, care pescuiau în apropierea locului în care fusese găsit avionul lui Nicholas Spencer, au scos cu undița la suprafață o fâșie arsă și pătată de sânge dintr-o cămașă albastră, bărbătească. Prezentatorul știrilor spunea că Nicholas Spencer, dat dispărut, care se presupunea că furase milioane de dolari de la compania sa de cercetare, purta o cămașă sport albastră când a plecat de pe Westchester County Airport în urmă cu mai multe săptămâni. Bucata de pânză urma să fie analizată și comparată cu cămășile asemănătoare de la Paul Stuart, negustorul de galanterie

bărbătească de la care cumpăra Spencer. Scafandrii urmau să coboare din nou în adâncuri ca să caute cadavrul.

Am sunat-o pe Lynn la apartamentul ei și mi-am dat seama imediat că o trezisem din somn. Era morocănoasă, însă s-a înviorat când și-a dat seama cu cine vorbește. I-am spus ce-am auzit la buletinul de știri și, preț de câteva secunde, a tăcut. Apoi a șoptit:

— Carley, eram convinsă că trăiește, că trăiesc un coșmar și că am să mă trezesc și am să-l găsc lăngă mine.

— Ești singură?

— Bineînțeles, răspuse ea indignată. Ce fel de om mă crezi...

Am întrerupt-o:

— Lynn, mă refeream la o menajeră sau la cineva care stă acolo să te ajute să-ți revii, i-am spus pe un ton tăios.

Pentru Dumnezeu, de ce credea că insinuiam că ar avea un tip prin preajmă?

— Oh, Carley, scuză-mă, spuse ea. Menajera mea e liberă de obicei duminica, dar astăzi vine puțin mai târziu.

— Ai vrea să ai companie?

— Da, aș vrea.

Am căzut de acord să mă duc la ea pe la unsprezece. Tocmai plecam când a sunat Casey.

— Carley, ai auzit ultimele știri despre Spencer?

— Da, le-am auzit.

— Asta ar trebui să pună punct tuturor speculațiilor că ar mai fi încă în viață.

— Așa cred. Chipul lui Nicholas Spencer mi-a apărut clar în minte. De ce mă așteptasem că va reapărea brusc și va rezolva lucrurile, demonstrând că totul nu fusese decât o greșeală cumplită? Sunt în drum spre Lynn, am continuat.

— Și eu trebuie să fug. Nu te mai rețin. Vorbim mai târziu.

Îmi imaginasem că voi sta liniștită de vorbă cu Lynn, dar

n-a fost așa. Când am ajuns la ea, în camera de zi se aflau Charles Wallingford și doi bărbați care s-au dovedit a fi avocați ai firmei Gen-stone.

Lynn era îmbrăcată în niște pantaloni bej, minunat croiți, și o bluză cu imprimeuri pastel. Se machiase și își pieptănase părul peste cap. Bandajele de la mâinile ei se redusese la câte o bucată de tifon.

Am sărutat-o cu oarecare stângăcie pe obraz, am primit un salut de gheață de la Wallingford și, când m-am prezentat, unul politicos de la avocații cu înfățișare gravă și îmbrăcați în costume închise la culoare.

— Carley, spuse Lynn pe un ton de parcă s-ar fi scuzat, tocmai revedeam declarația pe care o pregătim pentru presă. Nu durează mult. Suntem siguri că o să primim o mulțime de telefoane.

Charles Wallingford m-a privit în ochi și i-am citit gândurile. Urma să mă uit la ei în timp ce pregăteau declarația pentru presă? *Eu* eram presa.

— Lynn, am protestat, nu e cazul să fiu de față. Am să vin altădată.

— Carley, vreau să stai aici. Preț de o clipă, aerul glacial al lui Lynn dispăru. Indiferent ce s-a întâmplat, sunt sigură că Nick credea în vaccin și în posibilitatea de a le da oamenilor o șansă să beneficieze de succesul financiar al acestuia. Vreau ca ei să înțeleagă că n-am avut nici-un amestec în tot ce s-a întâmplat. Și mai vreau ca oamenii să știe și că, inițial cel puțin, Nick nu s-a gândit să înșele pe nimeni. Asta nu e o chestiune de imagine în relațiile cu publicul. Ai încredere în mine.

Tot nu mă încânta să fiu participantă la această ședință. M-am retras pe un scaun de lângă fereastră și m-am uitat prin cameră. Pereții erau de un galben luminos, tavanul și ciubucele albe. Cele două canapele aveau huse cu imprimeuri galbene, verzi și albe. De o parte și de alta a șemineului se aflau două

fotolii. Biroul englezesc înalt și mesele erau niște piese vechi superbe. Ferestrele din stânga ofereau o priveliște a Central Park. Era o zi caldă, și copacii începeau să dea în floare. Parcul era plin de oameni care se plimbau, alergau sau pur și simplu ședeau pe bănci.

Mi-am dat seama că încăperea fusese decorată pentru a da o impresie de interior-exterior. Era vie și strălucitoare și într-un fel mai puțin formală decât m-aș fi așteptat cunoscând-o pe Lynn. De fapt, apartamentul nu arăta așa cum mi-l imaginasem. Era spațios, dar părea mai mult un cămin confortabil decât o expoziție de mobilă și decorațiuni interioare.

Apoi mi-am amintit că Lynn îmi spusese că fusese cumpărat de Nick și de prima lui soție, și că ea intenționase să-l vândă și să se mute. Lynn și Nick se căsătoriseră în urmă cu patru ani. S-ar putea ca Lynn să nu-l fi redecorat după gustul ei pentru că nu intenționa să stea acolo. Intuiam că așa stăteau lucrurile.

Câteva clipe mai târziu cineva a sunat la ușă. Am văzut-o pe menajeră trecând pe lângă camera de zi în drum spre ușa de la intrare, dar cred că Lynn nu a auzit soneria. Ea și Charles Wallingford erau foarte preocupați să studieze însemnările; apoi ea a început să citească cu glas tare:

— Din ce am înțeles noi, s-ar părea că fragmentul de îmbrăcăminte găsit azi-dimineață la două mile de Puerto Rico era din cămașa pe care o purta soțul meu când a decolat de pe Westchester Airport. În aceste trei săptămâni m-am agățat de speranța că a supraviețuit și că se va întoarce pentru a se apăra de învinuirile care i s-au adus. El credea cu tărie că era pe cale să găsească un vaccin care să prevină și, totodată, să vindece cancerul. Sunt convinsă că banii pe care i-a sustras, fără autorizație, au fost folosiți exclusiv în acest scop.

— Lynn, îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun că reacția la declarația asta o să fie “Pe cine crezi că păcălești?”

Tonul era blând, dar obrajii lui Lynn luară foc, și ea lăasă să-i cadă din mână foaia pe care o ținea.

— Adrian! exclamă ea.

Noul venit nu avea nevoie de prezentare. L-am recunoscut imediat. Era Adrian Nagel Garner, unicul proprietar al Garner Pharmaceutical Company și un filantrop de talie mondială. Nu era foarte înalt, avea vreo cincizeci și cinci de ani, păr cărunt și trăsături șterse - genul de om pe care probabil nu l-ai remarca în mulțime. Nimeni nu știa cât de bogat era. Nu permitea niciodată să i se facă publicitate, dar, cu toate acestea, se afla în centrul atenției. Oamenii vorbeau cu respect și admirație despre casa lui din Connecticut, care conținea o bibliotecă splendidă, un teatru cu optzeci de locuri, un studio de înregistrări și o sală de sport. De două ori divorțat și cu copii adulți, se vorbea că are o relație romantică cu o englezoaică cu sânge albastru.

Compania lui era cea care intenționase să plătească un miliard de dolari pentru dreptul de distribuire a vaccinului firmei Gen-stone, dacă acesta ar fi fost validat. Știam că unul dintre directorii lui fusese ales să lucreze în comitetul de conducere al Gen-stone, dar nu apăruse la întrunirea acționarilor. Eram sigură că ultimul lucru pe care îl voia Adrian Nagel Garner era ca numele companiei lui să fie asociat în mintea publicului cu Gen-stone. Sinceră să fiu, m-a șocat să-l văd în camera de zi a lui Lynn.

La fel de surprinsă, Lynn părea că nu știe la ce să se aștepte.

— Ce surpriză plăcută, Adrian! spuse ea, gata-gata să se bâlbâie.

— Mă aflu în drum spre apartamentul soților Parkinson, când mi-am amintit că locuiești aici. Am auzit vestea azi-dimineață.

Se uită la Wallingford.

— Charles.

Îl salută cu o anume răceală, dădu din cap, în semn de salut, spre avocați, după care se uită la mine.

— Adrian, ea e sora mea vitregă, Carley DeCarlo, spuse Lynn. Încă mai părea fâstăcită. Carley lucrează la un articol despre Nick pentru *Wall Street Weekly*.

I-am citit ironia în privire. Eram furioasă pe mine că n-am plecat în clipa în care i-am văzut pe Wallingford și pe avocați.

— Am trecut pe la Lynn din același motiv ca și dumneavoastră, domnule Garner, am spus pe un ton aspru, și anume pentru a-i spune cât de rău îmi pare că moartea lui Nick a devenit o certitudine.

— Atunci, greșești, domnișoară DeCarlo, spuse tăios Adrian Garner. Eu nu sunt deloc sigur. Unul din zece oameni vor spune că acea bucată de cămașă a fost lăsată de Nick în zona epavei în speranța că o să fie găsită. Acționarii și angajații sunt deja foarte porniți, și cred că veți fi de acord cu mine că Lynn a fost deja suficient de expusă reacțiilor acestora. În lipsa cadavrului lui Nick Spencer, ea n-ar trebui să spună nimic care ar putea fi interpretat ca o încercare de a convinge oamenii că el a murit. Cred că ar trebui să spună doar “Nu știu ce să cred”.

Se întoarse spre ea.

— Lynn, tu trebuie să faci ceea ce crezi că e potrivit, firește. Îți doresc numai bine, am vrut să știi asta.

Dând din cap spre noi ceilalți, unul dintre cei mai bogați și mai puternici oameni din țară părăsi încăperea.

Wallingford așteptă până auzi închizându-se ușa de la intrare, apoi spuse cu năduf:

— Adrian Garner e al naibii de arogant.

— Dar s-ar putea să aibă dreptate, spuse Lynn. De fapt, Charles, cred că are dreptate.

Wallingford dădu din umeri.

— În toată harababura asta nu există “dreptate”, spuse el. Scuză-mă, Lynn, dar știi ce vreau să spun.

— Da, știu.

— Îmi vine greu pentru că l-am iubit pe Nick, spuse Wallingford. Am lucrat opt ani cu el și am considerat că era un privilegiu. Totul mi se pare incredibil! Clătină din cap și se uită la avocați, apoi dădu din umeri. Lynn, am să te țin la curent cu tot ce se va întâmplă.

Ea se ridică și din strâmbătura pe care o făcu în mod inconștient mi-am dat seama că statul în picioare îi provoca durere.

Mi s-a părut extenuată, dar la rugămintea ei am rămas destul cât să bem împreună câte o Bloody Mary. Am discutat iar relația noastră firavă de familie. I-am spus că vorbisem cu tatăl ei marți când m-am întors de la spital ca să-i spun în ce stare era și că o sunasem miercuri pe mama ca s-o înștiințez de noua mea slujbă.

— Eu am vorbit cu tata în ziua în care am intrat în spital și în dimineața următoare, spuse Lynn. I-am spus că am să las telefonul închis ca să mă pot odihni și că am să-l sun în weekend. Am s-o fac mai târziu.

M-am ridicat și am pus jos paharul gol.

— Ținem legătura, Lynn.

Era o zi atât de frumoasă încât m-am hotărât să merg pe jos până acasă. Mersul pe jos îmi limpezește mintea, iar de data asta se petreceau o mulțime de lucruri în ea. Ultimele două minute cu Lynn căpătau o importanță deosebită. Când fusesem la ea la spital a doua oară, vorbea la telefon. Înainte de a închide a spus: “Și eu te iubesc”. Pe urmă m-a văzut și a ținut să-mi precizeze că vorbise cu tatăl ei.

Oare nu mai știa ziua în care a vorbit cu el, sau la telefon fusese altcineva? Putea să fi fost o prietenă. Mie nu-mi place să spun “Te iubesc” când vorbesc cu vreo prietenă. Există o mulțime de feluri de a spune “Și eu te iubesc”. Glasul lui Lynn sunase extrem de cald, într-un fel sexy.

Următoarea posibilitate care mi-a trecut prin minte m-a

șocat: să fi avut doamna Nicholas Spencer o discuție tihnită cu soțul ei dispărut?

19

Carley DeCarlo. *Trebuia* să afle unde locuia. Era sora vitregă a lui Lynn Spencer, asta era tot ce știa despre ea. Chiar și așa, lui Ned i se părea că o cunoștea după nume, avea impresia că Annie îi vorbise de ea. Dar de ce? Și cum s-o fi cunoscut Annie? Poate că fusese pacientă în spital. Era posibil, hotărî el.

Acum că avea un plan și că își curățase și încărcase pușca, Ned se simțea mai liniștit. Doamna Morgan urma să fie prima. Cu ea va fi ușor - își înclua întotdeauna ușa, dar el va urca la etaj să-i spună că avea un cadou pentru ea. O va face în curând. Înainte s-o împuște, intenționa să-i spună în față că nu trebuia să-l mintă că voia apartamentul pentru fiul ei.

Hotărî să se ducă la Greenwood Lake cât era încă întuneric, pentru a-i vizita pe doamna Schafley și pe soții Harnik. Îi va fi mai ușor decât atunci când împușcase vrăbiile, pentru că toți vor fi în pat. Soții Harnik lăsau întotdeauna fereastra de la dormitor deschisă. Putea s-o împingă și să se aplece peste pervaz înainte ca ei măcar să-și dea seama ce se întâmplă. În casa doamnei Schafley nici nu era nevoie să intre. Putea să stea la fereastra dormitorului și să-i lumineze fața cu lanterna. Când se va trezi, își va lumina fața lui, astfel încât ea să-l vadă și să știe ce avea de gând să facă. Apoi o va împușca.

Era convins că atunci când poliția va începe ancheta pe el îl va căuta. Probabil că doamna Schafley le spusese celor din Greenwood Lake că el voise să închirieze o cameră la ea. “Îți imaginezi ce tupeu din partea lui?” Așa începea întotdeauna când se plângea de cineva. “Îți imaginezi ce tupeu din partea lui?”, îi spusese ea lui Annie când puștiul care-i tunde gazonul încercase să ridice prețul. “Îți imaginezi ce tupeu din partea

lui?”, spusese când băiatul care-i aducea ziarul o întrebase dacă nu cumva uitase să-i dea un bacșiș de Crăciun.

Oare tot asta avea să gândească înainte ca el s-o omoare? Îți poți imagina ce tupeu din partea lui să mă omoare?

Știa unde locuia Lynn Spencer, dar trebuia să afle adresa surorii ei vitrege, Carley DeCarlo. De ce îi suna atât de cunoscut numele ăsta? O auzise pe Annie vorbind despre ea? Citise undeva despre ea? “Asta e”, șopti Ned. “Carley DeCarlo avea o rubrică în ziarul de duminică pe care Annie o citea cu plăcere.”

Astăzi era duminică.

Se duse în dormitor. Cuvertura care-i plăcea atât de mult lui Annie era tot pe pat. El nu se atinsese de ea. Rămăsese așa cum o aranjase Annie în acea ultimă dimineață. Zări suplimentul de duminică pe care ea îl lăsase împăturit pe noptieră. Îl luă și îl deschise. Dădu încet paginile. Apoi îi văzu numele și fotografia: Carley DeCarlo. O rubrică de sfaturi privitoare la bani. Annie îi trimisese odată o întrebare și mult timp după aceea se uitase să vadă dacă apăruse în rubrică. N-o găsisese, dar tot îi plăcea rubrica și uneori i-o citea și lui. “Ned, ea e de acord cu mine. Spune că pierzi o grămadă de bani dacă faci rate pe cartea de credit și plătești lunar numai minimum.”

Anul trecut Annie se supăraseră pe el pentru că luase în rate un set nou de unelte. Cumpăraseră o rablă de mașină la târgul de vechituri și voia să o repare. Îi spusese că avea să le achite în timp. Atunci ea îi citise rubrica respectivă.

Ned se uită lung la poza lui Carley DeCarlo. I-ar fi plăcut s-o supere și s-o facă să fie nervoasă. Din februarie când aflase că nu mai aveau casa din Greenwood Lake și până în ziua accidentului, Annie fusese supărată și nervoasă. Și plânseră tot timpul. “Dacă vaccinul nu e bun, nu mai avem nimic, Ned, nimic”, spunea ea întruna.

În săptămânile dinaintea morții, Annie suferise. Ned voia ca și Carley DeCarlo să sufere, să fie îngrijorată și nervoasă.

Știa cum să procedeze. Îi va trimite prin e-mail o avertizare: “Pregătește-te pentru ziua judecării”.

Trebuia să iasă din casă. Va lua autobuzul până în centru, și apoi va trece pe lângă clădirea elegantă de pe Fifth Avenue în care era apartamentul lui Lynn Spencer. Numai faptul că o știa acolo îl făcea să se simtă ca și cum o avea în bătaia puștii.

O oră mai târziu Ned stătea vizavi de intrarea clădirii lui Lynn Spencer. Era acolo de mai puțin de un minut când portarul deschise ușa și Carley DeCarlo ieși. Crezu că visează, exact cum îl visase pe bărbatul care ieșea din casa din Bedford, înainte ca el să-i dea foc.

Porni pe urmele ei. Carley merse pe jos până pe 37th Street, apoi traversă spre est. În cele din urmă urcă treptele unei case, și Ned fu sigur că acolo locuia.

Acum știi unde stă, se gândi Ned, și când voi hotărî că e timpul, va fi exact ca și cu soții Harnik și doamna Schafley.

20

Adrian Garner a nimerit-o ieri la fix, le-am spus lui Don și Ken în dimineața următoare, când, la nouă fără un sfert, ne-am adunat toți trei în biroul lui Ken.

Previziunea lui Garner că oamenii vor ajunge la concluzia că bucata de cămașă arsă și pătată de sânge nu era decât o parte din planul elaborat de Spencer pentru a scăpa se adeverise. Ziarele de scandal erau pline. Fotografia lui Lynn se afla pe prima pagină în *New York Post* și pe pagina a treia din *The Daily News*. Ambele fotografii păreau făcute seara trecută în ușa clădirii în care locuia. Arăta în același timp uluită și vulnerabilă. Avea lacrimi în ochi. Pe palma stângă se putea vedea pansamentul. Cu cealaltă mână o ținea de braț pe menajera ei. Titlul din *New York Post* era: SOȚIA NU E SIGURĂ DACĂ SPENCER S-A DUS LA FUND SAU A

ÎNOTAT, în timp ce *The Daily News* titra: SOȚIA HOHOTEȘTE: “NU ȘTIU CE SĂ CRED”.

Mai devreme sunasem la spital și aflasem că starea doctorului Broderick rămăsese critică. M-am decis să le spun lui Don și Ken despre el și despre bănuielile mele.

— Crezi că accidentul lui Broderick ar putea avea vreo legătură cu faptul că ai vorbit cu el despre însemnările alea? întrebă Ken.

În cele câteva zile de când îl cunoșteam ajunsesem să-mi dau seama că, atunci când Ken cântărea aspectele pro și contra ale unei situații, își scotea din când în când ochelarii și îi balansa în mâna dreaptă. Așa făcea și acum. Miriștea țepoasă de pe bărbia și obrajii lui m-a făcut să mă întreb dacă hotărâse să-și lase barbă sau fusese grăbit dimineață și nu avusese timp să se radă. Purta o cămașă roșie, dar, nu știu de ce, în imaginea mentală pe care o aveam despre el apărea în halat de doctor, cu stetoscopul după gât. Indiferent cum e îmbrăcat și dacă e sau nu ras, Ken are ceva de doctor.

— S-ar putea să ai dreptate, continuă el. Știm cu toții că în industria farmaceutică există o competiție acerbă, ca în oricare alt domeniu. Compania care va lansa prima pe piață un medicament care previne sau chiar vindecă această boală va câștiga miliarde.

— Ken, de ce să-ți bați capul să furi însemnările unui tip care nici măcar nu era biolog? obiectă Don.

— Nicholas Spencer a susținut mereu că ultimele cercetări ale tatălui său au stat la baza vaccinului pe care îl pregătea. Poate că cineva s-a gândit că ar putea fi ceva de valoare și în însemnările acelea, spuse Ken.

Mi se părea logic.

— Doctorul Broderick este legătura directă dintre însemnări și bărbatul care le-a luat, am spus eu. Oare însemnările alea erau suficient de valoroase ca cineva să-l omoare, pentru ca el să-l nu-l mai poată identifica pe bărbatul

cu păr castaniu-roșcat? Nu sugerează asta că, indiferent cine e, tipului ăsta nu i se poate da de urmă? Poate să fie chiar de la Gen-stone sau măcar să cunoască pe cineva de la Gen-stone, cineva destul de apropiat de Nick Spencer ca să fie în temă cu povestea cu Broderick și însemnările.

— Ce nu luăm noi în calcul este faptul că s-ar putea ca însuși Nick Spencer să fi trimis pe cineva să ia însemnările, pentru ca apoi să se prefacă surprins că au dispărut, spuse Don.

M-am uitat lung la el.

— De ce ar fi făcut asta?

— Carley, Spencer este - sau a fost - un șmecher cu suficiente cunoștințe de microbiologie ca să adune banii necesari demarării afacerii. L-a pus președinte pe un tip ca Wallingford, care a reușit să ducă de râpă compania propriei sale familii, lăsându-l să alcătuiască un comitet director din indivizi care nu s-ar putea descurca să iasă pe o ușă turnantă. Față de aceștia i-a fost ușor să pretindă că se află pe punctul de a dovedi că posedă leacul cancerului. I-a mers opt ani. A trăit relativ modest pentru un tip în situația lui, pentru că știa că n-o să țină. Punea deoparte o avere pentru când avea să se retragă, adică după prăbușirea castelului de nisip. A crea iluzia că cineva a furat date valoroase și că el era victima unei conspirații însemna o circumstanță atenuantă. Afirmarea lui că nu a știut că însemnările au fost luate a fost făcută pentru cei asemeni nouă care scriem despre el.

— Și asasinarea lui Broderick face parte din acest scenariu? am întrebat.

— Pun pariu că se va dovedi că a fost o coincidență. Sunt sigur că toate stațiile service și atelierile de reparații din zona aceea au fost alertate, cerându-li-se să raporteze la poliție orice mașină cu stricăciuni suspecte. Vor găsi un tip care era în drum spre casă după o noapte de chef sau vreun puști cu mania vitezei.

— Asta dacă cel care l-a călcat pe Broderick era din zona

aceea. Totuși, nu știu ce mă face să cred că nu era. M-am ridicat. Acum mă duc să văd dacă pot s-o conving pe secretara lui Nick Spencer să accepte să stea de vorbă cu mine. Pe urmă voi face o vizită la azilul unde Spencer a lucrat ca voluntar.

Mi s-a spus că Vivian Powers își luase iarăși liber. Am sunat-o acasă, și când a auzit cine sunt a spus: “Nu vreau să vorbesc despre Nicholas Spencer” și mi-a închis. Nu aveam altă soluție decât să sun la ușa ei.

Înainte de a pleca de la birou, m-am uitat pe e-mail. Erau cel puțin o sută de întrebări pentru rubrica mea, toate de rutină. Apoi am dat de două mesaje care m-au făcut să tresar. Primul spunea: “*Pregătește-te pentru ziua judecării*”.

Nu e o amenințare, mi-am spus. Probabil că vine de la vreun scrântit religios. Nu i-am dat prea mare importanță, poate pentru că celălalt mesaj chiar mi-a tăiat respirația: “*Cine era bărbatul care se afla în conacul lui Nick Spencer cu un minut înainte să ia foc?*”

Cine ar fi putut să vadă o persoană părăsind casa înainte de producerea incendiului? Oare nu cel care, de fapt, l-a provocat? Și dacă așa stau lucrurile, de ce să-mi scrie *mie*? Apoi mi-a venit o idee: nu cumva cei care avea grijă de casă nu se așteptaseră ca Lynn să fie acasă, dar văzuseră pe altcineva părăsind casa? Dacă da, de ce păstraseră tăcerea? Nu vedeam decât un motiv: poate că cei doi se află ilegal în țară și nu vor să fie deportați.

Acum aveam de făcut trei vizite în Westchester County.

Am ales să o fac pe prima acasă la Vivian și Joel Powers în Briarcliff Manor, unul dintre orășelele care se învecinează cu Pleasantville. Cu ajutorul hărții, am găsit casa lor, o clădire fermecătoare, cu etaj, veche de peste o sută de ani. Pe peluza din față era un anunț: “De vânzare”.

Rugându-mă să nu fi venit degeaba, am sunat la ușă și am așteptat. Am simțit că cineva mă privea prin vizor. Apoi ușa s-a deschis, atât cât i-a permis lanțul de siguranță.

Femeia care deschisese, o frumusețe cu păr negru, la vreo treizeci de ani, nu era machiată și nici nu avea nevoie. Ochii ei căprui erau străjuți de gene lungi. Pomeții înalți, nasul și gura perfecte m-au făcut să mă întreb dacă nu fusese vreodată model. În mod cert arăta ca un model.

— Sunt Carley DeCarlo, am spus. Ești Vivian Powers?

— Da, sunt, și ți-am spus deja că nu vreau să fiu interviuată.

Convinsă că era pe punctul de a închide ușa, am spus repede:

— Încerc să scriu un articol corect și echilibrat despre Nicholas Spencer. Sunt de părere că există mult mai multe elemente legate de dispariția lui decât au apărut în presă. Când am vorbit sâmbătă, am avut senzația că îl aperi.

— Da. La revedere, domnișoară DeCarlo. Te rog să nu revii.

Riscam, dar m-am aruncat cu capul înainte.

— Domnișoară Powers, vineri m-am dus la Caspien, orașul în care a crescut Nick Spencer. Am stat de vorbă cu un anume doctor Broderick care a cumpărat casa familiei și avea în păstrare unele din primele înseninări ale doctorului Spencer. Acum e în spital. L-a lovit o mașină și nu se știe dacă va supraviețui. Faptul că a vorbit cu mine despre cercetările doctorului Spencer s-ar putea să aibă legătură cu așa-zisul accident.

Am văzut în ochii femeii o expresie de uimire. O clipă mai târziu a desfăcut lanțul de siguranță.

— Intră, mi-a spus ea.

Casa era în curs de evacuare. Covoare strânse, stive de cutii, mese goale, ferestre fără perdele, pereți gri - toate atestau faptul că Vivian Powers era pe punctul de a se muta. Am observat că purta verighetă și m-am întrebat cine era soțul ei.

M-a condus într-o verandă mică, închisă cu geam, cu mobilierul din împletitură de răchită.

S-a așezat în fotoliul de două persoane, lăsându-mi-l mie pe cel de o persoană. Eram mulțumită că perseverasem și acum mă aflam aici. În teoria afacerilor imobiliare se spune că o casă arată mult mai bine când e locuită. Atunci de ce graba ei de a pleca? Mi-am propus să mă interesez când fusese pusă în vânzare casa. Eram convinsă că nu înainte de prăbușirea avionului.

— Aici m-am refugiat de când a început împachetatul.

— Când pleci?

— Vineri.

— Rămâi în localitate?

— Nu. Părinții mei locuiesc la Boston. Am să stau la ei până îmi găsesc o locuință. Mobila am s-o las deocamdată într-un depozit.

Începeam să cred că Joel Powers nu făcea parte din planurile de viitor ale soției sale.

— Pot să-ți pun câteva întrebări?

— Nu te-aș fi lăsat să intri dacă nu m-aș fi hotărât să-ți răspund. Dar mai întâi am eu câteva întrebări.

— Dacă pot am să-ți răspund.

— Ce te-a făcut să te duci la doctorul Broderick?

— M-am dus doar ca să văd casa în care a crescut Nicholas Spencer și să aflu câte ceva despre laboratorul care existase acolo.

— Știi că avea în păstrare primele dosare cu datele cercetărilor doctorului Spencer?

— Nu. Doctorul Broderick mi-a dat din proprie inițiativă informația asta. Evident că a fost tulburat când a înțeles că nu Nicholas Spencer trimisese după însemnări. Ți-a spus Spencer că dispăruseră?

— Da, mi-a spus. Ezită. La dineul de premiere din februarie s-a întâmplat ceva, și asta avea legătură cu o scrisoare pe care Nick a primit-o în preajma Zilei Recunoștinței. Cea care îi scria susținea că dorește să-i spună un secret pe care îl

împărtășise cu tatăl lui. Afirma că acesta o vindecase pe fiica ei de scleroză multiplă. Și-a dat chiar și numărul de telefon. Nick mi-a pasat mie scrisoarea ca să-i dau răspunsul standard. A zis: “E nebună de legat. Așa ceva nu e cu putință.”

— I-ați răspuns la scrisoare?

— Răspundeam la toate scrisorile. Oamenii scriau oferindu-se voluntari pentru experiențe. Erau gata să semneze orice pentru a primi vaccinul anticancer la care lucra el. Uneori îi scriau că se vindecase de nu știu ce boală și voiau ca el să le testeze leacurile preparate în casă și să le distribuie. Aveam vreo două tipuri de răspunsuri.

— Ai păstrat copiile acelor scrisori?

— Nu, doar o listă cu oamenii cărora le-am expedit. Nici unul dintre noi nu își aducea aminte de numele acelei femei. Există doi angajați care se ocupă de genul acesta de corespondență. Apoi, la dineul de premiere, s-a întâmplat ceva. În dimineața următoare Nick era foarte emoționat și mi-a comunicat că trebuia să se întoarcă la Caspien. Spunea că aflase ceva extrem de important și că intuiția îi spunea să ia în serios scrisoarea femeii căreia tatăl lui îi vindecase fiica.

— Și s-a dus în grabă la Caspien ca să ia însemnările tatălui său, dar a descoperit că dispăruseră. Asta s-a întâmplat în preajma Zilei Recunoștinței, cam în același timp cu sosirea scrisorii, am gândit eu cu voce tare.

— Așa e.

— Stai să vedem dacă am înțeles bine. Crezi că a existat o legătură între scrisoare și dispariția însemnărilor care a avut loc câteva zile mai târziu?

— Sunt sigură că a existat și, de atunci, Nick a fost alt om.

— Ți-a spus cumva la cine s-a dus după ce a plecat de la doctorul Broderick?

— Nu, nu mi-a spus.

— Poți să verifici în agenda lui. Dineul de premiere a

fost pe cincisprezece februarie. Poate a notat un nume sau un număr de telefon.

Vivian clătină din cap.

— Nu a notat nimic în dimineța aia și nici în zilele următoare nu a mai scris nimic în agendă - adică nimic despre întâlnirile din afara biroului.

— Cum dădeai de el dacă apărea ceva urgent?

— Îl sunam pe celular. Existau evenimente deja programate, ca de pildă seminarii medicale, dineuri, ședințe de consiliu, treburi de genul ăsta. În ultimele patru sau cinci săptămâni Nick a lipsit mult de la birou. Când au venit cei de la procuratură, ne-au spus că fusese de două ori în Europa. Nu a folosit avionul companiei și nimeni de la birou nu-i cunoștea planurile. Nici măcar eu.

— Autoritățile bănuiesc că a aranjat să-și facă operație estetică, sau și-a pregătit viitoarea reședință. Tu ce crezi, Vivian?

— Eu cred că ceva nu era în ordine, și el știa ce anume. Cred că se temea că telefonul îi era ascultat. Mă aflu la el în birou când l-a sunat pe doctorul Broderick. Privind în urmă, mă întreb de ce nu i-a spus pur și simplu că voia însemnările tatălui său. L-a întrebat doar dacă putea să treacă pe acolo.

Pentru mine era evident că Vivian Powers voia să creadă cu orice preț că Nick Spencer fusese victima unei conspirații.

— Vivian, tu crezi că el s-a așteptat ca vaccinul să aibă efect, sau a știut de la început că n-are valoare?

— Nu. Era animat de nevoia de a găsi un leac pentru cancer. Din cauza acestei boli cumpline și-a pierdut și soția, și mama. L-am cunoscut acum doi ani într-un azil-sanatoriu unde era internat soțul meu. Nick lucra ca voluntar.

— L-ai cunoscut pe Nick Spencer la sanatoriu?

— Da. St. Ann's. S-a întâmplat cu câteva zile înainte de a muri Joel. Renunțasem la slujbă ca să am grijă de el. Fusesem asistenta șefedintelui unei firme de brokeraj. Nick s-a oprit în

rezerva lui Joel și a stat de vorbă cu noi. La câteva săptămâni după moartea lui Joel am primit un telefon de la el. Mi-a spus că dacă voiam să lucrez pentru Gen-stone, să vin la el. Îmi găsisese un post. Șase luni mai târziu m-am prezentat la el. Nu mă așteptam să lucrez pentru el personal, dar momentul a fost propice. Asistenta lui era însărcinată și avea de gând să stea acasă vreo doi ani, așa că am primit slujba. Pentru mine a fost o mană cerească.

— Cum se înțelegea cu ceilalți de la birou? Vivian zâmbi.

— Bine. Pe Charles Wallingford chiar îl plăcea. Uneori glumea pe seama lui în fața mea. Spunea că dacă mai aude o dată de arborele lui genealogic, o să pună să-l taie. Pe Adrian Garner nu cred că-l plăcea. Spunea că e arogant, dar că merită să-l suporti pentru banii lui.

— Ce-ar fi făcut dacă și-ar fi dat seama că vaccinul nu poate fi realizat și că luase bani pe care nu-i putea pune la loc?

— În cazul ăsta recunosc că putea să capoteze. Era nervos și îngrijorat. Mi-a spus ceva ce s-a întâmplat cu numai o săptămână înainte de prăbușirea avionului, ceva care putea să ducă la un accident fatal. Se întorcea la Bedford, de la New York, noaptea târziu, și i s-a blocat pedala de accelerație.

— Ai mai spus cuiva despre asta?

— Nu. El n-a dat importanță incidentului. Spunea că din fericire circulația era redusă și a putut să manevreze mașina după ce a oprit motorul. Era o mașină veche, una la care ținea foarte mult, dar a ajuns la concluzia că venise timpul să scape de ea. Ezită. Carley, acum mă întreb dacă nu cumva a umblat cineva la mașină. Cum spuneam, s-a petrecut cu numai o săptămână înainte ca avionul lui să cadă.

M-am mulțumit să dau din cap gânditoare. Nu voiam să vadă că sunt de aceeași părere.

- Ce știi despre relația lui cu Lynn?

— Nimic. Așa sociabil cum părea, Nick era o persoană

foarte discretă, chiar secretoasă.

Am văzut durerea din ochii ei.

— Țineai foarte mult la el, nu-i așa?

Ea dădu din cap.

— Oricine ar fi stat mai mult în preajma lui, l-ar fi îndrăgit. Era un om deosebit. Sufletul companiei. Acum o să dea faliment. Oamenii fie sunt concediați, fie pleacă, și toți îl condamnă și îl urăsc. Ei bine, eu cred că s-ar putea să fie și el o victimă.

Am plecat, după ce Vivian mi-a promis că va ține legătura cu mine. A stat în pragul ușii până am ajuns la mașină și mi-a făcut cu mâna când am demarat.

Mintea îmi fierbea. Eram sigură că exista o legătură între “accidentul” lui Broderick, pedala de accelerație blocată și prăbușirea avionului lui Nicholas Spencer. Trei accidente? Nici vorbă. Am permis întrebării pe care o avusesem mereu în minte să iasă în față și să contureze: fusese Nicholas Spencer omorât?

Mai târziu, în timp ce vorbeam cu familia care avea grijă de proprietatea Bedford, s-a profilat un alt scenariu.

21

“Azi-noapte am visat că m-am dus iar la Manderley.” N-am putut să nu mă gândesc la obsedantele rânduri cu care începe romanul *Rebecca* al lui Daphné du Maurier când am oprit la poarta domeniului Bedford și m-am anunțat.

Era pentru a doua oară în aceeași zi că mergeam undeva neanunțată. Când un glas cu accent spaniol m-a întrebat cine sunt, am răspuns: sunt sora vitregă a doamnei Spencer. A urmat o pauză, apoi am fost îndrumată să ocolesc locul incendiului și s-o iau la dreapta.

Am mers cu viteză mică, admirând domeniul bine întreținut pe care se afla clădirea în ruină. În spate era un heleșteu, iar pe o terasă, deasupra, o piscină. În stânga am

văzut o grădină englezească. Nu mi-o puteam închipui pe Lynn în genunchi, plantând flori. M-am întrebat dacă Nick și prima lui soție fuseseră cei care supravegheaseră amenajarea terenului sau proprietarul anterior își asumase sarcina.

Casa în care trăiau Manuel și Rosa Gomez era o vilizoară nostimă cu acoperiș țuguizat de țiglă. Între conac și vilizoară exista un paravan de copaci care oferea intimitate ambelor case. Acum înțelegeam de ce îngrijitorii nu știuseră că Lynn se întorsese acolo săptămâna trecută. Mi se părea ciudat că în incintă nu existau camere de supraveghere, dar știam că clădirea fusese prevăzută cu un sistem de alarmă.

Am parcat, am urcat treptele verandei și am sunat. Mi-a deschis Manuel Gomez și m-a invitat înăuntru. Era un bărbat vânjos, nu prea înalt, cu părul negru și un chip ascuțit. Am intrat în vestibul și i-am mulțumit că m-a primit, *deși* nu m-am anunțat din timp.

— Cât pe ce să nu ne găsiți, domnișoară DeCarlo, spuse el înțepat. Conform dispoziției surorii dumneavoastră, până la ora unu vom fi plecați. Am scos deja lucrurile noastre personale. Soția mea a cumpărat alimentele pe care le-a comandat doamna Spencer și acum verifică etajul. Doriți să inspectați casa acum?

— Plecați! Dar de ce? Cred că și-a dat seama că uimirea mea era sinceră.

— Doamna Spencer a zis că nu are nevoie de ajutoare care să locuiască tot timpul aici și că intenționează să folosească ea această casă până se hotărăște dacă să reconstruiască sau nu.

— Dar de la incendiu a trecut doar o săptămână. Aveți unde să stați?

— Nu, n-avem. Vom pleca într-o scurtă vacanță în Puerto Rico, să ne vizităm rudele. Apoi vom sta la fiica noastră până găsim altă slujbă.

Înțelegeam că Lynn voia să stea în Bedford - eram sigură

că avea prieteni aici -, dar să-i dai afară pe oamenii ăștia fără un preaviz rezonabil mi se părea aproape inuman.

Omul și-a dat seama că stăteam încă în vestibul.

— Scuzați-mă, domnișoară DeCarlo. Vă rog să poftiți în camera de zi.

În timp ce îl urmam, m-am uitat repede în jur. O scară destul de abruptă ducea din hol la etaj. În stânga se găsea ceea ce părea a fi un birou, cu rafturi pentru cărți și un televizor. Camera de zi spațioasă, cu un șemineu și ferestre cu geamuri fumurii, era mobilată confortabil cu o canapea și fotolii adânci. Totul amintea de o casă englezească de țară.

— Vă rog să luați loc, spuse Gomez.

— Domnule Gomez, de când lucrați aici?

— De când s-au căsătorit domnul și doamna Spencer - mă refer *ia prima* doamnă Spencer -, acum doisprezece ani.

Doisprezece ani și un preaviz de nici o săptămână! Doamne Dumnezeule! Mă mânca limba să întreb ce compensație pentru concediere le dăduse Lynn, dar n-am avut curaj - cel puțin pentru moment.

— Domnule Gomez, n-am venit aici să inspectez casa, ci pentru că vreau să discut cu dumneata și cu soția dumitale. Sunt jurnalistă și colaborez la scrierea unui articol despre Nicholas Spencer pentru *Wall Street Weekly*. Doamna Spencer este informată despre asta. Știu că oamenii spun lucruri destul de urâte despre Nicholas, dar eu intenționez să fiu foarte dreaptă. Pot să-ți pun câteva întrebări despre el?

— Lăsați-mă să o aduc pe soția mea, spuse el încet. E la etaj.

În timp ce așteptam am cercetat parterul. Am văzut un spațiu amenajat ca sufragerie și, dincolo de el, bucătăria. M-am întrebat dacă nu cumva destinația inițială a vilișoarei fusese casă de oaspeți, nu locuință pentru angajați.

Am auzit pași pe scări și m-am așezat la loc. Apoi m-am ridicat s-o întâmpin pe Rosa Gomez, o femeie drăguță,

durdulie. Ochii umflați îmi spuneau că plânsese.

— Să ne așezăm, am spus și imediat m-am simțit ca o proastă. La urma urmei, asta fusese casa lor.

N-a fost greu să-i fac să vorbească despre Nicholas și Janet Spencer.

— Au fost foarte fericiți împreună, spuse Rosa Gomez, luminându-se la față în timp ce vorbea. Când s-a născut Jack, ai fi zis că nu mai există alt copil pe lume. E greu de conceput că ambii lui părinți au murit. Erau niște oameni minunați.

Lacrimile care îi licăreau în ochi începură să curgă. Și le șterse repede cu dosul palmei.

Mi-au spus că soții Spencer cumpăraseră casa la câteva luni după ce se căsătoriseră și ei doi fuseseră angajați imediat.

— Pe vremea aceea locuiam în casă, spuse Rosa. Era un apartament foarte frumos de cealaltă parte a bucătăriei. Când domnul Spencer s-a recăsătorit, sora dumneavoastră...

“Soră vitregă”, mi-a venit să strig. În loc de asta, am spus:

— Trebuie să te întrerup, doamnă Gomez, și să-ți explic că tatăl doamnei Spencer s-a căsătorit cu mama mea acum doi ani, în Florida. Suntem practic surori vitrege, fără a fi însă apropiate. Mă aflu aici ca jurnalistă, nu ca rudă.

S-a zis cu rolul de avocat al lui Lynn. Trebuie să aud adevărul de la oamenii ăștia, nu răspunsuri politicoase, formulate cu grijă.

Manuel Gomez se uită la soția lui, apoi la mine.

— Doamna Lynn Spencer nu a vrut ca noi să locuim în casă. I-a spus domnului Spencer că în casă erau cinci camere de oaspeți, mai mult decât suficiente pentru musafirii pe care i-ar fi avut. El a acceptat să ne mutăm în vilizoară, iar noi am fost încântați să locuim singuri în casa asta minunată. Jack, firește, locuia la bunicii lui.

— Nicholas Spencer a rămas apropiat de fiul său? am întrebat.

— Categorical, răspunse prompt Manuel. Însă el călătorea mult și nu voia să-l lase pe Jack cu o bonă.

— După ce tatăl lui s-a recăsătorit, Jack nu a vrut să locuiască împreună cu doamna Lynn Spencer, zise Rosa cu fermitate. Mi-a spus o dată că are impresia că ea nu-l place.

— Ți-a spus asta!

— Da, mi-a spus. Nu uitați că noi eram aici când s-a născut el. Se simțea bine cu noi. Considera că facem parte din familie. Însă el și tatăl lui... Zâmbi a aducere-aminte și clătină din cap. Erau prieteni. Ce tragedie pentru băiețel! Mai întâi mama, apoi tatăl. Am vorbit cu bunica lui Jack. Mi-a spus că băiatul e sigur că tatăl lui trăiește.

— Ce-l face să creadă asta? am întrebat repede.

— Domnul Spencer a făcut pilotaj acrobatic când era în colegiu. Jack se agață de speranța că a reușit să iasă cumva din avion înainte ca acesta să se prăbușească.

Copiii spun adevărul? m-am întrebat. Am ascultat un timp cum Manuel și Rosa se luau la întrecere să povestească întâmplări hazlii din anii petrecuți cu Nick, Janet și Jack, apoi am trecut la întrebările pe care voiam să le pun.

— Rosa, Manuel, am primit un e-mail de la cineva care pretinde că un bărbat a părăsit conacul cu doar un minut înainte ca acesta să ia foc. Știe vreunul dintre voi ceva despre asta?

Amândoi pârură uimiți.

— Noi n-avem e-mail, dar dacă am fi văzut pe cineva ieșind din conac înainte de incendiu le-am fi spus poliștilor, spuse Manuel pe un ton ferm. Credeți că persoana care a provocat incendiul a trimis e-mail-ul?

— S-ar putea. Există oameni bolnavi care fac lucruri de genul ăsta. Totuși, nu știu de ce mi l-a trimis mie, și nu poliției.

— Mă simt vinovat că nu m-am gândit să ne uităm în garaj după mașina doamnei Spencer, spuse Manuel. De obicei nu vine acasă atât de târziu, dar uneori se mai întâmplă.

— Cât de des foloseau casa? am întrebat. Adică, în

fiecare week-end, în timpul săptămânii, sau când și când?

— Prima doamnă Spencer adora casa. Pe vremea aceea veneau în fiecare week-end, iar înainte ca Jack să meargă la școală, stătea o săptămână sau două dacă domnul Spencer era plecat. Doamna Lynn Spencer voia să vândă casa asta și apartamentul. I-a spus domnului Spencer că nu dorea să trăiască într-o casă aranjată după gustul altei femei. Obișnuiau să se certe pe tema asta.

— Rosa, nu cred că ar trebui s-o judeci pe doamna Spencer, o atenționă Manuel.

Ea ridică din umeri.

— Spun ce e adevărat. Casa asta nu-i plăcea. Domnul Spencer a rugat-o să aștepte să se breveteze vaccinul înainte de a se implica într-un proiect de construcție. Am înțeles că în ultimele luni au fost probleme cu vaccinul, căci era teribil de îngrijorat. Călătorea foarte mult. Când era acasă, se ducea adesea la Greenwich și stătea cu Jack.

— Știi că Jack locuiește cu bunicii lui, dar când domnul Spencer era acasă Jack venea aici în week-end-uri?

Rosa dădu din umeri.

— Nu prea. În preajma doamnei Spencer băiatul era întotdeauna tăcut. Ea nu știe să se poarte cu copiii. Jack avea cinci ani când a murit mama lui. Doamna Lynn Spencer seamănă oarecum cu ea, dar atât. Asemănarea asta cred că îl tulbură.

— Lynn și domnul Spencer erau foarte apropiați? Știam că întindeam coarda, dar trebuia să am o idee despre relația lor.

— Acum patru ani când s-au căsătorit, aș spune că da, rosti încet Rosa. Însă, dacă nu mă înșel, n-a durat prea mult. Ea venea des aici cu musafirii ei, iar el era plecat sau la Greenwich, cu Jack.

— Ați spus că doamna Spencer nu avea obiceiul să vină aici noaptea târziu, dar se mai întâmpla din când în când. De regulă, vă suna mai întâi?

— Uneori telefona dinainte și spunea că voia să găsească o gustare sau o cină rece. Alteori telefona dimineața, de la conac, și ne anunța la ce oră voia micul dejun. Altfel ne duceam acolo întotdeauna la nouă și ne apucam de treabă. Era o casă mare și trebuia întreținută, fie că era sau nu ocupată.

Știam că era timpul să plec. Simțeam că Rosa și Manuel Gomez nu voiau să prelungească durerosul moment al părăsirii acestei case. Am continuat, totuși, căci mai aveam multe probleme nelămurite.

— Am fost surprinsă să văd că nu există camere de supraveghere pe proprietate.

— Familia Spencer avea un labrador, un câine de pază bun. Jack l-a luat la Greenwich, iar doamna Lynn Spencer nu a vrut alt câine, spuse Manuel. Zicea că are alergii la animale.

Mi s-a părut ciudat, deoarece în apartamentul din Boca Raton tatăl ei avea fotografii de-ale ei cu câini și cai.

— Unde era ținut câinele?

— Noaptea, când vremea nu era foarte rece, afară.

— Lătra la intruși? Amândoi zâmbiră.

— Oh, da, spuse Manuel. Doamna Spencer spunea că pe lângă faptul că îi provoacă alergii, Shep e prea zgomotos.

Prea zgomotos din cauză că anunța sosirile *ei* nocturne, sau din cauză că alerta pe toată lumea la sosirile nocturne ale *altor* vizitatori?

M-am ridicat.

— Ați fost foarte amabili că ați acceptat să stăm de vorbă. Aș fi vrut ca totul să iasă mai bine pentru toată lumea.

— Eu mă rog, spuse Rosa. Mă rog pentru Jack și pentru ca domnul Spencer să fie încă în viață. Mă rog ca vaccinul lui să iasă până la urmă și ca necazurile cu banii să dispară. Ochii i se umplură iarăși de lacrimi. Și mă mai rog să se întâmple o minune. Mama lui Jack nu se poate întoarce, dar mă rog ca domnul Spencer și fata aia frumoasă care lucrează cu el să fie împreună.

— Taci, Rosa, porunci Manuel.

— Nu, nu tac, spuse ea sfidătoare. Ce rău fac dacă o spun acum? Se uită la mine. Doar cu câteva zile înainte de prăbușirea avionului, domnul Spencer a venit într-o după-amiază acasă ca să ia o servietă pe care o uitase. Fata era cu el. O cheamă Vivian Powers. Era clar că se iubeau și m-am bucurat pentru el. Prea multe lucruri merseseră prost în viața lui. Doamna Lynn Spencer nu-i o persoană bună. Dacă domnul Spencer a murit, cel puțin a știut că cineva îl iubea foarte mult.

Le-am dat cartea mea de vizită și am plecat, încercând să-mi dau seama de implicațiile a ceea ce tocmai aflasem.

Vivian renunțase la slujbă, își vindea casa și își lăsa mobila într-un depozit, spre păstrare. Vorbise despre începerea unui nou capitol în viața ei. În drum spre casă, am ajuns la concluzia că acel capitol nu avea să se deschidă în Boston. Și cum rămânea cu cele spuse de ea despre scrisoarea de la o persoană care afirma că doctorul Spencer îi vindecase în mod miraculos fiica? Oare scrisoarea, însemnările dispărute și povestea cu accelerația blocată făceau toate parte dintr-un plan minuțios elaborat, menit să creeze iluzia că Nick Spencer fusese victima unui complot?

M-am gândit la titlul din *New York Post*: SOȚIA HOHOTEȘTE: “NU ȘTIU CE SĂ CRED”.

Aș fi putut oferi și eu un titlu: NICI SORA VITREGĂ NU ȘTIE CE SĂ CREADĂ.

22

Holurile sanatoriului din spitalul St. Ann’s erau acoperite cu covoare moi, iar zona de recepție, confortabilă, avea un perete de sticlă ce dădea spre un heleșteu. Atmosfera era calmă, spre deosebire de clădirea centrală a spitalului, în care o vizitasem pe Lynn.

Pacienții care veneau aici știau că n-or să mai plece.

Veneau pentru a li se ușura pe cât posibil suferința și pentru a avea o moarte ușoară, înconjurați de cei iubiți și de personalul care se afla acolo și pentru a-i consola pe cei care rămâneau în urma lor.

Recepționera s-a mirat că voiam să-l văd pe director fără programare, dar când am pomenit numele *Wall Street Weekly* n-a mai fost nici o problemă. Am fost condusă imediat la doctorița Katherine Clintworth, o femeie atrăgătoare, în jur de cincizeci de ani, cu păr lung și drept, de culoarea nisipului. Primul lucru pe care îl remarcam la ea erau ochii - de un albastru intens. Era îmbrăcată cu o jachetă tricotată și pantaloni asortați.

M-am scuzat pentru vizita neprogramată, explicându-i că lucram la un articol pentru *Wall Street Weekly*. Ea trecu repede peste asta.

— Îți răspund bucuroasă la întrebările despre Nicholas Spencer, spuse ea. Îl admiram foarte mult. Îți dai seama că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să dispară sanatoriul ăsta, adică să fie eradicat cancerul.

— De când lucra Nicholas Spencer ca voluntar aici?

— De peste cinci ani, de când a murit soția lui. Personalul nostru ar fi putut s-o îngrijească la domiciliu, dar, pentru că avea un copil de cinci ani, ea a cerut să stea la noi în acele ultime zece zile. Nick a fost foarte recunoscător pentru ajutorul pe care am putut să i-l acordăm, lui Janet, dar și fiului său și părinților soției. Câteva săptămâni mai târziu s-a întors și și-a oferit serviciile.

— Cred că a fost destul de greu să-i fixați un program, dat fiind că el călătorea foarte mult.

— Ne dădea cu două săptămâni înainte o listă cu zilele în care era disponibil, iar noi țineam cont de ele și trebuia mergea. Oamenii îl plăceau foarte mult pe Nick.

— Mai era voluntar la data când s-a prăbușit avionul? Ea ezită.

— Nu. De fapt, nu mai era aici de vreo lună.

— A existat vreun motiv anume?

— I-am sugerat să-și ia liber un timp. Părea foarte stresat. Vedeam că își alegea cu multă grijă cuvintele.

— *Cum adică* stresat?

— Părea nervos și foarte încordat. Lucra toată ziua la vaccin și apoi venea aici și pacienții îl implorau să testeze vaccinul pe ei. I-am spus că era o povară psihologică prea mare pentru el.

— A fost de acord?

— N-a fost de acord, dar a înțeles. În seara aceea s-a dus acasă și nu l-am mai văzut.

Mai mult ceea ce *nu* îmi spunea m-a făcut să devin atentă.

— Doamnă doctor, *a testat* vreodată Nicholas Spencer vaccinul pe vreun pacient?

— Ar fi fost ceva ilegal, răspunse ea cu fermitate.

— Nu asta am întrebat. Doamnă doctor, vreau să aflu dacă în accidentul lui Nicholas Spencer n-a fost vorba de o mână criminală. Vă rog să fiți sinceră cu mine.

Ea ezită, apoi răspunse:

— Bănuiesc că a administrat vaccinul unei persoane de aici. De fapt, sunt ferm convinsă de asta, deși persoana în cauză nu vrea să recunoască. Și mai e cineva care cred că l-a primit, dar și această persoană neagă cu tărie.

— Ce s-a întâmplat cu persoana căreia sunteți sigură că i s-a administrat vaccinul?

— A plecat acasă.

— S-a vindecat?

— Nu, dar am înțeles că a avut o remisie spontană. Evoluția bolii a fost încetinită, lucru care se mai întâmplă, dar numai rareori.

— Urmăriți progresul făcut de fiecare pacient?

— Cum spuneam, el nu a recunoscut că Nicholas Spencer i-a administrat vaccinul, dacă într-adevăr i l-a

administrat.

— Vreți să-mi spuneți cine e?

— Nu pot să fac asta. Ar fi o violare a intimității. Am căutat o carte de vizită și i-am dat-o.

— Sunteți amabilă să-l rugați pe pacientul acela să mă contacteze?

— Am să-l rog, dar sunt sigură că n-o va face.

— Dar celălalt pacient?

— Acel caz e numai o bănuială de-a mea și nu pot s-o confirm. Și acum, domnișoară DeCarlo, trebuie să mă duc la o ședință. Dacă vrei să mă citezi în legătură cu Nicholas Spencer, iată declarația mea: “A fost un om bun, animat de sentimente nobile. Dacă s-a rătăcit cumva pe drum, sunt sigură că nu din motive egoiste.”

23

Mâna îi zvâcnea atât de dureros încât Ned nu se mai putea gândi la altceva. Încercase să o țină în apă cu gheață și se unsese cu unt, dar zadarnic. Apoi, luni seară, la zece fără zece, chiar înainte de ora închiderii, se duse la o farmacie din apropiere și se îndreptă spre raionul unde erau expuse medicamente pentru arsuri, care se dădeau fără rețetă.

Bătrânul domn Brown, patronul, tocmai închidea farmacia. Singura angajată era Peg, casiera, o femeie gureșă căreia îi plăcea la nebunie să bârfească. Ned nu voia ca ea să-i vadă mâna, așa că puse unguentele în unul din coșurile de la intrare, îl agăță de brațul stâng, și pregăti banii în mâna stingă. Pe cea dreaptă o ținea în buzunar. Bandajul era năclăit, deși îl schimbase de două ori în ziua aceea.

În fața lui erau doi oameni și, în timp ce aștepta, Ned se muta de pe un picior pe celălalt. Afurisita asta de mână, se gândi el. Nu s-ar fi ars, și Annie n-ar fi murit, dacă el nu vindea casa din Greenwood Lake și nu băga toți banii în compania aia

fantomă. Când nu se gândea la Annie și la acele ultime minute, îi veneau în minte cei pe care îi ura și se bucura de ce avea să le facă. Soții Harnik și doamna Schafley și doamna Morgan și Lynn Spencer și Carley DeCarlo.

Degetele nu-l duruseră prea tare când se arsesse, dar acum erau atât de umflate încât durerea îl săgeta la cea mai mică atingere. Dacă nu se vindecau, nu va putea ține pușca dreaptă și nici nu va fi în stare să apese pe trăgaci.

Imediat ce bărbatul din fața lui își luă pachetul, Ned puse pe tejghea coșul, o bancnotă de douăzeci de dolari și se uită în altă parte, în timp ce Peg aduna prețul medicamentelor lui.

Se gândi că ar fi trebuit să se ducă la serviciul de urgență și să roage un doctor să se uite la mâna lui, însă îi era frică s-o facă. Parcă îl și auzea pe doctor întrebându-l: “Ce s-a întâmplat? De ce ai așteptat până acum?” Nu voia să aibă de a face cu astfel de întrebări.

Dacă ar fi spus că l-a consultat doctorul Ryan la St. Ann’s, risca să fie întrebat de ce nu se dusese iar acolo când văzuse că mâna nu se vindeca.

— Hei, Ned, trezește-te!

Se uită la casieră. Peg nu-i plăcuse niciodată. Avea ochii prea apropiați; sprâncenele groase și părul negru, cărunt la rădăcină, îl făceau să se gândească la o veveriță. Era supărată fiindcă el nu observase că îi pusese medicamentele într-o pungă și era pregătită să-i dea restul. Ținea punga într-o mână și restul în cealaltă și îl privea încruntată.

El întinse mâna stângă după pungă și, din reflex, scoase dreapta din buzunar și o întinse să ia restul. O văzu pe Peg holbându-se la bandaj.

— Dumnezeuule, Ned! Ce-ai făcut, te-ai jucat cu chibriturile? Mâna aia e într-un hal fără de hal. Ar trebui să te duci la un doctor.

Ned se blestemă în gând că o lăsase să-i vadă mâna.

— M-am ars când am făcut mâncare, spuse el arțăgos.

Înainte să moară Annie n-am gătit niciodată. Am fost la doctorul unde lucra Annie. A zis să mă întorc după o săptămână. Mâine se face săptămâna.

În clipa următoare îşi dădu seama de greşeala făcută. Îi spusese lui Peg că fusese la doctor marţea trecută, or, exact asta nu voise să spună. Ştia că Annie obişnuia să stea de vorbă cu Peg când se ducea să cumpere ceva de la farmacie. Ea spunea că Peg nu era băgăcioasă, ci doar curioasă.

Ce altceva îi mai spusese Annie lui Peg? Despre pierderea casei din Greenwood Lake? Despre banii investiţi de el în Gen-stone? Despre faptul că îi arătase conacul familiei Spencer din Bedford şi îi promisesese că, într-o zi, avea să-i cumpere şi ei unul la fel?

Peg se uită lung la el.

— De ce nu te duci la doctorul Brown? S-ar putea ca el să aibă ceva mai bun decât chestiile astea pe care le-ai cumpărat.

El îi susţinu privirea.

— Ți-am spus că dimineaţă mă duc la doctor.

Expresia feței lui Peg era ciudată. Aşa se uitaseră la el și soții Harnik și doamna Schafley. Lui Peg îi era frică de el. Oare îi era frică de el fiindcă se gândea la tot ce îi spusese Annie despre casă, despre bani și despre conacul familiei Spencer și, punând totul cap la cap, își dăduse seama că el provocase incendiul?

Peg păru fâstâcită.

— Oh, e bine că te duci mâine la doctor. Apoi spuse: Îmi făcea plăcere când Annie venea aici, Ned. Îmi dau seama ce dor trebuie să-ți fie de ea. Se uită pe deasupra lui. Scuză-mă, Ned, trebuie să mă ocup de Garret.

Ned își dădu seama că în spatele lui era un tânăr.

— Sigur, Peg, spuse el și se dădu la o parte.

Trebuia să plece. Nu mai putea rămâne acolo. Dar mai trebuia să facă ceva.

Ieși afară, se urcă în mașină și luă pușca de sub pătura aflată pe podea. Apoi așteptă. De unde stătea, vedea bine interiorul farmaciei. Imediat ce tipul acela, Garret, plecă, Peg goli casa de marcat și îi dădu rețetele domnului Brown. Apoi se duse fuga să stingă luminile din farmacie.

Dacă avea de gând să-i sune pe polițai, o va face de acasă, gândi Ned. Sau poate avea să discute mai întâi cu soțul ei.

Domnul Brown și Peg ieșiră împreună din farmacie. Domnul Brown spuse noapte bună și dădu colțul. Peg porni repede în direcția opusă, către stația de autobuz. Ned văzu autobuzul venind. Peg alergă să-l prindă, dar ajunse prea târziu. Era singură în stația de autobuz când el opri lângă ea și deschise portiera.

— Te duc eu acasă, Peg, se oferi el.

Văzu din nou expresia de pe fața ei. De data asta era cu adevărat speriată.

— Oh, e în regulă, Ned, am să aștept. N-o să dureze mult. Se uită în jur. Nu era nimeni prin preajmă.

Ned deschise larg portiera, sări din mașină și o înșfăcă. Îl duru mâna când i-o puse pe gură ca s-o împiedice să țipe, dar rezistă. Îi răsuci brațul cu stânga, o târî în mașină și o împinse pe podea. Blocă portierele când demară.

— Ned, ce s-a întâmplat? Te rog, Ned, ce faci? se văită ea.

El luă pușca într-o mână și o aținti spre ea.

— Nu vreau să spui cuiva că m-am jucat cu chibriturile.

— Ned, de ce aș spune cuiva? întrebă ea, plângând.

Se îndreptă spre zona de picnic din parcul districtual.

Patruzeci de minute mai târziu era acasă. Îl duruseră degetul și mâna când apăsase pe trăgaci, dar nu ratase. Avusese dreptate. Era exact ca atunci când împușca vrăbii.

După ce am plecat de la sanatoriu m-am oprit la birou, dar Don și Ken erau plecați. Mi-am notat câteva lucruri ca să le discut cu ei dimineață. Mă bazam pe raționamentul lor. Existau câteva întrebări la care speram să găsesc răspunsuri. Plănuia Vivian Powers să se întâlnească undeva cu Nicholas Spencer? Însemnările de început ale doctorului Spencer chiar dispăruseră, sau fuseseră menționate doar ca să provoace dubii în ce privea vinovăția lui Spencer? Mai fusese cineva în conac în noaptea aceea, cu doar câteva minute înainte de incendiu? Și, în sfârșit, întrebarea de o importanță covârșitoare: a testat Nick Spencer vaccinul pe un bolnav în fază terminală, care mai târziu a putut părăsi sanatoriul?

Eram hotărâtă să aflu numele acelui pacient.

Oare de ce n-a spus el că boala dădea înapoi? m-am întrebat. Din cauză că voia să vadă dacă remisia va dura? Sau pentru că se ferea de presă? Parcă și vedeam titlurile din ziare dacă s-ar fi auzit că vaccinul Gen-stone avea, totuși, efect.

Și cine era celălalt pacient despre care doctorița Clintworth nu era sigură, dar bănuia că i se administrase vaccinul? Exista vreun mod de a o convinge să-mi spună numele lui?

Nicholas Spencer fusese în liceu într-o echipă de înot care participa la campionate. Fiul său se agăța de speranța că era în viață pentru că în colegiu făcuse pilotaj acrobatic. Nu era prea greu de imaginat că, având asemenea deprinderi, putea să-și însceneze propria moarte la câteva mile de țărm și apoi să înoate și să se pună la adăpost.

Aș fi vrut să pot discuta cu băieții toate aceste aspecte cât îmi erau încă proaspete în minte. Mi-am făcut însemnări detaliate. Era aproape șase și avusesem o zi plină, așa că am plecat acasă.

Pe robot erau mai multe mesaje, printre care unul de la Casey care îmi spunea să-l sun pe la șapte dacă aveam chef de

paste la Il Tinello. Aveam, am hotărât, și am încercat să-mi dau seama dacă trebuia să mă simt flatată că eram invitată la cină de două ori în decurs de șapte zile, sau dacă trebuia să mă consider o parteneră “bună la nevoie”.

N-avea importanță. Am oprit robotul și l-am sunat pe Casey pe celular. Am avut obișnuita noastră conversație telefonică scurtă.

— Doctorul Dillon.

— Casey, sunt eu.

— Paste diseară - bune pentru tine?

— Grozave.

— La opt la Il Tinello?

— Îhî.

— Bun.

Clic.

L-am întrebat odată dacă și în pat era atât de rapid ca la telefon, dar m-a asigurat că nu.

— Știi cât timp irosec vorbind la telefon? mă întrebese el. Am făcut un studiu despre asta.

Am fost curioasă.

— Unde ai făcut studiul?

— Acasă, acum douăzeci de ani. Subiectul a fost sora mea, Trish. Când eram amândoi la liceu am cronometrat de două ori cât vorbea la telefon. O dată a petrecut o oră și cincisprezece minute spunându-i celei mai bune prietene a ei cât de îngrijorată era că nu se pregătise la testul pe care îl aveau a doua zi. Altă dată a stat la telefon cincizeci de minute, spunându-i altei prietene că nu făcuse nici pe jumătate un proiect care trebuia predat în două zile.

— Prostii, a trecut prin școală bine, îi reamintisem eu în timpul conversației. Trish ajunsese chirurg pediatru și acum locuia în Virginia.

Zămbind amintirii, am apăsat pe butonul robotului ca să aud și ultimul mesaj.

Glasul celei care vorbea era stins și trist. Nu s-a prezentat, dar am recunoscut-o - Vivian Powers.

“Carley, e ora patru. Uneori îmi aduceam de lucru acasă. Îmi eliberam biroul. Cred că știu cine a luat însemnările de la doctorul Broderick. Sună-mă, te rog.”

Îi scrisesem numărul de acasă pe dosul cărții de vizită, pe care figura numărul celularului meu. Aș fi vrut să mă fi sunat pe celular. La patru eram în drum spre oraș. Aș fi întors și m-aș fi dus direct la ea. Mi-am luat agenda din poșetă, am găsit numărul ei de telefon și am sunat.

Mi-a răspuns robotul. Mi-am formulat cu grijă mesajul. “M-am bucurat să am vești de la tine, Vivian. E șapte fără un sfert. Am să fiu acasă până la șapte treizeci, când trebuie să plec. Mă întorc pe la nouă treizeci. Sună-mă, te rog.”

Un duș rapid înainte de a ieși seara în oraș mă ajută întotdeauna să scap de tensiunile acumulate peste zi. Dușul pe care îl am în baia mea minusculă e o combinație de cadă și duș, dar își face treaba. În timp ce mă jucam cu robinetele de apă caldă și rece, mi-am adus aminte de ceva ce citisem despre Elisabeta I: “Regina face baie o dată pe lună, fie că are nevoie sau nu.” Poate n-ar fi decapitat atâția oameni dacă ar fi putut să se relaxeze sub un duș fierbinte la sfârșitul zilei, mi-am zis.

Ca ținută de zi prefer costumele cu pantaloni, dar seara mă simt bine într-o bluză de mătase, pantaloni largi și pantofi cu toc înalt. Îmbrăcată așa, am impresia că sunt mai înaltă. Când am ajuns acasă, temperatura începuse să scadă, dar în loc de o haină, am optat pentru un șal de lână pe care mi-l cumpărase mama din Irlanda.

M-am uitat în oglindă și am decis că nu arăt deloc rău. Zâmbetul mi s-a transformat în încruntare, la gândul deranjant că mă îmbrăcam cu atâta grijă pentru Casey și că eram atât de încântată că mă sunase așa de repede după ultima întâlnire.

Am plecat de acasă din timp, dar n-am reușit să prind un taxi. Uneori mă gândesc că toți taximetriștii din New York City

își trimit unul altuia un semnal să afișeze simultan “ieșit din tură” când mă văd stând în stradă și uitându-mă după ei.

În consecință, am întârziat cincisprezece minute. Mario, patronul, m-a condus la masa unde stătea Casey și mi-a ținut scaunul. Casey părea mult prea serios și m-am gândit: “Doamne Dumnezeule, doar n-o să facă un capăt de țară din faptul că am întârziat”. S-a ridicat, m-a sărutat ușor pe obraz și a întrebat:

— Ești bine?

Mi-am dat seama că era atât de obișnuit să vin la timp încât își făcuse griji pentru mine, ceea ce m-a încântat din caleafară. E de așteptat ca un doctor de succes, arătos, deștept și liber, precum Kevin Curtis Dillon, să aibă mare căutare printre femeile libere din New York City și mă tem că rolul meu este să fiu prietena comodă. E o situație dulce-amară. Când eram în liceu, țineam un jurnal. Acum șase luni, când m-am ciocnit de Casey la teatru, l-am dezgropat. Mi-a fost jenă să citesc ce topită eram că urma să merg cu el la balul de absolvire, dar și mai rău a fost când am citit despre dezamăgirea amară de mai târziu că nu mă mai sunase.

Mi-am propus să nu uit să arunc jurnalul acela.

— Sunt bine, am spus. Doar că n-am găsit nici un taxi.

Nu păru prea ușurat. Era limpede că îl frământa ceva.

— Ce s-a întâmplat, Casey? Ce e?

A așteptat până ce ni s-a turnat în pahare vinul pe care îl comandase, apoi a spus:

— Am avut o zi cumplită, Carley. Chirurgia are și ea limitele ei și e al naibii de frustrant să știi că, oricât te străduiești, uneori nu poți face mare lucru. Am operat un puști care a intrat cu motocicleta într-un camion. Are noroc că a rămas cu un picior.

Ochii lui Casey erau întunecați de amărăciune. M-am gândit la Nick Spencer care spera cu disperare să salveze viața celor care sufereau de cancer. Oare trecuse dincolo de limitele

de siguranță încercând să demonstreze că putea s-o facă? Nu-mi puteam scoate din minte întrebarea asta.

Instinctiv, mi-am pus mâna pe cea a lui Casey. M-a privit lung și mi s-a părut că se relaxează.

— Ești foarte reconfortantă, Carley, spuse el. Îți mulțumesc că ai venit.

— Plăcerea e de partea mea.

— Cu toate că ai întârziat.

Momentul de intimitate zburase.

— Penurie de taxiuri.

— Cum merge articolul despre Spencer?

În timpul mesei, i-am povestit despre întâlnirile mele cu Vivian Powers, Rosa, Manuel Gomez și cu doctorița Clintworth de la sanatoriu.

Nu i-a plăcut că Nicholas Spencer făcuse experimente pe pacienții de la sanatoriu.

— Dacă e adevărat, nu e numai ilegal, ci și imoral. Au fost medicamente care păreau miraculoase, dar s-au dovedit dezastruoase. Un exemplu clasic e talidomida. A fost brevetată în Europa acum patruzeci de ani pentru a înlătura grețurile femeilor gravide. Din fericire, doctorul Frances Kelsey de la AAM, s-a opus folosirii ei în SUA. Astăzi, mai ales în Germania, există oameni în jur de patruzeci de ani cu malformații oribile din cauză că mamele lor au luat acel medicament.

— Am citit că medicamentul este util în tratarea altor boli, am spus eu.

— E adevărat. Dar nu se dă femeilor gravide. Medicamentele noi trebuie testate o perioadă lungă înainte de a fi puse în circulație.

— Casey, presupunând că ai avea de ales între a muri în câteva luni și a rămâne în viață cu riscul unor efecte secundare cumplite, ce ai alege?

— Din fericire, e o întrebare cu care nu m-am confruntat.

Ceea ce știu în mod sigur este că eu, ca doctor, nu mi-aș încălca jurământul transformând pe cineva în cobai.

Dar Nicholas Spencer nu era doctor și gândea altfel. În sanatoriu avea de-a face cu oameni care erau în ultima fază a bolii. Aceștia puteau alege doar să fie cobai, sau să moară.

La cafea, Casey m-a invitat să merg cu el duminică după-amiază la un cocteil în Greenwich.

— O să-ți placă, spuse el.

Am acceptat, bineînțeles. Când am plecat de la restaurant l-am rugat să-mi găsească un taxi, dar de data asta a insistat să mă însoțească până acasă. L-am invitat să bem un pahar, însă el i-a spus taximetristului să aștepte și m-a condus până la ușa apartamentului.

— Mă gândesc că ar trebui să locuiești într-o clădire cu portar, spuse el. Treaba asta cu intratul cu cheia nu-mi place. Cineva ar putea să te agrezeze și să intre o dată cu tine.

— Cum de ți-a venit ideea asta? am întrebat eu mirată. M-a privit cu seriozitate. Casey are în jur de un metru optzeci și cinci și chiar când port tocuri mă domină.

— Nu știu, Carley. Dar mă întreb dacă cu investigația asta legată de Spencer nu te-ai băgat în ceva mai periculos decât îți dai seama.

N-am bănuțit cât de aproape de adevăr erau spusele lui. Se făcuse zece și jumătate când am intrat în apartament. M-am uitat la robot, dar beculețul nu clipea. Vivian Powers nu mă sunase. Am sunat-o eu, dar nu mi-a răspuns, așa că i-am mai lăsat un mesaj.

A doua zi dimineața a sunat telefonul tocmai când mă pregăteam să ies pe ușă. Era cineva de la departamentul de poliție din Briarcliff Manor. Un vecin care își plimba câinele în acea dimineață observase că ușa casei lui Vivian Powers era întredeschisă. A sunat la ușă și, neprimind nici un răspuns, a intrat. Casa era goală. O masă și o veioză zăceau pe podea, și luminile erau aprinse. Omul chemase poliția. Polițiștii

verificaseră robotul și găsiseră mesajul meu.

Știam cumva unde putea fi Vivian Powers sau dacă se afla în vreo încurcătură?

25

Ken și Don au ascultat cu maximă atenție relatarea întâlnirilor mele din Westchester și povestea cu telefonul primit în acea dimineață de la poliția din Briarcliff Manor.

— Ce-ți spune intuiția, Carley? întrebă Ken. E o punere în scenă menită să convingă pe toată lumea că realitatea e alta? Îngrijitorii casei ți-au spus că Nick Spencer și Vivian Powers erau îndrăgostiți. E posibil să te fi apropiat prea mult de adevăr? Crezi că ea avea de gând să se ducă la Boston și să stea o vreme la mami și la tati, pentru ca apoi să înceapă o viață nouă în Australia sau în altă parte după ce lucrurile se vor fi liniștit?

— Tot ce e posibil, am spus. De fapt, dacă așa stau lucrurile, părerea mea este că ușa lăsată deschisă și masa răsturnată reprezintă o exagerare. După ce am spus asta, am ezitat.

— Ce e? întrebă Ken.

— Dacă mă gândesc bine, cred că era înspăimântată. Când mi-a deschis ușa, a ținut lanțul de siguranță pus vreo două minute înainte de a-mi da drumul.

— Ai fost acolo pe la unsprezece și jumătate?

— Da.

— Ți-a dat vreun indiciu de ce anume se temea?

— Nu direct, însă mi-a spus că pedala de accelerație a mașinii lui Spencer se blocase cu numai o săptămână înainte de prăbușirea avionului. Începuse să creadă că în ambele situații nu a fost vorba de accident. M-am ridicat. Mă duc acolo, am spus. Și pe urmă dau o fugă până la Caspien. Dacă povestea asta nu e o șaradă, faptul că Vivian Powers m-a sunat pentru a-

mi spune că bănuia cine e bărbatul cu păr castaniu-roșcat ar putea însemna că deranjase pe cineva.

Ken dădu din cap.

— Dă-i înainte. Și eu am câteva piste. Sunt puțini oamenii care au intrat în sanatoriul St. Ann's ca să moară și mai târziu s-au externat. Cu siguranță că n-ar trebui să fie chiar atât de greu să-l identificăm pe tipul ăla.

Eram încă nouă în slujba aceea, iar la articolul pe care îl scriam, Ken era șeful. Totuși, nu m-am putut abține să nu-i spun:

— Ken, dacă îl găsești, vreau să fiu și eu de față când discuți cu el.

Ken se gândi o clipă, apoi dădu din cap.

— Mi se pare corect.

Am un simț al orientării destul de bun. De data asta n-am avut nevoie de hartă ca să găsesc casa lui Vivian Powers. Polițistul de la ușă m-a privit bănuitor. I-am explicat că o vizitasem ieri pe Vivian Powers și că promisem un telefon de la ea.

— Să verific, spuse el. Intră în casă și se întoarse repede. Detectivul Shapiro zice să vă las să intrați.

Detectivul Shapiro se dovedi a fi un bărbat cu vorba domoală și înfățișare de cărturar, cu un început de chelie și ochi căprui pătrunzători.

Se grăbi să-mi explice că investigația tocmai începuse. Fuseseră contactați părinții lui Vivian Powers și se obținuse de la ei permisiunea de a intra în casă. Faptul că ușa de la intrare era deschisă, veioza și masa răsturnate, iar mașina ei staționată pe alee sugerau că fusese victima unei agresiuni.

— Ați fost ieri aici, domnișoară DeCarlo? întrebă Shapiro.

— Da.

— Vedeți pe aici ceva care vi se pare altfel decât era ieri?

Ne aflam în camera de zi. M-am uitat în jur. Aceeași privesc - învălmășeală de cutii și mobilă. Apoi mi-am dat seama că *exista* ceva nou. Pe măsuța de cafea se afla o cutie care ieri nu fusese acolo. Am arătat-o.

— Cutia aceea, am spus. Ieri nu era.

Detectivul Shapiro se duse și luă dosarul care se afla deasupra.

— Lucra la Gen-stone, nu-i așa? întrebă el.

— Da, am răspuns.

Apoi i-am spus că o intervievasem pe Vivian Powers pentru că scriam un articol despre șeful ei, Nicholas Spencer.

— V-a sunat după ce ați plecat?

— Da. Discutasem cu Vivian despre dispariția unor însemnări privind niște experiențe, însemnări care îi aparțineau lui Nicholas Spencer. Din câte știa ea, omul care le ridicase, spunând că fusese trimis de Spencer, nu era autorizat s-o facă. Scurtul mesaj pe care mi l-a lăsat pe robot mi-a creat impresia că putea să identifice acea persoană.

Detectivul mai ținea încă în mână dosarul Gen-stone, însă în el nu se afla nici o hârtie.

— E posibil să fi făcut legătura când s-a uitat prin dosarul acesta?

— Nu știu, dar e posibil.

— Acum dosarul e gol, iar ea a dispărut. Ce vă spune asta, domnișoară DeCarlo?

— Că s-ar putea să fi fost victima unei agresiuni.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— În timp ce veneați aici, ați avut cumva radioul din mașină deschis, domnișoară DeCarlo?

— Nu.

— Atunci n-ați auzit zvonul că Nick Spencer a fost zărit la Zürich de către un bărbat care îl cunoștea de la întrunirile acționarilor?

Mi-a luat un minut să diger știrea.

— Sunteți sigur că afirmația este credibilă?

— Nu, doar că e un unghi de abordare nou. Firește, povestea va fi verificată în amănunțime.

— Dacă se confirmă, eu nu mi-aș face prea multe griji pentru Vivian Powers, am spus eu. Bănuiesc că în momentul de față e în drum spre Elveția, dacă n-o fi ajuns deja.

— Erau cuplați? întrebă repede Shapiro.

— Perechea care are grijă de casa lui Nick Spencer crede că erau. În acest caz s-ar putea ca furtul însemnărilor să fie o parte din planul de a ascunde adevărul. N-ați auzit că ușa din față era deschisă?

Shapiro dădu din cap.

— E posibil s-o fi lăsat deschisă pentru a atrage atenția asupra absenței sale. Ca să fiu sincer cu dumneavoastră, domnișoară DeCarlo, ceva în afacerea asta nu-mi miroase bine și cred că mi-ați spus ce. Pun pariu că în clipa de față zboară spre Spencer, indiferent unde se află el.

26

Am ajuns la braserie tocmai la timp pentru un prânz întârziat și Milly m-a întâmpinat ca pe o veche prietenă.

— Le-am spus tuturor că scrii un articol despre Nick Spencer, spuse ea zâmbindu-mi. Cum e cu știrea de azi, că se află în Elveția? Acum două zile puștii ăia au pescuit bucata de cămașa pe care o purta și toată lumea a crezut că a murit. Mâine o să auzim altceva. Eu am spus mereu că cine e destul de deștept să fure atâta bănet, o să găsească și modalitatea de a trăi suficient de mult ca să-i cheltuie.

— S-ar putea să ai dreptate, Milly. Cum e azi salata de pui?

— Grozavă.

Bazându-mă pe recomandare, am luat salată de pui și cafea. Fiind pauza de prânz, localul era aglomerat. Am auzit de

multe ori pomenindu-se numele lui Nicholas Spencer la diferite mese, dar nu și ce se spunea despre el.

Când Milly s-a întors cu salata, am întrebat-o ce auzise despre starea doctorului Broderick.

— E puțin mai bine, spuse ea, trăgându-și cuvântul astfel încât suna: “p-u-u-u-țin”. Adică, starea lui e tot critică, dar am auzit că a încercat să vorbească cu soția lui. Nu e bine?

— Ba da, e bine. Mă bucur mult. În timp ce mâncam salata, care avea mai multă țelină și mai puțin pui, mintea mea lucra cu febrilitate. Dacă Broderick își revenea, îl va putea identifica pe cel care-l accidentase, sau nu-și va aminti nimic?

În timp ce beam a doua ceașcă de cafea, braseria se golea rapid. Am așteptat ca Milly să termine de strâns de la celelalte mese, apoi i-am făcut semn să vină la mine. Adusesem fotografia făcută în seara când Nick Spencer era sărbătorit și i-am arătat-o.

— Milly, îi cunoști pe oamenii ăștia?

Își potrivi ochelarii și studie grupul adunat pe podium.

— Sigur. Asta e Delia Gordon, și cel de lângă ea soțul ei, Ralph. Ea e de treabă, el cam scorțos. Asta e Jackie Schlosser. O femeie cu adevărat cumsecade. Țăsta e reverendul Howell, preotul prezbiterian, iar acesta e escrocul, firește. Sper să pună mâna pe el. Țăsta e președintele comitetului director al spitalului. E tare amărât că a convins comitetul să investească așa de mult în Gen-stone. Din câte am auzit, va fi dat afară din conducere la următoarele alegeri, dacă nu mai devreme. Mulți sunt de părere că ar trebui să-și dea demisia. Sunt sigură că o va face dacă se dovedește că Nick Spencer trăiește. Dacă va fi arestat, s-ar putea afla unde a ascuns banii. Asta-i Dora Whitman cu soțul ei, Nils. Provin amândoi din familia de vază ale orașului. Bani grei. Mă refer la servitori care locuiesc în casă și tot tacâmul. Locuiesc în Caspien, dar aud că au și o casă de vacanță formidabilă în Martha's Vineyard. Oh, ultima din dreapta e Kay Fess, șefa voluntarilor de la spital.

Mi-am luat notițe, străduindu-mă să țin pasul cu comentariile rapide ale lui Milly. Când a terminat, am spus:

— Milly, vreau să vorbesc cu câțiva dintre oamenii ăștia. Singurul la care am reușit să ajung până acum a fost reverendul Howell. Ceilalți fie au telefoanele la secret, fie nu mi-au răspuns la mesajul lăsat. Ai vreo idee cum pot ajunge la ei?

— Să nu spui că știi de la mine, dar Kay Fess e probabil la biroul de informații de la spital în clipa asta. Chiar dacă nu ți-a răspuns la mesaj, e ușor să intri în vorbă cu ea.

— Ești o comoară, Milly, am spus. Mi-am terminat cafeaua, am achitat nota de plată, lăsând un bacșiș generos și, după ce mi-am consultat harta, am plecat spre spital.

Cred că mă așteptam să găsesc un modest spital al comunității locale, dar Caspian Hospital era evident o instituție în dezvoltare, cu multe clădiri mai mici atașate la clădirea principală și o zonă nouă, împrejmuită și marcată cu un indicator pe care scria LOCUL VIITORULUI CENTRU DE PEDIATRIE. Eram sigură că asta era construcția plănuită care acum stagna din cauza investiției la Gen-stone.

Am parcat mașina și am intrat în hol. La biroul de informații se aflau două femei, dar am ghicit imediat care era Kay Fess. Foarte bronzată, deși era abia luna aprilie, cu părul scurt ușor încărunțit, ochi căprui, ochelari de bunicuță, un nas frumos și buze înguste, arăta “stăpână pe situație”. Mă îndoiam serios că cineva ar fi putut să se strecoare *pe lângă ea* fără permis de vizitator.

Când am intrat în hol, patru sau cinci oameni așteptau să primească permise. Am așteptat și eu până când cele două femei s-au eliberat și m-am dus să vorbesc cu Kay Fess.

— Domnișoara Fess? am întrebat.

Ea s-a pus imediat în gardă, de parcă mă bănuia că aveam s-o rog să mă lase să aduc zece copii să viziteze un pacient.

— Domnișoară Fess, sunt Carley DeCarlo de la *Wall Street Weekly*. Aș vrea tare mult să discut cu dumneavoastră

despre dineul de premiere a lui Nicholas Spencer de acum câteva luni. Am înțeles că ați fost pe podium și ați stat foarte aproape de el.

— Dumneata mi-ai dat telefon zilele trecute.

— Da, eu.

Cealaltă femeie de la birou se uita la noi curioasă; apoi și-a îndreptat atenția spre niște nou-veniți.

— Domnișoară DeCarlo, faptul că nu ți-am răspuns la mesaj nu ți-a dat de înțeles că nu intenționez să stau de vorbă cu dumneata? Tonul ei era plăcut, dar foarte ferm.

— Domnișoară Fess, am înțeles că vă petreceți mult timp în spital. Și mai știu că spitalul a fost nevoit să oprească o vreme lucrările la centrul de pediatrie din cauza investiției la Gen-stone. Vreau să discut cu dumneavoastră pentru că nu cred că adevărata poveste a dispariției lui Nicholas Spencer a ieșit la suprafață; dacă iese, atunci s-ar putea da de urma acelor bani.

Am citit pe chipul ei ezitare și îndoială.

— Nicholas Spencer a fost văzut în Elveția, spuse ea. Mă întreb dacă își va cumpăra un castel cu banii care ar fi putut salva viața multor copii.

— Ceea ce părea a fi dovada indubitabilă a morții lui a ținut prima pagina a ziarelor cu doar două zile în urmă, i-am reamintit. Acum a apărut știrea asta. Adevărul e că încă nu știm toată povestea. Vă rog să-mi acordați doar câteva minute.

Domnișoara Fess se întoarse spre colega ei.

— Margie, mă întorc imediat.

Ne-am așezat într-un colț al holului. Se vedea clar că nu era dispusă să lungească vorba. La rândul meu, nu aveam de gând să-i spun că mă îndoiam că ceea ce i se întâmplase doctorului Broderick fusese un accident. I-am spus *doar* că bănuiam că Nicholas Spencer auzise ceva la dineul de premiere, ceva care-l făcuse să dea fuga în dimineața următoare să ia vechile însemnări ale cercetărilor tatălui său de la doctorul Broderick. Apoi m-am hotărât să mai fac un pas.

— Domnișoară Fess, Spencer a fost vizibil supărat când a aflat că altcineva luase deja acele însemnări, spunând că el îl trimisese. Cred că dacă putem afla cine i-a dat informația care l-a tulburat la dîneu și la cine a fost a doua zi după ce a plecat de la doctorul Broderick, am avea o idee despre ce i s-a întîmplat *cu adevărat* și despre banii care lipsesc. Ați stat mai mult de vorbă cu Spencer?

Kay Fess păru să reflecteze. Aveam sentimentul că era una din acele persoane cărora nu le scapă nimic.

— Oamenii de pe podium s-au adunat cu o jumătate de oră mai devreme într-o sală de recepție privată, pentru niște fotografii; s-au servit cocteiluri. În centrul atenției s-a aflat Nicholas Spencer.

— Cum ați descrie comportamentul iui la începutul serii? Părea destins?

— Era cordial, plăcut, cum îi stă bine unui sărbătorit. Îi prezentase președintelui un cec de o sută de mii de dolari, destinați fondului de construcții, dar nu a vrut să se anunțe asta la dîneu. A spus că, după omologarea vaccinului, va fi în măsură să facă o donație de zece ori mai mare. Strânse buzele. Era un om foarte convingător.

— Ați observat dacă a vorbit cu cineva în particular?

— Nu. Înainte de a se servi desertul a stat la taclale cu Dora Whitman cel puțin zece minute și părea foarte atent la ce-i spunea ea.

— Aveți vreo idee despre ce vorbeau?

— Eu stăteam în dreapta reverendului Howell, dar el se ridicase să salute niște prieteni. Dora se afla în stînga lui Howell, așa că o auzeam foarte bine. Cita pe cineva care îl prețuisese pe doctorul Spencer, tatăl lui Nicholas. Îi spunea lui Nicholas că femeia respectivă a afirmat că doctorul Spencer îi vindecase copilul de un defect din naștere, care altfel i-ar fi distrus viața.

Am știut imediat că asta era legătura pe care încercasem

s-o gădesc. Mi-am dat seama că nu reușisem să-i contactez pe soții Whitman deoarece aveau telefonul ia secret.

— Domnișoară Fess, dacă aveți numărul de telefon al doamnei Whitman, vă rog să o sunați și să întrebați dacă aș putea sta de vorbă cu ea cât mai repede cu putință, chiar imediat, dacă e liberă.

I-am citit îndoiala din ochi. Nu i-am dat prilejul să mă refuze.

— Domnișoară Fess, sunt reporter. Am să aflu unde locuiește doamna Whitman și, într-un fel sau altul, am să ajung să vorbesc cu ea. Dar cu cât aflu mai repede ce i-a spus lui Nicholas Spencer în seara aia, cu atât cresc șansele de a afla ce l-a făcut să dispară și unde sunt banii care lipsesc.

S-a uitat la mine și mi-am dat seama că nu o clintisem din hotărârea ei. Dimpotrivă, o făcusem să dea înapoi amintindu-i că eram reporter. Încă nu voiam să vorbesc despre doctorul Broderick ca posibilă victimă, însă am mai jucat o carte:

— Domnișoară Fess, m-am întâlnit ieri cu Vivian Powers, asistenta personală a lui Nicholas Spencer. Mi-a spus că la dineul de premiere s-a întâmplat ceva care l-a tulburat sau care l-a emoționat teribil. Tot în cursul zilei de ieri, la câteva ore după ce am vorbit, tânăra asta a dispărut și mă tem că a pățit ceva rău. Este limpede că cineva vrea cu disperare să împiedice ca informația despre însemnările dispărute să ajungă la autorități. Și acum, vreți, vă rog, să mă puneți în legătură cu Dora Whitman?

Domnișoara Fess se ridică.

— Te rog să aștepti aici cât o sun eu pe Dora, spuse ea. Se duse la birou; am văzut-o ridicând receptorul și formând numărul. Era evident că îl știa pe dinafară. Începu să vorbească și mi-am ținut respirația când am văzut-o notând ceva pe o bucată de hârtie. În hol câțiva oameni se îndreptau spre biroul de informații. Mi-a făcut semn și m-am grăbit să mă duc la ea.

— Doamna Whitman e acasă, dar pleacă la New York în jumătate de oră. I-am spus că vei pleca imediat spre ea și te așteaptă. Ai aici adresa ei și numărul de telefon.

Am dat să-i mulțumesc domnișoarei Fess, dar ea privea pe deasupra mea.

— Bună ziua, doamnă Broderick, spuse ea cu sollicitudine. Cum se simte astăzi domnul doctor? Sper că mai bine.

27

Acum că Annie murise, nimeni nu mai venea la el. Așa încât marți dimineață, când sună soneria de la ușă, Ned se hotărî s-o ignore. Probabil că era doamna Morgan. Ce mai voia? Nu avea nici un drept să-l deranjeze.

Soneria sună din nou, numai că de data asta nu se mai opri. Auzi pe scări pași grei. Asta însemna că nu era doamna Morgan. Apoi auzi vocea ei și pe cea a unui bărbat. Trebuia să vadă cine era, altfel doamna Morgan va descuia cu cheia ei.

Își aduse aminte că trebuia să-și bage mâna dreaptă în buzunar. Chiar și cu unguentele pe care le luase de la farmacie, mâna nu arăta mai bine. Probabil că bărbatul lui Peg raportase la poliție dispariția ei, dacă nu cumva i se găsise deja cadavrul. Presupunea că Brown spusese poliției că el fusese unul dintre ultimii oameni care fuseseră în farmacie seara trecută.

Conform legitimațiilor, tipul înalt era detectivul Pierce, cel în negru era detectivul Carson. Carson întrebă dacă puteau să stea de vorbă cu el câteva minute. Ned știa că nu era cazul să refuze - ar fi părut ciudat. Remarcă faptul că amândoi se uitau la mâna lui dreaptă și asta pentru că o ținea în buzunar. Poate se gândeau că avea un pistol. Bandajul avea să-i împiedice să vadă cât de urâtă era arsura. Scoase încet mâna din buzunar, străduindu-se să nu arate cât de tare îl durea când o atinge de căptușeală.

— Sigur, se poate, bombăni el.

Detectivul Pierce îi mulțumi doamnei Morgan că îi însoțise la parter. Ned își dădea seama că ea murea de curiozitate să știe ce se petrece și, înainte ca el să închidă ușa, o văzu încercând să arunce o privire în apartament. Își dădu seama ce gândea - în casă era o mizerie de nedescris. Doamna Morgan știa că Annie strângea zilnic după el ziare, farfurii și haine murdare. Lui Annie îi plăceau ordinea și curățenia. Acum ea nu mai era, iar el nu se deranja să facă ordine. Nu prea mânca, dar când o făcea, trântea toate vasele în chiuvetă și lăsa să curgă apa peste ele, când avea nevoie de o farfurie sau de o ceașcă.

Își dădea seama că detectivii studiau camera. Observaseră perna și pătura de pe canapea, teancurile de ziare de pe podea, cutia de cereale și castronul de pe masă, alături de bandaje și unguente și leucoplast. Hainele pe care le purtase în ultimul timp zăceau aruncate pe un scaun.

— Putem să luăm loc? întrebă Pierce.

— Sigur. Ned împinse pătura într-o parte și se așeză pe canapea.

De o parte și de alta a televizorului era câte un scaun. Detectivii le luară și le aduseră mai aproape de canapea. Se așezaseră prea aproape de el ca să se simtă bine. Încercau să-l facă să se simtă încolțit. Fii atent ce spui, își zise Ned.

— Domnule Cooper, aseară, chiar înainte de închidere, te aflai în farmacia domnului Brown, nu-i așa? întrebă Carson.

Ned își dădu seama că dintre cei doi Carson era șeful. Amândoi se uitau la mâna lui. Vorbește-le despre asta, își spuse el. Fă-i să le fie milă de tine.

— Da, eram acolo. Soția mea a murit luna trecută. Eu n-am gătit niciodată. Mi-am ars mâna la aragaz acum două săptămâni și nu s-a vindecat încă. Aseară m-am dus la farmacie să iau niște alifii cu care să mă ung.

Se așteptau probabil ca el să-i întrebe de ce erau aici. Se

uită la Carson.

— Ce s-a întâmplat?

— O cunoșteai pe doamna Rice, casiera lui Brown?

— Peg? Sigur. Lucrează de douăzeci de ani la Brown. E o doamnă cumsecade. Foarte săritoare. Erau vicleni. Nu-i spuneau nimic despre Peg. Oare chiar credeau că dispăruse, sau îi găsiseră cadavrul?

— După spusele domnului Brown, dumneata ai fost penultima persoană pe care a servit-o doamna Rice. Așa e?

— Cred că da. Țin minte că mai era cineva în urma mea când am plătit. Nu știu dacă a mai intrat și altcineva după ce am plecat. M-am suit în mașină și am venit acasă.

— Când ai ieșit din farmacie ai observat pe cineva învârtindu-se pe afară?

— Nu. Cum am spus, m-am suit în mașină și am venit acasă.

— Știi cine era în spatele dumatăle la farmacie?

— Nu. Nu i-am dat atenție. Dar Peg îl cunoaște. I-a spus... să mă gândesc. I-a zis “Garret”.

Ned îi văzu pe detectivi uitându-se unul la altul. Asta veniseră să afle. Brown nu știuse cine fusese ultimul client. Acum, îl vor căuta pe acel tip.

Se ridicară.

— Nu te mai reținem, domnule Cooper, spuse Carson. Ne-ai fost de mare ajutor.

— Mâna aia pare umflată, spuse Pierce. Sper că a văzut-o un doctor.

— Da, da. E mai bine pe zi ce trece.

Se uitau ciudat la el. Simțise asta. Abia după ce încuie de două ori ușa în urma lor își dădu seama că nu-i spusese ce se întâmplase cu Peg. Era sigur că remarcaseră că îi lăsase să plece fără să întrebe.

Probabil că acum erau în drum spre Brown ca să-l întrebe de Garret. Ned așteptă zece minute, apoi sună la farmacie. Îi

răspunse Brown.

— Aici e Ned Cooper. Îmi fac griji pentru Peg. Au fost aici doi detectivi și mi-au pus întrebări despre ea, dar nu mi-au spus ce s-a întâmplat. A pățit ceva?

— Așteaptă o clipă, Ned.

Își dădu seama că Brown acoperise receptorul cu mâna și vorbea cu cineva. Apoi, pe fir intră detectivul Carson.

— Domnule Cooper, îmi pare rău că trebuie să-ți spun: doamna Rice a fost ucisă.

Ned era sigur că glasul lui Carson suna acum mai prietenos. Avusese dreptate: remarcaseră că nu întrebaseră ce i se întâmplase lui Peg. Îi spuse lui Carson că îi părea foarte rău și îl rugă să-i transmită și lui Brown regretele sale. Carson îi spuse că dacă își amintește ceva, fie și un amănunt neimportant, să-i sune.

— Am s-o fac, îl asigură Ned pe detectiv. După ce închise, se duse la fereastră. Se va întoarce; era sigur de asta. Deocamdată însă nu avea de ce să-și facă griji. Trebuia să ascundă imediat pușca. Nu era bine s-o lase în mașină și nici în grămada de vechituri din garaj. Dar unde s-o ascundă? Trebuia să găsească un loc unde nu i-ar trece nimănui prin minte s-o caute.

Se uită în jos la peticul de iarbă din fața casei. Era plin de noroi și îi amintea de mormântul lui Annie. O îngropase în locul de veci al mamei lui, în cimitirul vechi al orașului. Cimitirul nu prea mai era folosit. Nu era întreținut, și de altfel nici mormintele. Trecuse pe acolo săptămâna trecută. Mormântul lui Annie era prea proaspăt și pământul nu se așezase. Era moale și noroi, un morman de țărână.

Un morman de țărână... Țăsta era răspunsul. O să înfășoare pușca și gloanțele în plastic, apoi într-o pătură veche și o să le îngroape în mormântul lui Annie până va veni vremea să le folosească din nou. După ce se va fi terminat totul, se va culca pe mormânt și se va sinucide. "Annie", strigă el, așa cum

obișnuia s-o strige când era în bucătărie, “Annie, în curând voi fi cu tine, îți promit”.

28

Ken și Don nu se mai aflau la birou când m-am întors de la Caspien, așa că am plecat acasă. Le-am lăsat totuși mesaje amândurora, și ei m-au sunat seara. Am căzut de acord să ne întâlnim dimineață, la opt, și să discutăm cu mintea limpede.

Am lucrat la rubrica mea și mi-am reamintit de lupta zilnică a nouăzeci și nouă la sută din populație pentru a-și echilibra cheltuielile cu veniturile. M-am uitat pe noua serie de e-mail-uri în speranța că voi găsi și altceva decât mesajul celui care a văzut pe cineva părăsind conacul Bedford înainte de incendiu. Nu era nimic de la el. Sau de la *ea*, am adăugat în gând.

Am terminat rubrica și la unsprezece fără douăzeci m-am spălat pe față, mi-am pus cămașa de noapte și halatul, am sunat după o pizza mică și mi-am turnat un pahar de vin. Restaurantul era chiar după colț, pe Third Avenue, și pizza a sosit tocmai când începeau știrile de la ora unsprezece.

Principala știre era despre Nicholas Spencer. Presa făcuse legătura dintre posibila lui apariție în Elveția și dispariția lui Vivian Powers. “O întorsătură nouă și bizară în cazul Spencer.” Reieșea că poliția din Briarcliff Manor se îndoia că Vivian Powers fusese răpită.

Am hotărât că era prea târziu s-o sun pe Lynn, dar mi-am zis că, dacă așa stăteau lucrurile, afirmațiile că nu luase parte la planurile soțului ei rămâneau în picioare. Și totuși, dacă cineva *chiar* a părăsit conacul cu doar câteva minute înainte de incendiu, însemna că ea a avut un plan propriu.

M-am dus la culcare cu sentimente contradictorii și am avut nevoie de mult timp ca să adorm. Dacă Vivian Powers plecase la Nick Spencer doar la câteva ore după ce am vorbit

cu ea, înseamnă că e o actriță a naibii de bună. Îmi părea bine că nu ștersesem mesajul telefonic primit de la ea. Intenționez să-l păstrez și să mă duc din nou la Gen-stone ca să stau de vorbă cu câteva dintre femeile care răspundeau la corespondență.

A doua zi la ora opt, Don și cu mine eram în biroul lui Ken. Ținând în mâini căni cu cafea proaspătă, aburindă, cei doi mă priveau nerăbdători.

— Cronologic? am propus.

Ken dădu din cap.

Le-am povestit despre casa lui Vivian Powers, despre aspectul fals, regizat al ușii deschise și al mesei și veiozei răsturnate. Apoi am adăugat:

— Trebuie să știți că părea absolut convingătoare când m-a sunat să-mi spună că bănuiește cine a luat însemnările doctorului Spencer de la Broderick.

M-am uitat la ei și am continuat:

— Acum cred că știu de ce au fost luate și ce-ar fi putut să conțină. Ieri m-am lămurit. Am pus pe birou fotografia de la dineul de premiere și am identificat-o pe Dora Whitman. I-am făcut o vizită. Mi-a povestit că a stat de vorbă cu Nick Spencer la dineu. I-a spus că ea și cu soțul ei au fost la începutul lui noiembrie trecut într-o croazieră în America de Sud și s-au împrietenit cu un cuplu din Ohio, care le-a povestit că nepoata lor a locuit o perioadă scurtă în Caspien, în urmă cu vreo treisprezece ani. Ea a născut la Caspien Hospital și copilul a fost diagnosticat cu scleroză multiplă. L-a dus la doctorul Spencer pentru injecțiile obișnuite și, cu o zi înainte ca familia să se mute înapoi în Ohio, doctorul Spencer a venit acasă la ei și i-a făcut bebelușului o injecție cu penicilină pentru că avea febră mare.

Am luat o gură de cafea. Implicațiile a ceea ce aflasem încă mă mai uluiau.

— Conform poveștii lor, câteva săptămâni mai târziu

doctorul Spencer a sunat-o pe mamă în Ohio. Era foarte agitat. I-a spus că și-a dat seama că îi administrase bebelușului un vaccin netestat la care lucrase mai demult și că purta întreaga răspundere pentru orice problemă putea să apară.

— I-a administrat pruncului un vaccin netestat... un vaccin vechi la care lucrase? E o minune că nu l-a omorât, spuse Ken furios.

— Stai să auzi și restul. Mama i-a spus că bebelușul nu avusese nici o reacție la injecție. Și absolut neobișnuit în ziua de azi, nu a dat fuga la un avocat. Pe de altă parte, copilul nu dădea nici un semn că ar avea vreo problemă. Câteva săptămâni mai târziu, pediaterul din Ohio i-a spus mamei că pruncului i se pusese un diagnostic greșit, pentru că se dezvolta normal și nu exista nici un semn de scleroză. Fata are acum treisprezece ani și toamna trecută a fost victima unui accident de mașină. Radiologul a spus că dacă n-ar ști că e imposibil, ar zice că rezultatul arată urme extrem de vagi de scleroză la câteva celule. Mama s-a hotărât să ceară la Caspien radiografiile inițiale. Ele arătau o scleroză extinsă, atât la creier cât și la măduva spinării.

— Probabil că radiografiile au fost încurcate, spuse Ken. Asta se întâmplă foarte des.

— Știu, și nimeni din Ohio nu a vrut să creadă că radiografiile nu au fost încurcate, cu excepția mamei. Ea a încercat să-i scrie doctorului Spencer despre asta, însă el murise de câțiva ani și scrisoarea i-a fost returnată. Dora Whitman le-a spus noilor prieteni că Nicholas Spencer era fiul doctorului Spencer și că era sigură că lui i-ar fi plăcut să aibă vești de la nepoata lor. Doamna Whitman a sugerat ca nepoata lor să-i scrie la Gen-stone. Se pare că a făcut-o, dar n-a primit nici un răspuns.

— Asta-i povestea pe care i-a spus-o doamna Whitman lui Spencer la dîneu? întrebă Don.

— Da.

— Iar a doua zi el s-a întors în grabă în Caspien să ia însemnările tatălui său, dar a descoperit că dispăruseră, spuse Ken, jucându-se cu ochelarii. M-am întrebat cât de des trebuia să înlocuiască șurubele care prindeau toartele de ramă.

— Dora Whitman i-a promis lui Spencer că îi dă adresa și numărul de telefon ale cuplului care îi povestise despre nepoata lor. Bineînțeles că nu le avea la ea la dîneu. Spencer s-a dus la ea după ce a plecat de la doctorul Broderick, după ce aflase că însemnările fuseseră luate. Dora Whitman spune că era vizibil supărat.

Spencer a telefonat cuplului din Ohio din casa soților Whitman, a primit numărul de telefon al nepoatei lor și a vorbit cu ea. Numele nepoatei e Caroline Summers. Dora Whitman l-a auzit întrebând-o pe doamna Summers dacă are fax. Se pare că avea, pentru că el a spus că va verifica la Caspien Hospital dacă mai există în arhivă un set de radiografii ale fiicei ei și, dacă da, voia ca ea să-i transmită prin fax permisiunea de a le lua.

— Deci acolo s-a dus după ce a vorbit cu Broderick?

— Da. După ce am plecat de la doamna Whitman, m-am întors la Caspien Hospital. Mi s-a spus că Nick Spencer fusese acolo, dar nu-l putuseră ajuta. Singurul set de radiografii îi fusese trimis lui Caroline Summers.

— Succesiunea evenimentelor pare să indice că doamna Summers i-a trimis scrisoarea aia lui Spencer în noiembrie, după care cineva s-a grăbit să ia însemnările tatălui său, spuse Don.

Am observat că tot desena niște triunghiuri și m-am întrebat cum ar fi interpretat un psiholog genul ăsta de mângăleală. Eu știam cum s-o interpretez: o a treia persoană de la Gen-stone luase acea scrisoare în serios și fie că acționase pe baza ei, fie o dăduse altcuiva.

— Dar povestea nu s-a terminat. Nick Spencer a plecat cu avionul în Ohio, s-a întâlnit cu Caroline Summers și cu fiica

ei, a examinat-o pe fată și a luat radiografiile care fuseseră făcute la Caspian Hospital. Apoi s-a dus cu doamna Summers la spitalul din Ohio, unde radiologul afirmase că văzuse urme de celule cu scleroză. Raportul radiologului dispăruse. Cineva se folosise de numele lui Caroline Summers și luase raportul în săptămâna de după Ziua Recunoștinței. Nick a rugat-o pe doamna Summers să nu vorbească cu nimeni despre toate astea și i-a promis că va ține legătura cu ea. Bineînțeles că n-a mai făcut-o.

— Avea o cârțiță undeva în propria-i companie și, după o lună și un pic, avionul lui s-a prăbușit. Ken și-a pus ochelarii, semn că ședința avea să se încheie curând. Acum a fost zărit în Elveția și iubita lui a dispărut.

— Și au dispărut și milioanele de dolari, spuse Don.

— Carley, zici că ai vorbit cu soția doctorului Broderick? Ai obținut vreo informație de la ea?

— Am vorbit cu ea doar o clipă. Știa că am fost săptămâna trecută la el la cabinet și bănuiesc că el m-a descris în culori favorabile, pentru că a fost de acord să stea de vorbă cu mine imediat ce soțul ei va fi în afara oricărui pericol. Să sperăm că el va putea spune ce s-a întâmplat.

— Accidentul lui Broderick, un avion prăbușit, însemnări furate, un raport radiologic furat, un conac incendiat, o secretară dispărută, un vaccin anticancer eșuat, și un vaccin care s-ar putea să fi vindecat scleroza multiplă acum treisprezece ani, spuse Don și se ridică. Și când te gândești că totul a început ca povestea unui escroc fugar!

— Pot să vă spun un lucru, nici o injecție cu un vaccin vechi n-a vindecat vreodată scleroza multiplă, conchise Ken.

Telefonul meu a sunat și am alergat să răspund. Era Lynn. Zvonurile că Nick fusese văzut în Elveția, cuplate cu știrea șocantă că el avea o relație amoroasă cu secretara lui, o determinaseră pe Lynn să pregătească o declarație pentru presă și voia s-o ajut. Atât Charles Wallingford cât și Adrian Garner

se chinuiau să redacteze una.

— Carley, chiar dacă zvonul despre Nick se dovedește a fi neadevărat, faptul că avea o legătură sentimentală cu secretara lui mă va separa efectiv în mintea oamenilor de activitățile lui. Toți mă vor considera o soție inocentă. Asta vrem amândouă, nu-i așa?

— Vrem adevărul, Lynn, am spus, dar am acceptat cu rețineră să mă întâlnesc cu ea mai târziu și să luăm masa la The Four Seasons.

29

The Four Seasons era aglomerat la ora unu, oră preferată de cel puțin jumătate din cei care iau prânzul în oraș. Am recunoscut multe personaje ale căror fotografii apar în secțiunea “Style” a ziarului *New York Times*, precum și în paginile de politică și afaceri.

Julian și Alex, patronii, erau amândoi la birou. Am întrebat de masa doamnei Spencer și Alex mi-a precizat:

— Rezervarea este pe numele domnului Garner. Ceilalți au sosit. Sunt în Salonul Piscinei.

Așadar, nu era vorba de o ședință gen “sora vitregă pune umărul să salveze o reputație”, m-am gândit în timp ce urmam însoțitorul pe coridorul de marmură spre sala în care se aflau ceilalți. M-am întrebat de ce nu-mi spusese Lynn nimic despre Wallingford și Garner. Poate s-a gândit că am să dau bir cu fugiții. Greșit, Lynn, m-am gândit. Abia aștept să mă uit bine la ei, mai ales la Wallingford. Dar trebuia să-mi înfrâng instinctele de reporter. Aveam de gând să fiu numai urechi și să vorbesc foarte puțin.

Am ajuns în Salonul Piscinei, numit așa pentru că are în mijloc o piscină mare, pătrată, înconjurată de copaci specifici anotimpului. Acum fiind primăvară, piscina era înconjurată de meri lungi și supli, cu crengile încărcate de flori. Era o încăpere

veselă, plăcută și puteam paria că aici se încheie printr-o strângere de mână tot atâtea tranzacții barosane ca și în sălile de consiliu.

Lynn arăta minunat. Era îmbrăcată cu un costum negru cu guler și manșete albe. Bandajele de la mâini dispăruseră. Duminică nu purta bijuterii, dar astăzi avea pe al treilea deget de la mâna stângă o verighetă lată de aur. În drum spre mesele lor oamenii se opreau să o salute.

Juca teatru, sau eram eu atât de predispusă s-o antipatizez încât m-am pomenit disprețuindu-i zâmbetul afixat cu curaj și clătinarea copilărească din cap atunci când un bărbat pe care l-am recunoscut a fi directorul unei firme de brokeraj i-a atins mâna? “Încă mă doare”, îi explică ea, în timp ce însoțitorul îmi ținea scaunul. M-am bucurat că era cu capul întors. Asta m-a scutit de a juca scena cu pupatul aerului.

Adrian Garner și Charles Wallingford făcură obișnuitul gest de a-și împinge scaunele în spate și a se ridica atunci când am ajuns la masă. Eu am schițat obișnuitul protest și ne-am așezat pe locurile noastre în același timp.

Trebuie să spun că ambii arătau foarte bine. Wallingford era un bărbat cu adevărat frumos, cu acele trăsături rafinate care rezultă prin continua încrucișare a mai multor generații cu sânge albastru. Nas acvilin, ochi albaștri, păr șaten închis, încărunțit la tâmplă, și mâini frumoase - era tipul patricianului.

Costumul lui gri închis cu dungi înguste, aproape invizibile, mi s-a părut a fi un Armani. Cravata roșu cu gri și o cămașă albă, apretată întregeau tabloul. Am observat mai multe femei privindu-l cu admirație în timp ce treceau pe lângă masă.

Adrian Garner era cam de aceeași vârstă cu Wallingford, dar asemănarea se oprea aici. Era mai scund cu cinci centimetri și, după cum remarcasem duminică, nici trupul și nici fața nu aveau nimic din rafinamentul atât de vizibil la Wallingford. Tenul arămiu lăsa impresia că-și petrecea foarte mult timp în aer liber. Azi purta ochelari, iar ochii căprui, cufundați în

orbite, aveau o privire pătrunzătoare. Când s-a uitat la mine, am simțit că putea să-mi citească gândurile. Omul emana o forță subliniată de haina sport din antilopă și pantalonii largi, maro.

Cei doi beau șampanie și, la un semn din cap făcut de rame, chelnerul a umplut paharul din dreapta mea. În clipa aceea l-am văzut pe Garner aruncând o privire iritată spre Lynn, care încă mai vorbea cu tipul de la firma de brokeraj. Se pare că ea a simțit-o, pentru că a pus capăt conversației, s-a întors spre noi și a făcut pe încântata că mă vede.

— Carley, îmi pare tare bine că ai venit. Ți imaginezi în ce situație sunt.

— Da.

— Nu e o binecuvântare că Adrian m-a avertizat privitor la declarația pe care o pregătisem duminică, când am crezut că se găsisse o bucată din cămașa lui Nick? Acum, după ce am auzit că Nick a fost văzut în Elveția și că asistenta lui a dispărut, pur și simplu nu mai știu ce să cred.

— Însă nu asta ai să declari, zise Wallingford pe un ton ferm. Se uită la mine. Toate astea sunt confidențiale. Am făcut câteva cercetări la firmă. Unii angajați sunt convinși că Nicholas Spencer și Vivian Powers aveau o relație sentimentală. Părerea generală este că Vivian a rămas la serviciu ca să fie la curent cu desfășurarea anchetei privitoare la prăbușirea avionului. Cei de la procuratură fac cercetări bineînțelese, dar am angajat și noi o agenție de detectivi. Evident că pentru Spencer ar fi fost grozav ca toată lumea să-l creadă mort, dar o dată ce a fost văzut în Europa, jocul s-a sfârșit. Acum e declarat fugar și e de presupus că și Vivian Powers va fi considerată la fel. Ea n-a mai avut de ce să aștepte după ce s-a aflat că el a supraviețuit accidentului. Dacă mai zăbovea, autoritățile ar fi luat-o la întrebări.

— Singurul lucru bun pe care l-a făcut femeia asta pentru mine este acela că oamenii nu mă mai tratează ca pe o paria,

spuse Lynn. Cel puțin acum sunt încredințați că am fost păcălită de Nick la fel ca și ei. Când mă gândesc...

— Domnișoară DeCarlo, când vă așteptați să apară articolul dumneavoastră? mi se adresă Adrian Garner.

M-am întrebat dacă eu eram singura de la masă iritată de modul arogant în care o întrerupsese pe Lynn. Aveam impresia că Garner își făcuse un obicei din asta.

I-am dat în mod deliberat un răspuns în doi peri, sperând să-l enervez la rândul meu:

— Domnule Garner, uneori avem de-a face cu două elemente opuse. Unul este aspectul de știre al unui articol și, firește, Nicholas Spencer e o știre mare. Celălalt aspect este tratarea subiectului în mod cinstit, astfel încât articolul să nu devină doar o sinteză a ultimelor zvonuri. Știm în momentul de față întreaga poveste a lui Nick Spencer? Nu cred. De fapt, pe zi ce trece mă conving că n-am cercetat nici măcar ambalajul poveștii, așa că nu vă pot răspunde la întrebare.

Mi-am dat seama că reușisem să-l înfurii, lucru care m-a încântat. O fi Adrian Napel Garner un magnat cu succes uriaș, dar asta nu-i dă dreptul să fie bătăran.

Am înțeles că eram pe picior de război.

— Domnișoară DeCarlo..., începu el. L-am întrerupt:

— Prietenii îmi spun Carley. Nu era singurul care putea să întrerupă oamenii în timp ce vorbeau, m-am gândit.

— Carley, cei patru oameni de la masa asta, precum și investigatorii și angajații de la Gen-stone sunt victimele lui Nicholas Spencer. Lynn mi-a spus că dumneata însăși ai investit în companie douăzeci și cinci de mii de dolari.

— Da, am investit. M-am gândit la tot ce auzisem despre superba vilă a lui Garner și m-am decis să încerc să-l fac să se simtă prost. Erau banii pe care îi economisise pentru a-mi cumpăra un apartament, domnule Garner. Am visat ani de zile la el: o clădire cu un ascensor care să funcționeze, o baie în care dușul să funcționeze, poate chiar o clădire mai veche, cu

șemineu. Întotdeauna m-am dat în vânt după șeminee.

Știam că Garner se ridicase prin propriile puteri, dar nu a vrut să înghită momeala și să spună ceva de genul: “Știu cum e să vrei un duș care funcționează”. Mi-a ignorat umilele visuri.

— Toți cei care au investit în Gen-stone au o poveste personală, un plan personal care a fost spulberat, spuse el nervos. Compania mea și-a tăiat craca de sub picioare anunțând intenția de a plăti drepturile de distribuire a vaccinului Gen-stone. Noi n-am avut de suferit din punct de vedere financiar, pentru că angajamentul nostru depindea de aprobarea AAM după testarea vaccinului. Cu toate astea, compania a fost grav prejudiciată în ceea ce privește credibilitatea. Oamenii au cumpărat acțiuni Gen-stone în parte și pentru că Garner Pharmaceutical are o reputație solidă. În lumea afacerilor, vinovăția prin asociere este un factor foarte real, Carley.

Fusese cât pe ce să-mi spună domnișoară DeCarlo, dar ezitase și îmi spusese “Carley”. Nu cred că am auzit vreodată o rostire mai disprețuitoare a numelui meu. Brusc, mi-am dat seama că, în ciuda atotputerniciei lui, Adrian Garner se temea de mine.

Drace, asta era prea de tot. El *respectă* faptul că pot ajuta oamenii să înțeleagă că nu numai Lynn, ci și Garner Pharmaceutical Company era victima colosalei gogorițe a lui Spencer, vaccinul anticancer.

Toți trei mă priveau așteptând răspunsul. Am decis că era rândul meu să aștept o mică informație de la ei. M-am adresat lui Wallingford.

— Îl cunoașteți personal pe acționarul care pretinde că l-a văzut pe Nick Spencer în Elveția?

Înainte ca Wallingford să apuce să răspundă, Garner ridică mâna:

— Poate că ar trebui să comandăm, zise el.

Mi-am dat seama că șeful de sală stătea alături de masa noastră. Eu am comandat sufleu de homar și salată verde.

Nu mulți oameni comandă în ziua de azi biftec tartar. Carnea crudă combinată cu ouă crude nu e considerată cea mai potrivită hrană pentru a trăi până la o vârstă înaintată. Iată de ce mi s-a părut interesant că biftecul tartar a fost alegerea lui Adrian Garner.

Am repetat întrebarea:

— Îl cunoașteți pe acționarul care pretinde că l-a văzut pe Nick Spencer în Elveția?

Wallingford ridică din umeri:

— Pentru mine, *a cunoaște* pe cineva înseamnă a ști cu adevărat suficient de multe lucruri despre el, nu doar a-l vedea în mod regulat la adunări mari, precum întrunirea acționarilor sau petrecerile de caritate. Numele acționarului e Barry West. Face parte din conducerea unui magazin universal și se pare că își plasează destul de bine propriile investiții. În ultimii opt ani a venit de patru sau cinci ori la întrunirile noastre și de fiecare dată a ținut să stea de vorbă atât cu Nick cât și cu mine. Acum doi ani, când Garner Pharmaceutical s-a angajat să distribuie vaccinul dacă va fi omologat, Adrian l-a numit pe Lowell Drexel să îl reprezinte în consiliul nostru director. Barry West a încercat imediat să se vâre pe sub pielea lui Lowell.

Wallingford îi aruncă o privire lui Adrian Garner.

— L-am auzit întrebându-l pe Lowell dacă ai nevoie de un manager bun, Adrian.

— Dacă Lowell a fost deștept, a spus nu, se stropși Garner. Era clar că Adrian Garner nu credea în porția de bunăvoință de fiecare zi, dar mi-am dat seama că, într-o oarecare măsură, eram dispusă să-i trec cu vederea lipsa de maniere. În lumea presei ai parte de atâtea “ocolișuri”, încât cineva care spune lucrurilor pe nume poate constitui o schimbare revigorantă.

— În tot cazul, spuse Wallingford, cred că Barry West a avut ocazia să-l vadă destul de des și destul de aproape pe Nick, astfel încât să nu-l confunde cu cineva care seamănă cu

el.

Prima mea impresie de duminică din apartamentul lui Lynn fusese că bărbații ăștia se detestau cordial. Totuși, războiul duce la alianțe ciudate și la fel se petrec lucrurile și în cazul unei companii falimentare, mi-am zis. Oricum, îmi era clar faptul că nu mă aflam aici doar ca s-o ajut pe Lynn să explice lumii că este victima neajutorată a hoției și infidelității soțului ei. Pentru cei trei era important să-și facă o idee despre ce avea să se scrie în articolul din *Wall Street Weekly*.

— Domnule Wallingford...

El a ridicat mâna. Am știut că urma să-mi ceară să-i spun pe numele de botez. A făcut-o. Am acceptat.

— Charles, după cum bine știi eu scriu numai partea de interes omenesc a falimentului lui Gen-stone și a dispariției lui Nick Spencer. Ați vorbit pe larg cu colegul meu, Don Carter, nu-i așa?

— Da. În colaborare cu auditorii noștri, le-am acordat investigatorilor accesul total la registrele noastre.

— A furat toți banii ăia și cu toate acestea nici măcar n-a vrut să meargă cu mine să vadă o casă din Darien, care era o afacere grozavă, spuse Lynn. Eu îmi doream din tot sufletul ca mariajul nostru să meargă, iar el nici măcar n-a înțelese că nu puteam să trăiesc în casa altei femei!

A trebuit să-i dau dreptate în privința asta. Dacă aș fi fost măritată, nici mie nu mi-ar fi plăcut să trăiesc în casa altei femei. Apoi, preț de o fracțiune de secundă, m-am gândit că dacă eu și Casey sfârșeam prin a fi împreună, n-am fi avut problema asta.

— Colegul dumitale, doctorul Page, a primit acces liber la laboratorul nostru și la rezultatele experiențelor noastre, continuă Wallingford. Din nefericire pentru noi, la început au existat unele rezultate promițătoare. Acest lucru nu e ceva neobișnuit atunci când se fac cercetări pentru un medicament sau vaccin menite să împiedice sau să încetinească dezvoltarea

celulelor canceroase, însă foarte des s-a întâmplat ca speranțele să dispară din cauză că rezultatele primelor cercetări nu s-au adevărit. Asta s-a întâmplat și la Gen-stone. De ce o fi furat el atâția bani? Nu vom ști niciodată de ce a început să-i fure. Când s-a convins că vaccinul nu era bun și că acțiunile urmau să se prăbușească, n-a mai avut cum să acopere furtul; probabil că atunci s-a hotărât să dispară.

În facultate, jurnaliștii sunt învățați să pună cinci întrebări de bază: Cine? Ce? De ce? Unde? Când? Eu am ales-o pe cea de la mijloc.

— De ce? am întrebat. De ce ar fi făcut asta?

— Inițial, poate ca să mai tragă de timp pentru a încerca să dovedească faptul că vaccinul ar avea efect, spuse Wallingford. Apoi, când și-a dat seama că nu se putea și el falsifica rezultatele, a decis că nu-i rămânea decât să fure destui bani ca să poată trăi și apoi să fugă. Închisoarea federală nu e “clubul” pe care îl descrie presa.

M-am întrebat dacă cineva se gândise vreodată serios la închisoarea federală ca la un club. Ce spuneau Wallingford și Garner era că, în esență, mă dovedisem zeloasă în a rămâne alături de Lynn. Acum puteam cădea de acord asupra modalității de a-i evidenția acesteia nevinovăția și a-i ajuta pe ei să-și restabilească credibilitatea prin modul în care formulam partea mea din articol.

Era timpul să spun din nou ceea ce credeam că spusese deja:

— Trebuie să repet ceva de care sper că v-ați dat seama, am început eu. Deoarece ni se serveau salatele, am întârziat să-mi termin declarația. Chelnerul ne-a oferit piper măcinat. Numai Adrian Garner și cu mine am acceptat. După ce chelnerul a plecat, le-am spus că aveam să scriu articolul așa cum vedeam eu lucrurile, însă pentru a-l scrie bine și corect, trebuia să îmi programez niște întâlniri atât cu Charles Wallingford cât și cu domnul Garner, care, mi-am dat seama

brusc, nu mă încurajase să-i spun Adrian.

Amândoi acceptară. Cu rețineră? Probabil, dar asta era greu de dovedit.

Apoi, afacerea fiind oarecum încheiată, Lynn a întins mâinile peste masă, spre mine. Am fost nevoită să-i răspund atingându-mi vârfurile degetelor de ale ei.

— Carley, ești atât de bună cu mine, spuse ea cu un oftat adânc. Mă bucur tare mult că și tu crezi că am mâinile arse, dar curate.

Mi-au venit în minte faimoasele cuvinte ale lui Pilat din Pont: “Mă spăl pe mâini de sângele acestui om nevinovat”.

Dar Nick Spencer, m-am gândit, oricât de curate i-au fost la început intențiile, era vinovat de furt și înșelăciune, nu-i așa? Asta indicau în mod clar majoritatea dovezilor.

Oare?

30

Înainte de a pleca de la restaurant am căzut de acord asupra datelor întrevederilor mele cu Wallingford și Garner. Am profitat de situație și le-am propus să ne întâlnim la domiciliile lor. Wallingford, care locuiește în Rye, una dintre cele mai elegante suburbii din Westchester County, a spus imediat că puteam să mă duc la el fie sâmbătă, fie duminică după-amiază, la trei.

— Mi-ar conveni sâmbătă, am spus, gândindu-mă la petrecerea la care urma să mă duc cu Casey. Apoi i-am strecurat o strâmbă. Vreau să merg la sediul dumitale și să vorbesc cu câțiva angajați, doar ca să aflu părerea lor despre pierderea banilor și faliment și despre felul cum o să le afecteze toate astea viața.

Dându-mi seama că încearcă să găsească rapid un mod politicos de a mă refuza, am adăugat:

— Am luat numele acționarilor prezenți la întrunirea de

săptămâna trecută și am să discut și cu ei. De fapt, voiam, să aflu de la angajați dacă știau că Nicholas Spencer și Vivian Powers aveau o legătură sentimentală.

Era limpede că lui Wallingford îi displăcea cererea mea, însă a cedat pentru că dorea să-mi fac o părere bună despre el.

— Nu cred că va fi o problemă, spuse el în final, pe un ton rece.

— Atunci, mâine după-amiază, pe la trei, am spus repede. Promit că n-o să dureze. Vreau doar să văd reacția generală, ca s-o prind în articol.

Spre deosebire de Wallingford, Garner a refuzat scurt să fie interviuat acasă la el.

— Casa omului este cetatea lui, Carley, spuse el. Eu nu amestec niciodată căminul cu afacerile.

Mi-ar fi plăcut să-i amintesc că până și Palatul Buckingham este deschis pentru turiști, dar mi-am ținut gura. Un jurnalist nu trebuie să-și lase emoțiile să stea în calea unui articol, însă am simțit că mă cuprinde mânia. Mi se părea că Lynn era de-a dreptul mulțumită la gândul că soțul ei fusese implicat într-o idilă serioasă înainte de a dispărea. Asta o punea într-o lumină mai bună. Mulți o vor compătimi și pentru ea asta conta.

Wallingford și Garner se situau pe aceeași poziție. Și ei voiau să apară în fața lumii în postura de victime. Dintre noi patru, m-am gândit eu, sunt singura care pare cât de cât interesată de probabilitatea ca, în cazul în care se dădea de urma lui Nick Spencer, să existe o posibilitate de a recupera cel puțin o parte din bani. Asta ar fi fost o veste grozavă pentru acționari. Poate că mi-aș fi primit și eu înapoi cei douăzeci și cinci de mii de dolari. Exista și posibilitatea ca Wallingford și Garner să fie convinși că Nick îngropase banii atât de adânc încât nu aveau să fie găsiți niciodată, chiar dacă el ar fi fost arestat.

După ce mi-a refuzat o vizită acasă, Garner a fost de

acord să mă duc la el la birou, în Chrysler Building. Mi-a spus că putea să-mi acorde un interviu rapid vineri dimineață la ora nouă treizeci.

Dându-mi seama ce puțini jurnaliști au ajuns atât de departe cu Adrian Garner - era renumit pentru faptul că nu dădea interviuri -, i-am mulțumit cu o căldură rezonabilă.

Chiar înainte de a ne ridica de la masă, Lynn mi-a spus:

— Carley, am început să sortez lucrurile personale ale lui Nick. Am dat de placheta care i-a fost acordată în februarie în orașul lui natal. O băgase într-un sertar. Tu ai fost la Caspien ca să aduni material despre el, nu-i așa?

— Da.

— Ce gândesc despre el oamenii de acolo?

— Exact ce gândesc toți ceilalți oameni. A fost atât de convingător încât conducerea spitalului din Caspien a băgat o grămadă de bani în Gen-stone și, ca urmare a pierderii, a trebuit să amâne construirea aripii pentru copii.

Wallingford clătină din cap. Garner părea trist, dar mi-am dat seama că devenea nerăbdător. Masa luase sfârșit. El era gata de plecare.

Lynn nu păru afectată de pierderea banilor de care ar fi beneficiat copiii bolnavi, în schimb m-a întrebat:

— Adică, ce au spus despre Nick *înainte* de izbucnirea scandalului?

— În ziarul local s-au publicat elogiile și veșnice regrete după prăbușirea avionului. Se pare că Nick a fost un elev eminent, un copil bun și a excelat la sport, mai ales la înot.

— Ceea ce ar putea explica faptul că, după înscenarea accidentului de avion, a reușit să înoate până la țarm, sugerează Wallingford.

S-ar putea, m-am gândit. Dar dacă a fost destul de deștept să realizeze asta, mi se pare ciudat că n-a dovedit aceeași prezență de spirit pentru a nu fi localizat în Elveția.

M-am întors la birou și mi-am verificat mesajele. Două

dintre ele erau destul de deconcertante. Primul e-mail pe care l-am citit spunea: “Când soția mea ți-a scris anul trecut, nu te-ai deranjat să-i răspunzi la întrebare, iar acum e moartă. Nu ești chiar atât de deșteaptă. Ai aflat cine a fost în casa lui Lynn Spencer înainte să fie incendiată?”

Cine o fi tipul ăsta? m-am întrebat. Evident că era destul de dus cu sorcova. După adresă, mi-am dat seama că era același tip care îmi trimisese un mesaj ciudat cu două zile în urmă. Păstram acel e-mail, dar mi-am dorit să-l fi păstrat și pe celălalt care mi se păruse ciudat, cel care spunea: “Pregătește-te pentru ziua judecării”. La vremea aceea crezusem că era o formă de nebunie religioasă. Acum m-am întrebat dacă nu cumva toate trei aveau același expeditor. Fusesse cineva în casă cu Lynn? Știam de la familia Gomez că obișnuia să primească vizitatori seara târziu. M-am întrebat ce-ar fi să-i trimit acest e-mail și să-i spun: “Nu-i așa că e caraghios?” Ar fi interesant să-i aflu reacția.

Celălalt mesaj care m-a tulburat era pe robot și venea de la o doctoriță de la cabinetul de radiologie al spitalului din Caspien. Spunea că era important s-o lămuresc într-o privință.

Am sunat-o imediat.

— Domnișoară DeCarlo, ați fost ieri aici și ați vorbit cu asistenta mea?

— Da.

— Am înțeles că ați cerut o copie a radiografiilor copilului Summers, spunând că doamna Summers este dispusă să vă trimită prin fax permisiunea de a le lua.

— Așa este.

— Am înțeles că asistenta mea v-a spus că noi nu am reținut copii. I-am explicat soțului doamnei Summers când le-a luat anul trecut, pe 28 noiembrie, că era ultimul nostru set și că dacă dorea îi puteam face duplicate. El a zis că nu e nevoie.

— Înțeleg. A trebuit să-mi caut cuvintele. Eram sigură că soțul lui Caroline Summers nu ridicase acele radiografii, după

cum nu ridicase nici rezultatele celor de la Ohio. Cel care citise și luase în serios scrisoarea pe care i-a scris-o Caroline Summers lui Nicholas Spencer avusese grijă de toate. Folosindu-se de numele lui Nick Spencer furase de la Broderick însemnările doctorului Spencer, apoi subtilizase de la Caspien Hospital radiografiile care arătau că pruncul avea scleroză multiplă și, la sfârșit, șterpeliase rezultatele controlului radiologie de la spitalul din Ohio. Concluzia era că avea un motiv serios ca să facă toate astea.

Don era singur în birou. Am intrat.

— Ai un minut?

— Sigur.

I-am povestit de masa de la The Four Seasons.

— Succes, spuse el. Garner e un tip greu de definit.

Apoi i-am povestit de radiografiile pe care cineva care se dăduse drept soțul lui Caroline Summer le luase de la Caspien Hospital.

— Indiferent cine e, și-a făcut bine temele, ceea ce dovedește că Gen-stone are - sau a avut - o “cârțiță” în interior, spuse încet Carter. Ai spus ceva despre asta la masă?

L-am privit muștrător.

— Scuze, spuse el. Bineînțeles că n-ai spus.

I-am arătat e-mail-ul.

— Nu mă pot pronunța dacă tipul ăsta e sărit de pe fix sau nu.

— Nici eu, dar cred că ar trebui să anunți autoritățile. Polițiștilor le-ar plăcea să dea de urma lui, deoarece s-ar putea să fie un martor important în cazul incendiului ăla. Se pare că polițiștii din Bedford au oprit un puști pentru conducere sub influența alcoolului. Familia lui are un avocat foarte bun care vrea să facă un târg. Târgul ar fi mărturia puștiului împotriva lui Marty Bikorsky. Puștiul spune că se întorcea acasă de la o petrecere acum o săptămână, mai precis marți dimineața pe la trei, și a trecut pe lângă casa familiei Spencer. El jură că l-a

văzut pe Marty Bikorsky la volanul camionetei lui în fața casei. Conducea încet.

— Pentru Dumnezeu, de unde știa că era camioneta lui Marty Bikorsky? am protestat.

— Pentru că puștiul și-a bușit mașina în Mount Kisco și a ajuns la stația service unde lucrează Marty. I-a văzut mașina și i-au plăcut plăcuțele de înmatriculare. A vorbit cu el despre asta. Pe plăcuțe scrie M.O.B. Numele complet al lui Bikorsky este Martin Otis Bikorsky.

— De ce n-a vorbit până acum?

— Bikorsky fusese deja arestat. Puștiul a plecat pe furiș de la petrecere și a avut necazuri cu părinții lui. Ei zice că, dacă n-ar fi fost arestat vinovatul, ar fi vorbit.

— Nu-i așa că *ăsta* e micul cetățean model? am spus, dar în realitate eram răvășită de ce aflasem de la Don. Mi-am amintit că îl întrebasem pe Marty dacă stătuse în mașină când ieșise să fumeze. O prinsesem pe soția lui aruncându-i o privire de avertizare. Despre asta să fi fost vorba? m-am întrebat acum, la fel ca atunci. Făcuse o plimbare în loc să stea în mașină cu motorul pornit? Casele din vecinătate erau foarte apropiate una de alta. Un vecin cu fereastra deschisă ar fi putut auzi un motor pornit în toiul nopții. Părea firesc ca, furios, tulburat și cu două beri la activ, Bikorsky să fi trecut pe lângă faimosul conac Bedford și să se fi gândit la pierderea propriei case. Probabil că în cazul acesta ar fi făcut ceva.

E-mail-urile pe care le primeam păreau să confirme versiunea asta.

Mi-am dat seama că Don mă studia.

— Te gândești că nu mă pricep la oameni? l-am întrebat.

— Nu, îmi pare rău că n-ai nimerit-o cu tipul ăsta. Din ce mi-ai spus, Marty Bikorsky e într-o situație foarte neplăcută. Dacă într-adevăr a luat-o razna și a incendiat casa aia, o să stea mult la răcoare, pot să-ți garantez. Sunt prea mulți mahări în Bedford ca să lase pe cineva să dea foc uneia dintre casele lor

și să scape ușor. Crede-mă, dacă pledează vinovat, o să iasă mult mai bine.

— Sper că nu o va face, am spus. Sunt convinsă că nu e vinovat.

M-am dus la biroul meu. Un exemplar din *New York Post* era încă acolo. Am căutat în pagina trei articolul în care se scria că Spencer fusese văzut în Elveția și că Vivian Powers dispăruse. Mai devreme citisem numai primele două paragrafe. Restul era în mare parte reluarea poveștii Gen-stone, însă am găsit informația care speram să fie acolo - numele familiei lui Vivian Powers, din Boston.

Allan Desmond, tatăl ei, dăduse o declarație: “Sunt convins că fiica mea nu s-a dus în Europa, la Nicholas Spencer. În aceste ultime săptămâni a vorbit des la telefon cu mama ei, cu surorile ei și cu mine. Era profund îndurerată de moartea lui și intenționa să se întoarcă la Boston. Dacă el trăiește, ea nu a știut. Sunt convins că nu și-ar fi pus cu bună știință familia într-o astfel de situație. Indiferent ce s-a întâmplat cu ea, a fost fără cooperarea sau consimțământul ei.

Și eu credeam același lucru. Vivian Powers îl *jelea* pe Nicholas Spencer. E nevoie de multă cruzime ca să dispari în mod deliberat și să-ți lași familia să se frământe clipă de clipă și în fiecare zi, întrebându-se ce ți s-a întâmplat.

M-am așezat la birou și m-am uitat peste însemnările pe care mi le făcusem despre vizita la Vivian. Mi-a sărit în ochi un lucru. Ea mi-a spus că scrisorii mamei copilului care fusese vindecat i se răspunsese cu o scrisoare tip. Țineam minte că mama, Caroline Summers, îmi spusese că nu a primit nici un răspuns. Așadar, cineva de la dactilografie dăduse scrisoarea cuiva și distrusese orice urmă că ea a existat.

Am decis că aveam obligația să sun la poliția din Bedford și să le spun de e-mail-uri. Detectivul de care am dat a fost cordial, dar n-a părut foarte interesat. M-a rugat să-i trimit prin fax câte o copie a fiecărui mesaj.

— O să transmitem informația procuraturii, a spus el. Vom întreprinde și o anchetă să dăm de urma celui care le-a trimis, dar cred că e opera unui smintit, domnișoară DeCarlo. Suntem absolut siguri că am pus mâna pe cine trebuia.

Nu avea nici un rost să-i spun că eu eram convinsă că se înșela. După aceea l-am sunat pe Marty Bikorsky. Mi-a răspuns din nou robotul. I-am lăsat un mesaj: “Marty, știu că circumstanțele îți sunt defavorabile, însă eu rămân de partea ta. Mi-ar plăcea să stăm de vorbă.”

Mă pregăteam să-i las numărul celularului meu, când el a ridicat receptorul. A fost de acord să ne întâlnim. Eram în drum spre ieșire când mi-am adus aminte de ceva. M-am întors și am deschis din nou computerul. Știam că văzusem în *House Beautiful* un articol în care Lynn era fotografiată la conacul din Bedford. Dacă țineam minte bine, articolul era ilustrat și cu alte fotografii ale conacului. Ce mă interesa pe mine în mod deosebit era o descriere a domeniului. Am găsit-o și am scos o copie la imprimantă, felicitându-mă că memoria nu mă înșelase.

De data asta am nimerit în traficul de la ora cinci și ara ajuns la familia Bikorsky abia la șapte fără douăzeci. Dacă sâmbătă, când îi văzusem, el și Rhoda arătau descumpăniți, astăzi păreau de-a dreptul bolnavi. Ne-am așezat în camera de zi. Am auzit televizorul mergând în cămăruța de lângă bucătărie și am presupus că Maggie era acolo.

— Am senzația că n-ai stat în noaptea aia în mașină cu motorul pornit, Marty. Ai făcut o plimbare, nu-i așa? l-am întrebat eu direct.

Nu era greu de ghicit că Rhoda obiectase cu tărie la venirea mea acolo. Se înroși la față și îmi spuse cu glas coborât:

— Carley, pari o persoană de treabă, dar ești ziaristă și vrei un articol. Puștiul ăla s-a înșelat. Nu pe Marty l-a văzut. Avocatul nostru îi va demonta povestea. Băiatul încearcă să

iasă din bucluc profitând de acuzația adusă lui Marty. Va spune orice ca să încheie un târg. Am primit câteva telefoane de la niște oameni care nici măcar nu ne cunosc. Toți mi-au spus că e un mare mincinos. Marty nu a plecat de pe alee în noaptea aia.

M-am uitat la Marty.

— Vreau să-ți arăt e-mail-urile astea, i-am spus. L-am urmărit cât le-a citit, apoi i le-a arătat Rhodei.

— Cine e tipul ăsta? m-a întrebat el.

— Nu știi. Poliția mi-a promis că pune sub urmărire mesajele astea. Îl vor găsi. Eu am impresia că e scrântit, dar nu-i exclus să se fi învățat pe acolo în noaptea aia. Poate chiar l-a văzut pe cel care a dat foc. Tu o ții una și bună că n-ai trecut pe lângă casa familiei Spencer cu zece minute înainte de incendierea ei, dar dacă minți, și mai apar câțiva martori, chiar că ești terminat.

Rhoda începu să plângă. El o bătu ușurel pe genunchi și, preț de câteva clipe, nu spuse nimic. În cele din urmă, se hotărî să vorbească:

— Am fost acolo, spuse el cu glasul sugrumat. Cum ți-am spus, băusem două beri după program, mă durea capul și am ieșit la o plimbare cu mașina. Eram încă furios - recunosc asta. Nu numai din cauza casei, ci și din cauză că vaccinul anticancer nu era bun de nimic. Tu nu știi cât m-am rugat să iasă la timp ca s-o ajute pe Maggie.

Rhoda își îngropă fața în mâini. Marty o cuprinse cu brațul.

— Te-ai oprit vreo clipă în fața casei?

— M-am oprit atât cât să cobor geamul camionetei și să scui spre casă și pe tot ce reprezenta ea. Apoi am venit acasă.

L-am crezut. Aș fi jurat că spunea adevărul.

— Marty, ai fost acolo cu câteva minute înainte de izbucnirea incendiului. Ai văzut pe cineva ieșind din casă sau vreo altă mașină? Dacă puștiul ăsta spune adevărul și chiar te-a

văzut, înseamnă că l-ai văzut și tu pe el?

— A trecut o mașină care venea din sens opus. S-ar putea să fi fost puștiul. În urma primei mașini, la distanță de vreo jumătate de milă, venea altă mașină, care a trecut și ea pe lângă casă.

— Ai observat ceva la ea? El clătină din cap.

— Nu chiar. Poate mi-a trecut prin cap că, după forma farurilor, era destul de veche, dar n-aș putea jura.

— Ai văzut pe cineva venind dinspre casă pe alee?

— Nu, dar dacă tipul care a trimis mesajul ăsta a fost acolo, s-ar putea să aibă dreptate. Țin minte că înăuntru, lângă poartă, era parcată o mașină.

— Ai văzut o mașină acolo!

— Doar am zărit-o. Am observat-o când am oprit și am coborât geamul, dar n-am stat acolo decât câteva secunde.

— Cum arăta mașina aia, Marty?

— Era o berlină de culoare închisă, asta-i tot ce pot să spun. Se afla chiar lângă alee, în spatele stâlpului din stânga al porții.

Am scos din geantă articolul de pe Internet și i-am arătat o fotografie a domeniului făcută din șosea.

— Arată-mi.

El se aplecă și studie fotografia.

— Vezi, aici era parcată mașina, spuse el, arătând un loc chiar în spatele porții.

Sub fotografie scria: “O fermecătoare alee de piatră de râu duce la un heleșteu”.

— Mașina trebuie să fi fost pe aleea pietruită. Stâlpul o ascundea vederii din stradă, spuse Marty.

— Dacă cel care a trimis e-mail-ul chiar a văzut un om pe alee, înseamnă că mașina era a lui.

— De ce nu s-a dus cu mașina până lângă casă? întrebă Rhoda. De ce a parcat-o acolo și a mers pe jos?

— Pentru că cel care a fost acolo nu voia ca mașina să fie

văzută, am spus. Marty, știu că trebuie să discuți cu avocatul tău despre asta. Am citit cu foarte mare atenție relatările despre incendiu. Nimeni nu a pomenit ceva despre o mașină parcată la poartă, așa că cel care a fost acolo a plecat înainte de sosirea pompierilor.

— Poate că el a provocat incendiul, spuse Rhoda cu o urmă de speranță în glas. Ce făcea acolo și de ce își ascundea mașina?

— Există o mulțime de întrebări fără răspuns, am spus în timp ce mă ridicam. Polițiștii pot da de urma celui care a trimis e-mail-urile. Asta ar putea fi salvarea ta, Marty. Mi-au promis că îmi vor spune cine e.

În timp ce se ridica, Marty puse întrebarea pe care o aveam și eu în minte.

— Doamna Spencer a spus că a avut companie în noaptea aceea?

— Nu, n-a spus. Apoi, din loialitate, am adăugat: Ai văzut și tu ce mare e domeniul. Putea să fie cineva acolo fără ca ea să știe.

— Nu cu mașina. Ar fi trebuit să știe combinația sistemului electric de deschidere a porții, sau ca cineva din casă să-i fi dat drumul. Așa funcționează cheștiile alea. Polițiștii i-au verificat pe oamenii care au lucrat acolo, sau se concentrează numai asupra mea?

— Nu pot să-ți răspund la asta, însă te asigur că am de gând să aflu. Să începem cu e-mail-ul și să vedem unde ne duce.

Adversitatea Rhodei față de mine dispăruse.

— Carley, chiar crezi că există o șansă să fie găsit tipul care a provocat incendiul?

— Da, cred.

— Se mai pot întâmpla minuni? Nu se referea numai la incendiu.

— Eu cred în ele, Rhoda, am spus cu convingere.

În drum spre casă mi-am zis că miracolul pe care și-l dorea cel mult avea să-i fie refuzat. Aici nu aveam cum s-o ajut, dar aş fi făcut orice să-l pot ajuta pe Marty să-și dovedească nevinovăția. Îi va fi cumplit de greu să accepte moartea copilului, dar ar fi fost și mai rău dacă nu l-ar fi avut alături pe soțul ei.

Știam cum este.

31

Am ajuns acasă aproape de ora nouă. Eram obosită și flămândă. Nu voiam pizza. Nu voiam mâncare chinezească. M-am uitat în frigider și am fost de-a dreptul dezolată descoperind doar o bucată de brânză uscată pe margini, două ouă, o roșie moale, o salată care din verde devenise maronie și un sfert de pâine frațuzească.

Julia Child ar transforma astea într-o masă delicioasă, mi-am spus. Să vedem ce pot face eu.

Cu gândul la acea bucătăreasă fermecătoare și excentrică m-am pus pe treabă și, până la urmă, n-a ieșit tocmai rău. Mai întâi mi-am turnat un pahar de vin roșu. Apoi am curățat salata de frunzele maronii, am pus-o într-un castron, am adăugat puțin usturoi, ulei și oțet și am făcut o salată. Am tăiat pâinea în felii subțiri, am presărat deasupra parmezan ras și le-am băgat în cuptor. Din brânză, ouă și roșie am făcut o omletă grozavă.

Nu toată lumea știe să facă omletă, m-am gândit, felicitându-mă.

Am mâncat stând în fotoliu, cu tava în brațe și cu picioarele pe perna de rugăciune; era reconfortant acasă, unde mă simțeam la largul meu. Am deschis o revistă cu gândul s-o citesc, dar am descoperit că nu mă puteam concentra din cauza evenimentelor de peste zi care îmi asaltau mintea.

Vivian Powers. O vedeam stând în ușa casei ei.

Înțelegeam de ce spusese Manuel Gomez că era fericit că Nick o cunoscuse. Nu știu de ce, dar nu mi-i imaginam pe acești doi oameni, care pierduseră fiecare din cauza cancerului persoana iubită, trăind în Europa pe banii care ar fi trebuit folosiți pentru cercetări în domeniul cancerului.

Tatăl lui Vivian jurase că fiica lui nu și-ar fi lăsat familia să sufere, întrebându-se ce i se întâmplase. Fiul lui Nick Spencer se agăța de speranța că tatăl lui era în viață. Oare chiar ar fi lăsat Nick un copil care își pierduse mama să trăiască cu speranța că într-o zi va primi vești de la tatăl lui?

Primul buletin de știri locale era la zece. Am deschis televizorul, nerăbdătoare să văd dacă erau vești noi despre Spencer sau Powers. Am avut noroc. Barry West, acționarul care pretindea că îl văzuse pe Nick, urma să fie intervievat. Abia așteptam.

West nu corespundea în nici un caz rolului de Sherlock Holmes. Era un tip de statură medie, durduliu, cu obrajii dolofani și început de chelie. Interviuul îi era luat în cafeneaua în aer liber unde spunea că îl văzuse pe Nicholas Spencer.

Correspondentul Fox News la Zürich a trecut direct la subiect.

— Domnule West, aici stăteți când ați crezut că îl vedeți pe Nicholas Spencer?

— Nu *am crezut că îl văd*. *L-am văzut*, spuse apăsător West. Nu știu de ce mă așteptam să aibă un glas nazal sau plângăreț. M-am înșelat - avea un glas puternic, dar modulată.

— Soția mea și cu mine a trebuit să hotărâm dacă să renunțăm sau nu la vacanța asta, continuă el. E cea de a douăzeci și cincea aniversare a căsătoriei noastre și am plănuțit-o de mult, dar am pierdut o mulțime de bani cu investiția la Gen-stone. Oricum, am ajuns aici și discutăm despre cât de bine făcusem că nu rămăsesem acasă când, întâmplător, ne-am uitat într-acolo.

Indică o masă aflată la oarecare distanță.

— El era chiar acolo. Nu mi-a venit să cred. Am fost la destule întruniri ale acționarilor la Gen-stone, așa că îl cunosc pe Spencer. Își schimbase culoarea părului - înainte era blond închis, iar acum e negru, dar putea să poarte, de exemplu, un fes de schior și tot i-aș fi recunoscut chipul.

— Ați încercat să vorbiți cu el, nu-i așa, domnule West?

— Am vorbit cu el. I-am strigat: “Hei, Spencer, vreau să stau de vorbă cu tine!”

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Am să vă spun exact ce s-a întâmplat. A sărit în sus, a aruncat pe masă niște bani și a fugit. Asta s-a întâmplat.

Crainicul arată spre masa unde, chipurile, stătuse Spencer.

— Îi vom lăsa pe telespectatorii noștri să judece. Acum când înregistrăm, condițiile meteorologice și ora sunt aceleași ca în seara de marți când Barry West crede că l-a văzut pe Nicholas Spencer la masa aceea. Acum la masă stă cineva din echipa noastră, care are aproximativ înălțimea și silueta domnului Spencer. Cât de clar îl vedeți?

De la distanța aceea, membrul echipei pe care îl aleseseră putea fi luat ușor drept Nicholas Spencer. Până și trăsăturile păreau identice. Totuși, cineva care se uita la el de la distanța aceea și din acel unghi nu cred că putea realiza o identificare dincolo de orice dubiu.

Camera se întoarce spre Barry West.

— L-am văzut pe Nicholas Spencer, spuse el cu convingere. Eu și soția mea am băgat o sută cincizeci de mii de dolari în compania lui. Cer ca guvernul nostru să trimită oameni să dea de urma acestui individ și să-l facă să spună unde a ascuns banii. Am muncit din greu pentru ei și îi vreau înapoi.

Corespondentul Fox News continuă:

— Conform informațiilor pe care le avem, mai multe organe de investigații urmăresc această pistă, ocupându-se

totodată și de dispariția lui Vivian Powers, femeia despre care se spune că ar fi amanta lui Nicholas Spencer.

A sunat telefonul și am închis televizorul. Oricum eram pe cale s-o fac. Mă săturasem până peste cap să tot aud oamenii dându-și cu părerea.

Am spus repede și iritată:

— Alo!

— Hei, te-ai sculat azi cu fața la cearșaf? Pari țâfnoasă.

Era Casey.

Am râs.

— Sunt un pic obosită. Poate și un pic tristă.

— Povestește-mi, Carley.

— Doctore, vorbești de parcă ai întreba: “Unde te doare?”

— Poate că întreb.

I-am făcut un rezumat al zilei și am încheiat cu:

— În concluzie, cred că Marty Bikorsky va ajunge drept la zdup și mai cred că lui Vivian Powers i s-a întâmplat ceva foarte rău. Tipul care susține că l-a văzut pe Nick Spencer în Zürich s-ar putea să greșească. E puțin probabil, *foarte* puțin probabil să-l fi întâlnit.

— Polițiștii sunt capabili să descopere cine a trimis e-mail-urile pe care le-ai primit?

— Exceptând cazul în care tipul e un geniu cibernetic. Cel puțin, așa zic.

— Atunci, dacă nu-i sărit de pe fix, cum spui tu, s-ar putea să ai o soluție neașteptată care să-l ajute pe Bikorsky. În altă ordine de idei, s-ar putea să nu mergem la Greenwich duminică, așa că ce altceva ți-ar plăcea să faci? Dacă vremea e bună, ți-aș sugera o plimbare cu mașina și un prânz undeva pe țârm.

— Prietenii tăi au anulat petrecerea? Parcă era o aniversare sau o zi de naștere?

Am simțit o ezitare în glasul lui Casey.

— Nu, dar când l-am sunat pe Vince să-i spun că vii și tu mâine, m-am lăudat cu noua ta slujbă și cu faptul că scrii un articol despre Nicholas Spencer.

— Și?

— Și mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. Mi-a spus că el știa că ai o rubrică de sfaturi financiare. Problema e că părinții primei soții a lui Nick Spencer, Reid și Susan Barlowe, sunt vecini cu el și vin și ei la petrecere. Vince zice că, așa cum stau lucrurile în ce-l privește pe Spencer, nu sunt deloc într-o situație roz.

— Fiul lui Nick e la ei, nu-i așa?

— Da. De fapt, Jack Spencer e prieten bun cu fiul lui Vince.

— Ascultă, Casey. Nu vreau ca din cauza mea să nu te duci la petrecere. Du-te singur.

— Nici vorbă.

— Putem ieși sâmbătă sau luni sau altădată. Nu-ți ascund însă că aș da tot ce am mai scump ca să pot sta de vorbă cu foștii socri ai lui Nick. Ei refuză să discute cu presa și părerea mea e că nu-i fac un bine nepotului lor. Pe cuvântul meu de onoare, nu voi menționa numele lui Nick Spencer dacă vin la petrecere și n-am să le pun nici o întrebare, nici direct, nici pe ocolite. S-ar putea, totuși, dacă le fac o impresie bună, să-mi dea un telefon mai târziu.

Casey nu răspunde și m-am auzit ridicând glasul când am spus:

— La naiba, Casey, soții Barlowe nu-și pot vârî capul în nisip! Treaba e foarte serioasă și ar trebui să știe asta. Sunt gata să-mi pun gâtul pe tăietor că javra de Barry West, care spune că l-a întâlnit pe Spencer în Zürich, a văzut pe cineva care întâmplător semăna puțin cu el! Casey, Vivian Powers, asistenta lui Nick, a dispărut. Ți-am povestit de doctorul Broderick. E tot în stare critică. Casa lui Nick din Bedford a fost incendiată. Nick se vedea tot timpul cu foștii lui socri. L-a

lăsat pe fiul său în grija lor. Nu crezi că e posibil să le fi spus ceva care să facă puțină lumină în treaba asta?

— Ce spui tu e foarte logic, Carley. Am să vorbesc cu Vince. Din câte mi-a spus, am înțeles că soții Barlowe au cam ajuns la capătul puterilor din cauza zvonurilor contradictorii despre Nick Spencer. Fiul lui, Jack, se va afla în mare bucluc dacă nu se rezolvă ceva. Poate că Vince va putea să-i convingă să stea de vorbă cu tine.

— Am să țin pumnii strânși.

— Bine, într-un fel sau altul, ne vedem duminică.

— Grozav, doctore.

— Încă ceva, Carley.

— Spune.

— Sună-mă când afli cine a trimis e-mail-urile alea. Cred că ai dreptate - aș paria că toate provin din aceeași sursă, nu numai cel care vorbește despre ziua judecății. Tipul ăla pare scrântit și poate că s-a fixat asupra ta, ceea ce mă îngrijorează. Fii atentă!

Casey părea atât de serios încât am vrut să-l înveslesc.

— Nu judeca ca să nu fii judecat, am spus.

— Un cuvânt e de ajuns pentru cei înțelepți, contră el. Noapte bună, Carley.

32

Acum când pușca era la loc sigur în mormântul lui Annie, Ned se simțea în siguranță. Știa că polițaii se vor întoarce, așa că nu se miră când sunară din nou la ușa lui. De data asta le deschise imediat. Știa că arăta mai bine decât marți. Marți după-amiază, după ce îngropase pușca, se întorsese acasă, destupase o sticlă de whisky, se așezase în fotoliu și băuse până adormise.

Când îngropase pușca, se gândise că, dacă săpa în continuare, putea să ajungă la sicriul lui Annie, să-l deschidă și

s-o atingă. Făcu un efort pentru a renunța și nivelă pământul. Trebuia să renunțe, însă îi era tare dor de ea.

A două zi se trezise la cinci dimineața și cu toate că fereastra era murdară văzuse soarele răsărind. Camera se luminase și el observase cât de murdare îi erau mâinile. Chiar și hainele aveau urme de noroi uscat.

Dacă polițaii ar fi venit atunci peste el, l-ar fi întrebat: “Ai săpat undeva, Ned?” Poate le-ar fi trecut prin cap să cerceteze mormântul lui Annie și atunci ar fi găsit pușca.

Se băgase sub duș și se frecase îndelung cu peria cu coadă lungă, pe care i-o cumpăraseră Annie. Apoi se spălă pe cap și își tăie unghiile. Annie îi spunea întotdeauna că era important să arate curat și respectabil.

“Ned, cine o să te angajeze dacă nu faci duș, nu-ți schimbi hainele și nu te piepteni, ca să nu arăți ca un sălbatic?”, îl certa ea. “Uneori arăți groaznic și lumea te ocolește.”

Luni, când se dusese la biblioteca din Hastings ca să-i trimită primele două e-mail-uri lui Carley DeCarlo, observase că bibliotecara îl privea ciudat, de parcă locul lui nu era acolo.

Miercuri, adică ieri, când se dusese la Croton să trimită alte e-mail-uri, se îmbrăcase cu haine curate și nimeni nu-i dăduse nici o atenție.

Acum, deși dormise îmbrăcat, știa că arată mai bine ca marți.

Când deschise ușa constată că erau tot Pierce și Carson. Își dădu seama imediat că polițiștii observaseră că arăta mai bine. Apoi îi văzu uitându-se la scaunul pe care zăcuseră toate hainele lui murdare. Marți, după plecarea lor, le aruncase în mașina de spălat. Bănuise că polițaii aveau să se întoarcă.

Ned urmări privirea lui Carson și observă că se uita la bocancii lui plini de noroi aflați lângă scaun. La naiba! Uitase să îi ia de acolo.

— Ned, putem sta de vorbă două minute? întrebă Carson. Ned sesiză că încearcă să-i vorbească asemeni unui prieten

vechi care trecuse întâmplător pe acolo, însă nu se va lăsa păcălit. Știa el cum lucrează polițaii. În urmă cu vreo cinci ani, când se luase la bătaie cu licheaua aia din bar și fusese arestat, polițaii se purtaseră la început exagerat de frumos, pentru ca apoi să spună că el era vinovat.

— Sigur, intrați, spuse el. Cei doi se așezară pe aceleași scaune ca la vizita precedentă. Perna și pătura erau tot pe canapea, cum le lăsase el alaltăieri. Ultimele două nopți dormise în fotoliu.

— Ned, spuse detectivul Carson, ai avut dreptate în privința tipului care era în spatele tău în farmacia lui Brown. Îl cheamă Garret.

“Și ce-i cu asta”?, îi veni lui Ned să spună, dar se mulțumi să asculte.

— Garret spune că te-a văzut parcat în fața farmaciei când a plecat. Așa e?

“Să recunosc că l-am văzut?” Trebuia să-l fi văzut, își spuse Ned. Peg se grăbea să prindă autobuzul și terminase repede cu el.

— Sigur, eram încă acolo, spuse el. Tipul ăla a ieșit cam la un minut după mine. M-am urcat în mașină, am pornit motorul, am schimbat postul de radio ca să prind știrile de la zece, după care am luat-o din loc.

— Garret unde s-a dus, Ned?

— Nu știu. De ce să mă fi interesat unde se ducea? Am ieșit din parcare, am făcut o întoarcere în U și am venit acasă. Vreți să mă arestați că am făcut o întoarcere în U?

— Și eu fac asta când circulația e lejeră, spuse Carson.

“Acum se poartă exagerat de amical. Încearcă să mă prindă în capcană.” Se uită la Carson și nu spuse nimic.

— Ned, tu ai vreo armă?

— Nu.

— Ai tras vreodată cu o armă?

“Fii cu băgare de seamă”, se atenționa Ned.

— Când eram puști am tras cu un BB. Era sigur că ei știau deja asta.

— Ai fost arestat vreodată, Ned? “Recunoaște”, își spuse el.

— O dată. Totul a fost o neînțelegere.

— Și ai stat la închisoare?

Stătuse în pușcăria districtuală până reușise Annie să adune banii de cauțiune. Acolo învățase cum să trimită e-mail-uri care nu puteau fi depistate. Tipul din celula de alături spunea că nu trebuie decât să te duci la o bibliotecă, să folosești un computer de acolo, să intri pe Internet și să accesezi “Hotmail”. “E un serviciu gratuit, Ned”, îi explicase tipul. “Poți să bagi un nume fals. Dacă cineva se șucărește, poate depista că e-mail-ul a fost trimis de la biblioteca aia, dar n-are cum să dea de urma ta.”

— Am stat doar o noapte, spuse el înțepat.

— Ned, văd că bocancii tăi sunt plini de noroi. După ce ai plecat de la farmacie, ai fost cumva în parcul districtual?

— V-am spus, am venit direct acasă. În parcul districtual se descotorosise el de Peg.

Carson îi studia iar bocancii.

“În parc nu m-am dat jos din mașină. I-am spus lui Peg să coboare și să se ducă acasă pe jos. Când ea a rupt-o la fugă, am împușcat-o. N-au nici un motiv să vorbească despre bocancii mei. N-am lăsat urme de tălpi în parc.”

— Ned, te deranjează dacă ne uităm puțin la camioneta ta? Întrebă Pierce, detectivul mai înalt.

Nu-l aveau cu nimic la mână.

— Da, mă deranjează, se stropși Ned. Mă deranjează mult. Mă duc la farmacie și cumpăr ceva. O doamnă foarte de treabă, care a avut ghinionul să piardă autobuzul, pățește ceva, iar voi încercați să-mi spuneți că eu sunt de vină. Ieșiți afară.

Văzu cum privirea lor devine rece ca gheața. Spusese prea mult. De unde știa că ea pierduse autobuzul? Asta

gândeau ei. Am să risc.

— S-a spus la radio că a pierdut autobuzul. Așa a fost, nu? Cineva a văzut-o fugind să-l prindă. Și, da, mă deranjează să vă uitați la camioneta mea și mă deranjează că veniți aici și îmi puneți toate întrebările astea. Ieșiți de aici. Ați auzit? Ieșiți de aici și să nu vă mai întoarceți!

Nu avusese de gând să-i amenințe cu pumnul, dar o făcuse. Bandajul de la mâna dreaptă se slăbi și alunecă dând la iveală arsura.

— Cum îl cheamă pe doctorul care ți-a tratat mâna, Ned? Întrebă calm Carson.

33

Un somn bun este acela după care toate părțile creierului meu se trezesc în același timp. Asta nu se întâmplă prea des, dar când m-am trezit în dimineața de 1 mai m-am simțit veselă și vioaie, lucru care, pe măsură ce ziua înainta, s-a dovedit a fi salutar.

Am făcut un duș, apoi m-am îmbrăcat cu un costum ușor, gri cu dungi fine, pe care îl cumpărasem la sfârșitul sezonului trecut și muream de nerăbdare să-l port. Am deschis fereastra să intre puțin aer proaspăt și să văd ce temperatură e afară. Era o zi perfectă de primăvară, caldă și cu un vânt care adia ușor. În ghivecele de pe pervazul vecinei mele florile își șteau tulpinile din pământ, iar deasupra, pe cer, câțiva norișori pufoși pluteau pe întinderea albastră.

Când eram copil, de 1 mai participam la o ceremonie la biserica Our Lady of Mount Carmel din Ridgewood, unde o încoronau pe Sfânta Fecioară. Cuvintele imnului religios pe care îl cântam atunci mi-au venit în minte în timp ce mă fardam.

*O, Mărie, azi te încoronăm cu flori,
Regină a îngerilor, regină a lunii mai...*

Mi-am dat seama de ce îmi revenise în minte melodia. Când aveam zece ani am fost aleasă să încoronez statuia Fecioarei Măria. În fiecare an, onoarea revenea alternativ unui băiat și unei fete de zece ani.

Săptămâna viitoare Patrick ar fi împlinit zece ani.

E ciudat cum, chiar și după ce ai acceptat durerea pierderii cuiva iubit și îți vezi cu adevărat de viața ta, din când în când o voce îți spune “te-am prins” și preț de o clipă sau două cicatricea se desface și rana doare din nou.

Gata, mi-am spus, alungind gândurile care mă năpădiseră.

Am pornit-o pe jos la lucru și am ajuns la birou la nouă fără douăzeci. Mi-am turnat o cană de cafea și m-am dus în biroul lui Ken, unde se afla deja Don Carter. N-am apucat să beau o gură de cafea și atmosfera a început să se încingă.

A sunat detectivul Clifford de la poliția din Bedford și ceea ce a spus a fost cu adevărat șocant. Clifford ne-a informat că depistaseră sursele e-mail-urilor, inclusiv al celui pe care nul păstrasem, cel care îmi spunea să mă pregătesc pentru ziua judecătii.

Toate trei fuseseră trimise din Westchester County. Primele două de la o bibliotecă din Hastings, celălalt de la o bibliotecă din Croton. Expeditorul folosise “Hotmail”-ul, un serviciu gratuit, însă ei credeau că introdusese informații false în ceea ce privea cartea lui de identitate.

— Asta ce înseamnă?

— Expeditorul și-a dat numele de Nicholas Spencer și adresa casei familiei Spencer din Bedford, cea care a ars săptămâna trecută.

Nicholas Spencer! Am icnit toți și ne-am uitat unul la altul. Să fi fost cu putință?

— Stai așa, spuse Ken. În ziare există tone de poze recente ale lui Nicholas Spencer. Ați arătat bibliotecarelor câteva din ele?

— Da. Nici una nu l-a recunoscut pe Spencer ca fiind o persoană care să fi folosit un computer de acolo.

— Chiar și pe Hotmail trebuie să dai o parolă, spuse Don. Ce parolă a folosit tipul ăsta?

— A folosit un nume de femeie: Annie.

Am alergat să iau e-mail-urile originale din biroul meu și l-am citit pe ultimul:

“ Când soția mea ți-a scris anul trecut, nu te-ai deranjat să-i răspunzi la întrebare și acum e moartă. Nu ești chiar atât de deșteaptă. Ai aflat cine a fost în casa lui Lynn Spencer înainte să fie incendiată? “

— Pun pariu că numele soției era Annie, am spus eu.

— Și mai e ceva ce credem că ar putea fi interesant, continuă detectivul Clifford. Bibliotecara din Hastings își amintește clar că un tip neglijent și murdar, care a folosit computerul, avea o arsură urâtă la mâna dreaptă. Nu e absolut sigură că el a trimis e-mail-urile, dar n-a putut să nu-l remarce.

Înainte să închidă, Clifford ne-a asigurat că va pune în alertă bibliotecarele din celelalte orașele din districtul Westchester, cerându-le să se uite după un tip de aproximativ cincizeci de ani, înalt de un metru optzeci, posibil neglijent îmbrăcat, cu o arsură la mâna dreaptă.

Avea o arsură la mână! Eram sigură că cel care îmi trimisese e-mail-ul în care afirma că văzuse pe cineva fugind pe aleea ce ducea la locuința familiei Spencer era cel cu arsura la mâna dreaptă.

Marty și Rhoda Bikorsky aveau nevoie de un strop de speranță. Le-am telefonat. Doamne, măcar de ne-am da seama ce e cu adevărat important în viață, m-am gândit în timp ce le ascultam reacția.

— Or să pună mâna pe el, nu-i așa, Carley? întrebă Marty.

— S-ar putea să se dovedească a fi doar un nebun, l-am prevenit, dar sunt sigură că îl vor prinde. Ei cred că locuiește pe

undeva pe acolo.

— Am mai primit o veste bună, spuse Marty. Asta chiar ne-a tăiat răsuflarea. Creșterea tumorii lui Maggie a fost mai lentă luna trecută. E tot acolo, tot o să ne-o ia, dar dacă nu se va mai dezvolta în ritm accelerat, e aproape sigur că vom face încă un Crăciun cu Maggie. Rhoda a început deja să se gândească la daruri.

— Mă bucur tare mult. Mi-am înghițit nodul din gât. Păstrăm legătura.

Îmi venea să mă așez pe scaun și să savurez bucuria pe care o remarcasem în glasul lui Marty, însă trebuia să dau neapărat un telefon. Allan Desmond, tatăl lui Vivian, figura în cartea de telefon din Cambridge, Massachusetts.

La fel ca Marty Bikorsky, familia Desmond lăsa robotul să le filtreze mesajele. La fel ca Marty, ridicară înainte să apuc să închid. Am început prin a spune:

— Domnule Desmond, sunt Carley DeCarlo de la *Wall Street Weekly*. Am intervievat-o pe Vivian în după-amiaza zilei în care a dispărut. Aș vrea foarte mult să ne întâlnim, sau măcar să stăm de vorbă la telefon dacă sunteți dispus...

— Sunt Jane, sora lui Vivian, spuse un glas încordat. Știu că tatălui meu i-ar plăcea foarte mult să discute cu dumneavoastră. Stă la hotelul Hilton din White Plains. Îl veți găsi acolo. Tocmai am vorbit cu el.

— O să răspundă la apelul meu?

— Dați-mi numărul dumneavoastră. Am să-l pun să vă sune.

Telefonul meu sună în mai puțin de trei minute. Era Allan Desmond. Glasul lui trăda circumspecție.

— Domnișoară DeCarlo, am fost de acord să țin o conferință de presă peste câteva clipe. Putem sta de vorbă puțin mai târziu?

Am făcut un calcul rapid. Era nouă treizeci. Mai aveam de dat niște telefoane, iar la trei treizeci trebuia să fiu la sediul

Gen-stone din Pleasantville ca să vorbesc cu angajații de acolo.

— Dacă vin acolo, putem bea împreună o cafea pe la unsprezece?

— Da.

Am căzut de acord să-l sun din holul hotelului Hilton.

Am făcut iarăși un calcul. Eram sigură că nu voi sta cu Allan Desmond mai mult de patruzeci de minute. Dacă plecam de la el pe la douăsprezece, la unu puteam să fiu în Caspien. Simțeam că era timpul să încerc s-o conving pe soția doctorului Broderick să stea de vorbă cu mine.

Am format numărul de la cabinetul doctorului Broderick, gândindu-mă că cel mai rău lucru care ar putea să mi se întâmple era un refuz.

Asistenta, doamna Ward, și-a adus aminte de mine și a fost chiar cordială.

— Sunt foarte fericită să vă spun că domnul doctor e pe zi ce trece mai bine, spuse ea. S-a menținut mereu în formă și e un bărbat puternic, ceea ce îl ajută acum. Doamna Broderick e convinsă că-și va reveni.

— Mă bucur tare mult. Știți cumva dacă e acasă?

— Nu. E la spital, dar după-amiază o să fie aici. A lucrat mereu la cabinet, iar de când domnul doctor e mai bine, stă zilnic câteva ore.

— Doamnă Ward, eu am să vin în Caspien și e foarte important să stau de vorbă cu doamna Broderick despre accidentul domnului doctor. Prefer să nu spun mai mult deocamdată, dar am de gând să trec pe la cabinetul dumneavoastră în jurul orei două. Dacă îmi poate acorda cincisprezece minute, cred că nu va regreta. Vă dau numărul celularului meu, cu rugămintea să mă sunați dacă doamna Broderick refuză categoric să mă primească.

Mai aveam un telefon de dat - cuplului Manuel și Rosa Gomez. Am dat de ei la fiica lor, în Queens.

— Am citit despre dispariția domnișoarei Powers, spuse

Manuel. Ne e teamă că a pățit ceva.

— Deci nu credeți că s-a dus în Elveția la domnul Spencer?

— Nu, domnișoară DeCarlo, nu credem, dar cine să ne ia în seamă?

— Manuel, știi aleea aia de piatră care duce la piscină, chiar după stâlpul din stânga porții?

— Desigur.

— Putea cineva să-și parcheze mașina acolo?

— Domnul Spencer își parca mașina acolo în mod regulat.

— Domnul Spencer!

— Mai ales în timpul verii. Uneori când doamna Spencer era cu prietenii la piscină, iar el venea de la New York în drum spre Connecticut pentru a-l vedea pe Jack, își lăsa mașina acolo să nu fie observat. Apoi se furișa la etaj să-și schimbe hainele.

— Fără să-i spună doamnei Spencer?

— Poate că ea știa, însă el spunea că dacă se apuca să stea de vorbă cu oamenii, era greu să scape de ei.

— Ce mașină conducea domnul Spencer?

— O berlină BMW, neagră.

— Prietenii familiei Spencer parca pe aleea de pietre?

Urmă un moment de tăcere, apoi Manuel spuse încet:

— Nu în timpul zilei, domnișoară DeCarlo.

34

Allan Desmond arăta de parcă nu dormise de trei zile și cred că așa stăteau lucrurile. Era trecut de șaiszeci și cinci de ani și avea un ten la fel de cenușiu ca părul. De felul lui era slab, iar în dimineața asta arăta împuținat și epuizat. Purta un costum sobru și mi-am zis că era unul dintre acei bărbați care nu renunță la cravată decât atunci când joacă golf.

Cafeneaua nu era aglomerată. Am ales o masă din colț

unde nu putea nimeni să tragă cu urechea la conversația noastră. Eram sigură că nu mâncase nimic toată dimineața și am riscat, spunând:

— Aș lua o plăcintă daneză, dar numai dacă luați și dumneavoastră.

— Sunteți foarte subtilă, domnișoară DeCarlo. Aveți dreptate, n-am mâncat nimic. O plăcintă daneză să fie.

— Eu vreau cu brânză, i-am spus chelneriței.

— Și eu la fel, zise el. Apoi mă întrebă: Ai vorbit cu Vivian luni după-amiază?

— Da. Îi telefonasem să mă primească, dar m-a refuzat. Cred că era convinsă că intenționez să-l demolez pe Nicholas Spencer și nu voia să aibă nici o contribuție.

— De ce nu a vrut să profite de prilej ca să-l apere?

— Pentru că, din păcate, nu știa dacă va reuși. E trist, dar există un segment media care, eliminând fragmente de interviu, poate transforma un sprijin într-o critică aspră. Eu cred că Vivian era scârbită de presa nefavorabilă de care avea parte Nick Spencer și nu voia să aibă de-a face cu ea.

Tatăl lui Vivian dădu din cap.

— Întotdeauna a fost extrem de loială. Apoi fața i se crispă de durere. Ai auzit ce-am spus, Carley? Vorbesc despre Vivian de parcă n-ar mai fi în viață. Asta mă îngrozește.

Mi-am dorit să pot minți convingător și să spun ceva reconfortant, dar pur și simplu n-am fost în stare.

— Domnule Desmond, în declarația pe care ați dat-o presei ați spus că în cele trei săptămâni care au urmat prăbușirii avionului lui Nicholas Spencer ați vorbit în mod frecvent la telefon cu Vivian. Știați că avea o relație sentimentală cu Nicholas Spencer?

El luă o gură de cafea înainte de a-mi răspunde. N-am avut impresia că încerca să găsească un mod de a ocoli întrebarea; cred că se străduia să privească în urmă și să aleagă un răspuns sincer.

— Soția mea spune că nu răspund niciodată direct la o întrebare și are dreptate, așa că lasă-mă să-ți spun câte ceva din trecut. Vivian este cea mai mică dintre cele patru fete ale noastre. L-a cunoscut pe Joel la colegiu și s-au căsătorit acum nouă ani, când ea avea douăzeci și doi de ani. Din nefericire, după cum probabil știi, Joel a murit de cancer în urmă cu doi ani și ceva. Am încercat s-o convingem să se întoarcă la Boston, dar ea a început să lucreze cu Nicholas Spencer. Era foarte încântată că lucra la o companie care avea să scoată un vaccin împotriva cancerului.

Nick Spencer se însurase cu Lynn cu mai bine de doi ani înainte ca Vivian să lucreze pentru el. Eram sigură că mariajul deja scârțâia.

— Am să fiu foarte sincer cu dumneata, Carley, spuse Allan Desmond. Dacă - și e un dacă de care trebuie ținut seama - Vivian a ajuns să aibă o relație sentimentală cu Nicholas Spencer, asta nu s-a întâmplat imediat. Ea a început să lucreze cu el la șase luni după moartea lui Joel. Venea acasă în weekend cel puțin o dată pe lună. În tot acest timp soția mea sau una dintre surorile lui Vivian vorbea în fiecare seară cu ea. Ne îngrijora faptul că părea să stea tot timpul în casă. Am sfătuit-o să urmeze niște cursuri, să-și ia masteratul - pe scurt, să facă ceva doar ca să iasă din casă.

Sosiseră plăcintele. E inutil să spun că arătau minunat. Parcă vedeam și eticheta de atenționare care ar fi trebuit să le însoțească: o mie de calorii; înfundă venele; v-ați gândit la nivelul colesterolului dumneavoastră?

Mi-am tăiat o bucată. Era nemaipomenită.

— Urmează să-mi spuneiți că, la un moment dat, imaginea s-a schimbat, nu-i așa?

Allan Desmond confirmă, dând din cap.

Mi-a părut bine să văd că, în timp ce îmi răspundea la întrebări, își mânca absent plăcinta.

— La sfârșitul verii trecute Vivian părea alta. Glasul ei

era vesel, deși o îngrijora faptul că apăruseră niște probleme neprevăzute legate de vaccin. Nu a intrat însă în amănunte. A spus doar că Nicholas Spencer era profund îngrijorat.

— A lăsat să se înțeleagă că între ei se statornicise o relație sentimentală sau că era pe cale să se înfiripe?

— Nu. Însă sora ei Jane, cea cu care ai vorbit mai devreme, a intuit acest lucru. Ea a spus la un moment dat: “Vivian a suferit suficient. Sper că e destul de deșteaptă să nu se îndrăgostească de șeful ei, care e însurat”.

— Ați întrebat-o vreodată pe Vivian, direct, dacă avea o idilă cu Nick Spencer?

— Am întrebat-o în glumă dacă exista la orizont vreun bărbat interesant. Mi-a spus că sunt un romantic incurabil și că, dacă apărea cineva, mă va anunța.

Am simțit că Allan Desmond se pregătea să-mi pună întrebări, așa că i-am strecurat repede una:

— Făcând abstracție de partea sentimentală, v-a spus Vivian vreodată ce părere avea despre Nicholas Spencer?

Allan Desmond se încruntă, apoi mă privi în ochi.

— În ultimele șapte sau opt luni, când vorbea de Spencer ai fi zis că e vorba de un sfânt. Dacă ne-ar fi trimis un bilet în care să ne anunțe că se duce la el, în Elveția, n-aș fi aprobat-o, dar aș fi înțeles-o din toată inima.

Am văzut lacrimile inundându-i ochii.

— Carley, aș fi tare fericit să primesc acum acel bilet, dar știu că n-o să se întâmple. Indiferent unde e Vivian, și mă rog la Dumnezeu să fie vie, nu poate să comunice cu noi, altfel ar fi făcut-o până acum.

Știam că are dreptate. În timp ce cafeaua se răcea, i-am povestit despre întâlnirea cu Vivian și de faptul că avea de gând să locuiască cu familia până își găsea o casă. I-am spus și de telefonul în care își exprima încrederea că l-ar putea identifica pe bărbatul care luase însemnările doctorului Spencer.

— Și la scurt timp după asta a dispărut, spuse el cu tristețe. Am dat din cap.

Ne-am lăsat plăcintele pe jumătate nemâncate. Știam că amândoi aveam în minte imaginea acelei femei tinere și frumoase a cărei casă nu fusese sanctuarul ei.

Acest gând mi-a inspirat o idee.

— În ultimul timp a bătut tare vântul. Avea Vivian vreo problemă cu ușa din față?

— De ce întrebi?

— Ușa din față deschisă era aproape o invitație ca un vecin în trecere să fie curios să vadă ce s-a întâmplat. De fapt, așa s-au petrecut lucrurile. Disparația lui Vivian n-ar fi fost observată cel puțin încă o zi dacă ușa n-ar fi fost stricată.

— S-ar putea să ai dreptate. Știu că ușa din față trebuia bine închisă pentru ca limba broaștei să intre în locașul ei, spuse Allan Desmond.

— Să presupunem că ușa a fost deschisă *de vânt*, și nu *lăsată* deschisă. Masa și veioza răsturnate au fost o încercare de a face ca dispariția ei să semene cu o spargere și o răpire?

— Poliția crede că ea a înscenat totul. Te-a sunat sâmbătă după-amiază, domnișoară DeCarlo. Cum ți s-a părut la telefon?

— Agitată, am recunoscut. Îngrijorată.

Cred că le-am simțit prezența înainte să-i văd venind. Detectivul Shapiro, cel cu fața aspră, și mai era un ofițer de poliție în uniformă. Se opriră la masa noastră.

— Domnule Desmond, spuse Shapiro, am vrea să discutăm cu dumneavoastră în particular.

— Ați găsit-o? întrebă Allan Desmond.

— Să spunem că am dat de urma ei. Dorothy Bowes, care locuiește la trei case distanță de domnișoara Powers, e prietenă bună cu fiica dumneavoastră. Era în vacanță. Fiica dumneavoastră avea o cheie de la casa ei. Bowes a ajuns acasă azi-dimineață și a descoperit că mașina ei a dispărut din garaj. Fiica dumneavoastră a avut vreodată probleme psihice?

— A fugit pentru că era înspăimântată, am spus. Sunt convinsă de asta.

— Dar unde s-a dus? întrebă Allan Desmond. Ce a înspăimântat-o atât încât să fugă?

M-am gândit că s-ar fi putut să am răspunsul la această întrebare. Vivian bănuia că telefonul lui Nick Spencer era ascultat. M-am întrebat dacă, imediat după ce m-a sunat, ceva a făcut-o să-și dea seama că și telefonul ei era ascultat. Asta ar fi explicat fuga determinată de panică, însă nu și lipsa oricărei încercări de a-și contacta familia. Apoi, mi-a venit în minte întrebarea tatălui ei: *Unde s-a dus? Și a fost urmărită?*

35

Sosirea ofițerilor a pus capăt conversației noastre, așa că n-am stat mult cu Allan Desmond. Detectivul Shapiro și ofițerul Klein s-au așezat la masa noastră câteva minute, timp în care am reconfirmat întâmplările așa cum le știam noi:

Vivian se dusesese acasă la o vecină și îi luase mașina. Indiferent ce o speriasse încât s-o facă să fugă de acasă, cel puțin până acum era în siguranță. Când îi văzuserăm pe Shapiro și Klein apropiindu-se de masa noastră, și eu și tatăl lui Vivian ne temuserăm că aduceau vești proaste. Acum măcar exista o speranță.

Vivian mă sunase vineri pe la patru ca să-mi spună că bănuiește cine luase însemnările de la doctorul Broderick. Conform spuselor lui Allan Desmond, sora ei, Jane, îi dăduse telefon în aceeași seară, la zece. Nu o găsisese, dar a presupus - și a sperat - că Vivian avea niște planuri. Dimineață devreme, vecinul care își plimba câinele observase că ușa din față era deschisă.

I-am întrebat dacă credeau că era cu putință ca Vivian să fi auzit sau văzut pe cineva în spatele casei și să fi fugit afară prin față, răsturnând în graba ei masa și veioza.

Shapiro mi-a răspuns că orice era posibil, inclusiv prima lui impresie, și anume că dispariția fusese regizată. Faptul că Vivian plecase cu mașina vecinei ei nu excludea această posibilitate.

Comentariul lui Shapiro l-a enervat pe Allan Desmond, dar n-a spus nimic. Ca și soții Bikorsky, care sperau ca fetița lor să mai prindă un Crăciun, el se agăța de posibilitatea ca fiica lui să fi plecat undeva din proprie voință.

L-am lăsat pe Allan Desmond cu anchetatorii, după ce am căzut de acord să păstrăm legătura.

Annette Broderick era o femeie frumoasă de vreo cincizeci și cinci de ani, cu părul grizonat, ondulat natural.

Când am ajuns, mi-a propus să mergem sus, în apartamentul ce se afla deasupra cabinetului medical.

Casa veche, dar frumoasă, avea camere spațioase, cu tavane înalte, decorații de ipsos și podele de stejar lustruite. Ne-am așezat în birou. Soarele se revărsa înăuntru, sporind atmosfera confortabilă a încăperii cu pereții plini de rafturi cu cărți.

Mi-am dat seama că petrecusem ultima săptămână în compania unor oameni foarte interesanți, care se temeau de ce le rezerva viața. Soții Bikorsky, Vivian Powers și tatăl ei, angajații de la Gen-stone, ale căror vieți și speranțe fuseseră spulberate, toți erau foarte stresați și nu mi-i puteam scoate din minte.

M-am gândit brusc că persoana care ar fi trebuit să mă preocupe era sora mea vitregă, Lynn.

Annette Broderick mi-a oferit o cafea, pe care am refuzat-o, și un pahar cu apă, pe care l-am acceptat. Își aduse și pentru ea un pahar.

— Philip e mai bine, spuse ea. S-ar putea să dureze mult, dar doctorii se așteaptă să-și revină complet.

Înainte să apuc să-i spun cât mă bucuram să aud asta, ea

continuă:

— Sinceră să fiu, la început m-am gândit că bănuiala ta referitoare la faptul că ce i s-a întâmplat lui Philip nu a fost un accident era nefondată, însă acum încep să-mi pun întrebări.

— De ce? am întrebat eu, repede.

— Pur și simplu pentru că atunci când a început să iasă |; din comă încerca să-mi spună ceva. Singurul lucru pe care l-am priceput cât de cât a fost “mașina s-a întors”. Din cauza unui indicator de derapaj, poliția crede că e posibil ca mașina care l-a călcat să fi venit din cealaltă direcție și să fi făcut o întoarcere în U.

— Înseamnă că poliția acceptă posibilitatea ca soțul dumneavoastră să fi fost accidentat în mod deliberat?

— Nu, ei cred că a fost vorba de un șofer beat. Aici avem o mulțime de probleme cu minori care beau sau se droghează. Polițiștii cred că cineva care mergea în direcție greșită a întors și nu l-a văzut pe Phil decât atunci când a fost prea târziu. Tu de ce susții că n-a fost un accident, Carley?

M-a ascultat povestindu-i de scrisoarea dispărută a lui Caroline Summers către Nick Spencer și despre furtul fișelor fiicei acesteia, nu numai de la doctorul Broderick, ci și din spitalele din Caspien și Ohio.

— Vrei să spui că cineva a ajuns la concluzia că era vorba de un leac miraculos? întreabă ea neîncrezătoare.

— Nu știu. Dar bănuiesc că cineva s-a gândit că însemnările doctorului Spencer erau suficient de interesante ca să le fure, iar soțul dumneavoastră putea să identifice acea persoană. Cu publicitatea care se face în jurul lui Nicholas Spencer, s-ar putea ca soțul dumneavoastră să fi devenit un martor incomod.

— Radiografiile acelea au fost luate din spitalul din Caspien și din cel din Ohio de aceeași persoană?

— Am verificat, dar funcționarii pur și simplu nu-și amintesc. Amândoi sunt însă siguri că cel care a pretins că este

soțul lui Caroline Summers nu avea nimic care să atragă atenția. Pe de altă parte, din ce am priceput eu, domnul Broderick și-l amintește cu claritate pe bărbatul care a venit la el după însemnările doctorului Spencer.

— Eram acasă în ziua aceea și m-am uitat Întâmplător pe fereastră când omul ăla s-a urcat în mașină.

— Nu știam că l-ați văzut. Domnul doctor nu a menționat lucrul ăsta. L-ați recunoaște?

— Categorie nu. Era noiembrie, și omul avea gulerul paltonului ridicat. Dacă mă gândesc mai bine cred că folosea un șampon care-i dădea părului o culoare roșie-castanie. Știi cum arată la soare portocaliul ăla.

— Domnul Broderick nu a pomenit de asta când am stat de vorbă cu el.

— El n-ar fi spus așa ceva, mai ales dacă nu era sigur.

— A început domnul Broderick să vorbească despre accident?

— I se administrează multe sedative, dar când e lucid vrea să știe ce s-a întâmplat cu el. Până acum nu pare să aibă vreo amintire, în afară de ceea ce a încercat să-mi spună când ieșea din comă.

— Am înțeles de la soțul dumneavoastră că a făcut unele cercetări de laborator împreună cu doctorul Spencer, fapt pentru care Nick Spencer a lăsat aici însemnările tatălui său. Cât a lucrat, de fapt, domnul Broderick cu doctorul Spencer?

— Carley, probabil că soțul meu n-a făcut tamtam pe seama faptului că a lucrat cu doctorul Spencer, deși în realitate era foarte pasionat de cercetare și îl considera pe domnul Spencer un geniu. ăsta a fost unul din motivele pentru care i-a lăsat Nick însemnările acelea. Philip intenționa să continue unele cercetări, dar și-a dat seama că îi lua prea mult timp și că, ceea ce fusese o obsesie pentru doctorul Spencer, pentru el rămânea un hobby. Nu uita că la vremea aceea Nick nu intenționa să-și facă o carieră în cercetare. Pe urmă, însă, acum

zece ani, a început să studieze dosarele tatălui său și și-a dat seama că era în fața unei descoperiri, poate chiar a unei descoperiri importante, precum un leac împotriva cancerului. Și, din ce mi-a spus soțul meu, testele preclinice au fost promițătoare. Pe parcursul experiențelor următoare, rezultatele n-au fost cele așteptate. Și atunci mă întreb de ce ar fi furat cineva însemnările doctorului Spencer? Carley, eu sunt mulțumită că soțul meu se mai află în viață.

— Și eu, am încredințat-o. Nu-mi venea să-i spun acestei femei cumsecade că dacă doctorul Broderick fusese călcat intenționat de o mașină mă simțeam răspunzătoare pentru asta. Nu i-am pomenit nici de faptul că după ce am vorbit cu el m-am dus direct la sediul Gen-stone din Pleasantville și m-am interesat de un bărbat cu părul roșcat, iar în ziua următoare soțul ei a ajuns în spital și asta părea să fie mai mult decât o simplă coincidență.

Era timpul să plec. I-am mulțumit doamnei Broderick că m-a primit. M-am asigurat încă o dată că avea numărul celularului meu.

Dacă starea de spirit de la Gen-stone părea sumbră săptămâna trecută, când fusesem acolo, acum domnea o atmosferă de înmormântare. Era limpede că șefa de cabinet plânsese. Mi-a spus că domnul Wallingford mă rugase să trec o clipă pe la el înainte de a sta de vorbă cu vreun angajat. Apoi i-a dat telefon secretarei lui, ca să mă anunțe.

Când a pus receptorul jos, am spus:

— Văd că ești supărată. Sper că nu e ceva care să nu poată fi îndreptat.

— Am primit preavizul azi-dimineață. Compania își închide porțile în după-amiaza asta.

— Îmi pare teribil de rău.

Sună telefonul și ea ridică receptorul. Trebuie să fi fost un reporter, pentru că femeia spuse că nu-i era permis să comenteze, singurul în măsură de a răspunde fiind avocatul

companiei.

Când a închis, secretara lui Wallingford se afla la un metru de noi. Mi-ar fi plăcut să mai stau de vorbă cu șefa de cabinet, dar nu se putea. Mi-am amintit numele secretarei lui Wallingford.

— Doamna Rider, nu-i așa? am întrebat.

Costumul ei bleumarin, ciorapii rezistenți și pantofii cu toc jos erau în ton cu părul șaten tuns scurt și absența oricărui machiaj. Zâmbetul ei era politicos, dar lipsit de căldură.

— Da, domnișoară DeCarlo.

Toate ușile de pe coridorul lung erau deschise și, în timp ce o urmam, mi-am aruncat privirea înăuntru: toate birourile erau goale. Întreaga clădire părea pustie. Am încercat s-o atrag într-o conversație.

— Îmi pare foarte rău să aud că această companie se închide. Știți ce o să faceți?

— Nu sunt sigură, spuse ea.

Mi-am imaginat că Wallingford o atenționase să nu stea de vorbă cu mine, lucru care o făcea cu atât mai interesantă.

— De când lucrați pentru domnul Wallingford? am întrebat eu încercând să par detașată.

— De zece ani.

— Deci erați la el când avea compania de mobilă?

— Da.

Ușa de la biroul lui era închisă. Am reușit să mai arunc o dată undița:

— Atunci trebuie că îi cunoașteți pe fiii lui. Poate că n-au greșit când l-au prevenit să nu vândă afacerea de familie.

— Asta nu le dădea dreptul să-l dea în judecată, spuse ea cu indignare în timp ce bătea la ușă cu o mână, iar cu cealaltă o deschidea.

O informație interesantă, m-am gândit. *Fiii* lui l-au dat în judecată! Ce i-a determinat să facă asta? m-am întrebat.

Se vedea clar că Charles Wallingford nu era încântat de

vizita mea, dar încerca să nu se trădeze. La intrarea mea se ridică și am observat că nu era singur. În fața lui la birou stătea un bărbat. Acesta se ridică și se întoarse când Wallingford mă salută. Am avut impresia că mă studia cu multă atenție. Bărbatul avea în jur de patruzeci și cinci de ani, aproximativ un metru cincizeci, părul grizonat și ochii căprui. La fel ca Wallingford și Adrian Garner, emana autoritate și nu m-a mirat când mi-a fost prezentat drept Lowell Drexel, membru în consiliul director al Gen-stone.

Lowell Drexel - auzisem de curând numele ăsta. Apoi mi-am adus aminte unde: la masa de prânz, Wallingford îmi spusese amuzat lui Adrian Garner că acționarul care pretindea că îl văzuse pe Nick Spencer în Elveția îl întrebase pe Drexel de o slujbă.

Glusul lui Drexel era cât se poate de rece.

— Domnișoară DeCarlo, am înțeles că ai sarcina de neînviat de a scrie pentru *Wall Street Weekly* un articol despre Gen-stone.

— De a *contribui* la un articol, l-am corectat. Lucrăm la el trei oameni. M-am uitat la Wallingford. Am auzit că azi închideți. Îmi pare foarte rău.

El dădu din cap.

— De data asta nu va trebui să-mi fac griji cu privire la un loc în care să-mi investesc banii, spuse el mohorât. Îmi pare foarte rău de toți angajații și acționarii noștri, însă tare aș vrea ca ei să înțeleagă că nu noi am fost dușmanul, ci ne-am aflat alături de ei pe câmpul de luptă.

— Sper că rămâne valabilă întâlnirea noastră de sâmbătă, am spus eu.

— Da, bineînțeles. Trebuie să știi că, cu câteva excepții, precum secretara de cabinet și doamna Rider, i-am lăsat pe angajații noștri să aleagă între a rămâne până la sfârșitul programului și a pleca acasă. Mulți dintre ei au ales să plece imediat.

— Înțeleg. Ei bine, sunt dezamăgită, dar poate că voi obține câteva comentarii de la cei care mai sunt încă aici. Am sperat să nu-și dea seama că mă întrebam dacă închiderea subită avea vreo legătură cu cererea mea de a veni azi aici pentru interviuri.

— Poate vă pot răspunde eu la întrebări, domnișoară DeCarlo, se oferi Drexel.

— Poate, domnule Drexel. Am înțeles că lucrați la Garner Pharmaceuticals.

— Sunt șeful compartimentului juridic de acolo. După cum poate știți deja, când compania mea a decis să investească un miliard de dolari în Gen-stone, domnul Garner a fost rugat să intre în consiliul director. În astfel de cazuri el îl delegă pe unul dintre asociații săi apropiați să-i țină locul.

— Domnul Garner pare foarte îngrijorat de faptul că Garner Pharmaceuticals are parte de aceeași presă defavorabilă ca Gen-stone.

— Este *extrem* de îngrijorător și s-ar putea să se facă ceva în privința asta curând, dar nu sunt în măsură să divulg astăzi ce anume.

— Și dacă nu se face nimic?

— Bunurile Gen-stone, așa cum sunt ele, vor fi vândute la licitație și banii vor fi distribuiți creditorilor. Făcu un gest larg cu mâna, care voia să semnifice și mobilierul.

— Ar însemna să sper prea mult ca, în cazul unui anunț, revista mea să obțină dreptul de a publica prima știre senzațională?

— Ar însemna să sperați prea mult, domnișoară DeCarlo. Zâmbetul abia schițat echivala cu o ușă închisă în nas. Lowell Drexel și Adrian Garner erau doi ghețari, am hotărât eu. Cel puțin, Wallingford afișa un soi de cordialitate.

L-am salutat din cap pe Drexel, i-am mulțumit lui Charles Wallingford și am urmat-o pe doamna Rider afară din încăpere.

— Au mai rămas aici câteva telefoniste, operatorii și niște oameni de serviciu, spuse ea. Cu cine ați vrea să începeți?

— Probabil cu operatorii. A încercat s-o ia înainte, dar mi-am potrivit pasul cu al ei. Doamnă Rider, puteți sta de vorbă cu mine?

— Aș prefera să nu fiu citată.

— Nici măcar în legătură cu dispariția lui Vivian Powers?

— Dispariție sau fugă, domnișoară DeCarlo?

— Credeți că Vivian și-a regizat dispariția?

— Aș spune că decizia ei de a rămâne la firmă după prăbușirea avionului e suspectă. Eu personal am văzut-o săptămâna trecută cărând dosare de la birou.

— De ce credeți că a luat acasă documente, doamnă Rider?

— Pentru că voia să se asigure că dosarele nu conțineau nimic care să ofere un indiciu despre ce s-a întâmplat cu banii noștri. Doamna Rider era furioasă. Probabil că acum e în Elveția, împreună cu Spencer, și râd de noi. Eu nu mi-am pierdut doar pensia, domnișoară DeCarlo. Mă număr printre proștii care și-au investit majoritatea economiilor în acțiuni Gen-stone. Îmi doresc ca Nick Spencer să fi murit în accidentul ăla de avion. Să-i ardă afurisita aia de limbă mieroasă în focurile iadului pentru toată nenorocirea pe care a provocat-o.

Dacă voiam o reacție a ceea ce simțea un angajat, o aveam cu siguranță. Apoi se făcu stacojie la față.

— Sper că n-o să tipăriți asta, spuse ea. Fiul lui Nick Spencer, Jack, obișnuia să vină aici cu el. Se oprea întotdeauna să vorbească cu mine. Are destule de îndurat și fără să citească ce-am spus eu despre tatăl lui.

— Ce gândeați despre Nicholas Spencer înainte să iasă la iveală toate astea?

— Ce gândeam noi toți, că e un sfânt.

La fel îmi descrisese și Allan Desmond reacția lui Vivian

față de Nicholas Spencer. Aceeași reacție o avusesem eu însămi față de el.

— Neoficial, doamnă Rider, ce părere aveți despre Vivian Powers?

— Nu-s proastă. Mi-am dat seama că între ea și Nicholas Spencer se înfiripa o relație. Mă gândesc că s-ar putea ca unii dintre noi să-și fi dat seama de asta înaintea lui. Nu știu ce-o fi văzut el la femeia aia cu care s-a însurat. Scuzați-mă, domnișoară DeCarlo. Am auzit că e sora dumneavoastră vitregă, însă ori de câte ori venea aici ne ignora pe toți. Trecea pe lângă mine și intra în biroul domnului Wallingford de parcă avea tot dreptul să-l întrerupă din ceea ce făcea.

Știam eu, m-am gândit. Era ceva între ei.

— Domnul Wallingford se supăra când îl întrerupea?

— Cred că îi era jenă. E un bărbat foarte demn, iar ea îi răvășea părul sau îl săruta pe creștetul capului și râdea când el îi spunea ceva de genul: “Nu face asta, Lynn”. Vă spun, domnișoară DeCarlo, pe de o parte ignora oamenii, iar pe de alta se purta de parcă putea să spună sau să facă orice dorea.

— Ați avut ocazia să vedeți cum se purta Nicholas Spencer cu Vivian Powers?

Ea ridică din umeri.

— Biroul lui e în aripa cealaltă, așa că nu-i prea întâlneam. Însă odată, când plecam acasă, l-am văzut conducând-o pe Vivian la mașină. Din felul în care se uitau unul la altul mi-am dat seama că între ei era ceva foarte, foarte special, și la vremea aceea m-am gândit: “Bravo lor. El merită ceva mai bun decât regina de gheață.”

Ajunsesem în zona recepției. Recepționera ne privea, încercând să prindă fragmente de conversație.

— Am să vă las să plecați, doamnă Rider, și vă promit că tot ce mi-ați spus rămâne neoficial. Încă ceva. Credeți că Vivian a rămas la serviciu ca să acopere urma banilor. Imediat după prăbușirea avionului, părea sincer îndurerată?

— Toți eram îndurerați și nu ne venea să credem ce se întâmplase. Stăteam ca niște proști, plângeam, spuneam ce om minunat fusese Nick Spencer. Ne uitam la Vivian cu compătimire pentru că bănuiam că deveniseră amanți. Ea n-a scos o vorbă și a plecat acasă. Bănuiesc că s-a gândit că nu putea să joace teatru convingător în fața noastră.

Brusc, își întoarse fața de la mine.

— Ce rost mai are? se răsti ea. Niște hoți versați! Arată spre recepționeră. Vă va conduce Betty.

Nu mă interesa să discut cu niște oameni care nu îmi fuseseră puși la dispoziție. Eram convinsă că nici unul nu deținea nici o funcție care să îi fi permis să știe de scrisoarea lui Caroline Summers adresată lui Nicholas Spencer în noiembrie trecut. Am întrebat-o pe recepționeră despre laborator:

— O să se închidă și el?

— Oh, nu. Doctorul Celtavini, doamna doctor Kendall și asistenții lor mai rămân aici un timp.

— Doctorii Celtavini și Kendall sunt azi aici?

— Este doar doamna doctor Kendall.

— Domnișoară DeCarlo, ai idee cât e de greu să obții aprobarea pentru un medicament nou? mă întrebă doctor Kendall. Practic, doar unu din cincizeci de mii de compuși chimici descoperiți de oamenii de știință reușește să ajungă pe piață. Căutarea unui leac pentru cancer durează de zeci de ani. Când Nicholas Spencer a înființat compania asta, doctorul Celtavini a fost extrem de interesat și entuziasmat de rezultatele consemnate în dosarele doctorului Spencer și a renunțat la postul pe care îl avea la unul dintre cele mai prestigioase laboratoare de cercetare din țară pentru a i se alătura lui Nick Spencer — și mie, de altfel.

Eram în biroul ei aflat deasupra laboratorului. Când am cunoscut-o pe doctorița Kendall cu o săptămâna în urmă, nu mi s-a părut deosebit de atrăgătoare, însă acum, în timp ce mă

privea, mi-am dat seama că era acolo un foc aproape mistuitor pe care nu-l observasem. Remarcasem bărbia fermă, dar îmi scăpase nuanța aparte a ochilor ei verzi-cenușii. Săptămâna trecută îmi făcuse impresia unei femei deosebit de inteligente, însă acum mi-am dat seama că era și foarte atrăgătoare.

— Ați lucrat într-un laborator sau o companie de distribuire a produselor farmaceutice?

— Am lucrat la Centrul de Cercetare Hartness.

Eram impresionată. La Hartness lucrau numai specialiști de prima mână. Mă întrebam de ce renunțase la slujbă și optase pentru o companie nouă. Chiar ea afirmase că numai unul din cincizeci de mii de medicamente noi ajung pe piață.

Am primit imediat răspuns la întrebarea mea nerostită:

— Nicholas Spencer era extrem de convingător, atât în recrutarea personalului cât și în atragerea fondurilor.

— De când sunteți aici?

— De mai bine de doi ani.

Fusese o zi lungă. I-am mulțumit că m-a primit și mi-am luat "la revedere". În drum, m-am oprit să-i mulțumesc și lui Betty. Am întrebat-o dacă păstra legătura cu vreuna din fetele care lucraseră la registratură.

— Pat locuiește aproape de mine, spuse ea. A plecat acum un an. Cu Edna și Charlotte nu eram în relații strânse. Dar puteți lua legătura cu Laura. Întrebați-o pe doamna Kendall. Laura e nepoata ei.

36

Nu se punea problema *dacă* polițaii aveau să se întoarcă. Ned se întreba *când* aveau să se întoarcă. Se gândi toată ziua la asta. Pușca era la loc sigur, dar dacă ei veneau cu un mandat de percheziție pentru camionetă, probabil că ar fi găsit acolo ceva din care să determine ADN-ul lui Peg. Sângerase puțin când se lovise cu capul de bord. Pe urmă vor scotoci până vor găsi

pușca. Doamna Morgan le va spune că el se ducea mereu la cimitir. Până la urmă vor face legătura.

Pe la patru, hotărî să nu mai aștepte.

Cimitirul era pustiu. Se întrebă dacă Annie se simțea singură, așa cum se simțea el fără ea. Pământul era încă atât de moale încât îi fu ușor să dezgroape pușca și cutia cu muniție. Apoi se așeză pe mormânt. Nu-i păsa că hainele i se murdăreau de noroi. Simplul fapt că era acolo îl făcea să se simtă mai aproape de Annie.

Mai avea ceva de rezolvat - câțiva oameni de care trebuia să se ocupe. Imediat ce își va termina treaba va veni aici și nu va mai pleca. Preț de un minut, Ned fu ispitit să o facă acum. Știa cum. Băga în gură țeava puștii și agăța trăgaciul cu degetul mare de la picior.

Începu să râdă, amintindu-și că făcuse asta o dată, cu pușca neîncărcată, doar ca să râdă de Annie. Ea țipase, izbucnise în lacrimi și apoi alergase la el și îl trăsese de păr. Nu-l duruse. Se amuzase la început, dar pe urmă i se făcuse milă văzând-o cât de necăjită era. Annie îl iubea. Ea era singura ființă care îl iubise vreodată.

Ned se ridică încet. Hainele îi erau atât de murdare încât oriunde s-ar fi dus oamenii s-ar fi holbat la el. Se întoarse la camionetă, înfășură pușca în pătură și porni către casă.

Doamna Morgan avea să fie prima.

Făcu un duș, se bărbieri și se pieptănă, apoi scoase din dulap costumul bleumarin și îl așeză pe pat. I-l cumpărase Annie de ziua lui, în urmă cu patru ani. Îl purtase doar de două ori. Nu putea suferi să se îmbrace atât de elegant. Cu toate acestea se îmbracă și își puse cravată. O făcea pentru Annie.

Se duse la comodă, unde toate erau așa cum le lăsase Annie. Cutia cu perlele pe care i le dăduse el de Crăciun se afla în sertarul de sus. Annie fusese încântată de cadou. Spusese că n-ar fi trebuit să dea o sută de dolari pe ele, dar le adora. Ned luă cutia.

O auzea pe doamna Morgan umblând la etaj. Ea îi reproșa mereu că este dezordonat. I se plânsese lui Annie de harababura din garaj. Se plânsese de felul în care arunca el gunoiul, spunând că nu lega sacii, ci doar îi arunca în benele mari de lângă casă. O necăjise tare mult pe Annie, iar acum voia să-l azvârle în stradă.

Ned încercă pușca, urcă scările și bătu la ușă.

Doamna Morgan deschise, dar nu scoase lanțul de siguranță. Ned știa că îi era frică de el, însă când îl văzu, zâmbi și spuse:

— Vai, Ned, arăți minunat! Te simți mai bine?

— Da. Și curând am să mă simt și mai bine.

Ținea pușca pe lângă corp astfel încât ea să n-o vadă prin ușa întredeschisă.

— Încep să sortez lucrurile din apartament. Annie vă plăcea foarte mult și aș vrea să luați perlele ei. Pot să intru să vi le dau?

Văzu expresia bănuitoare din ochii doamnei Morgan și își dădu seama că era neliniștită din felul în care își mușca buza. Pe urmă auzi lanțul lunecând.

Deschise repede ușa cu umărul și o împinse înapoi pe doamna Morgan. Aceasta se împiedică și căzu. În timp ce țintea, văzu pe fața ei expresia pe care și-o dorea - expresie care îi confirma că ea știa că va muri, expresia pe care o văzuse pe fața lui Annie când el alergase spre mașină după ce camionul o lovise.

Îi părea rău doar că doamna Morgan închisese ochii înainte ca el s-o împuște.

Nu o vor găsi până mâine, poate chiar până poimâine, ceea ce îi oferea timpul necesar să le vină de hac celorlalți.

Găsi portmoneul doamnei Morgan și luă cheile de la mașină și banii. O sută douăzeci și șase de dolari.

— Mulțumesc, doamnă Morgan, spuse uitându-se la ea. Acum fiul tău va avea toată casa la dispoziție.

Se simțea liniștit și împăcat. O voce interioară îi șopti: *Ned, ia-ți camioneta și parchează-o undeva unde să nu fie găsită un timp. Pe urmă ia mașina doamnei Morgan, frumoasa și curată ei Toyota neagră pe care nimeni nu o va remarca.*

O oră mai târziu se afla la volanul Toyotei. Dusese camioneta în parcare a spitalului, unde spera să nu bată la ochi, apoi se întorsese pe jos. Aruncase o privire spre etaj și, gândindu-se la doamna Morgan, se simți împăcat.

La colț opri la semafor. În oglinda retrovizoare văzu o mașină oprind în fața casei și pe cei doi detectivi coborând din ea. Voiau să vorbească iarăși cu el, sau să-l aresteze, se gândi Ned.

Oricum era prea târziu. Semaforul arăta acum verde și Ned porni spre nord. Tot ce făcea, făcea pentru Annie. În amintirea ei voia să viziteze ruinele conacului care îl făcuse să sperie că-i va putea oferi o casă ca aceea. Până la urmă, visul se transformase într-un coșmar care-i luase viața lui Annie, așa că și el luase viața conacului.

După vizita la ruine, se va duce în Greenwood Lake, unde el și Annie își vor lua “la revedere” de la soții Harnik și doamna Schafley.

37

La întoarcerea din Pleasantville am dat drumul la radio, dar n-am auzit nimic din ceea ce se transmitea. Nu puteam scăpa de sentimentul că așteptata mea prezență la Gen-stone contribuise la decizia bruscă de a închide poarta companiei. În plus, aveam impresia că indiferent de ce alte afaceri avea de discutat Lowell Drexel cu Charles Wallingford, el se afla acolo și pentru a mă studia.

Mă puteam considera norocoasă că Betty menționase întâmplător faptul că una dintre femeile care sortau

corespondența și expediau scrisorile tip era Laura, nepoata doamnei doctor Kendall. Dacă ea fusese cea însărcinată să răspundă la scrisoarea lui Caroline Summers, lucrul ăsta i s-ar fi părut suficient de interesant ca să-i vorbească mătușii sale despre el?

Dar chiar dacă o făcuse, de ce nu răspunsese la scrisoare? Conform politicii companiei, toate scrisorile primeau răspuns.

Vivian spusese că după ce Nick Spencer aflase de furtul însemnărilor tatălui său nu își mai nota în calendar întâlnirile. Dacă el și Vivian erau atât de apropiați cum li se părea oamenilor de la firmă, de ce nu-i spusese și ce anume îl frământa?

Nu avea încredere în ea?

Asta ar fi fost o pistă nouă și interesantă.

Sau o proteja prin tăcerea lui?

“Vivian Powers a fost...”

Mi-am dat seama brusc că nu mă *gândeam* doar la numele ei, ci îl și *auzeam* la radio. Am mărit volumul și am ascultat cu stupoare veștile. Vivian fusese găsită, în viață, dar inconștientă, în mașina vecinei ei. Mașina se afla parcată afară din șosea, într-o zonă împădurită, la distanță de o milă de casa ei din Briarcliff Manor. Se credea că încercase să se sinucidă, presupunere bazată pe faptul că pe scaunul de lângă ea fusese găsit un flacon de pastile gol.

Dumnezeule! Ea a dispărut în noaptea de sâmbătă spre duminică. Oare stătuse în mașină în tot timpul ăsta? Am decis imediat să mă abat de la traseu.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu stăteam cu tatăl lui Vivian în sala de așteptare din fața secției de terapie intensivă a spitalului din Briarcliff Manor. El plângea, de ușurare, dar și de teamă.

— Carley, are momente când iese din starea de inconștiență, dar pare să nu-și amintească nimic. Au întrebat-o câți ani are și a spus șaisprezece. Crede că are șaisprezece ani.

Oare ce *și-a făcut*?

Sau ce i-au făcut? m-am gândit, punându-mi mâna pe mâna lui. Am căutat vorbe care să-l aline.

— Trăiește, am spus. E o minune că după cinci zile în mașină mai trăiește.

Detectivul Shapiro era la ușa sălii de așteptare.

— Am stat de vorbă cu doctorii, domnule Desmond. Spun că e exclus ca fiica dumneavoastră să fi stat în mașină cinci zile. Știm că nu mai departe decât acum două zile forma numărul celularului lui Nick Spencer. Credeți că o puteți determina să fie sinceră cu noi?

38

Am stat cu Allan Desmond patru ore, până a sosit de la Boston fiica lui, Jane. Era cu un an sau doi mai mare ca Vivian și semăna atât de mult cu ea încât am rămas mută de uimire când a intrat în sala de așteptare.

Amândoi au insistat să fiu de față când Jane a vorbit - sau a încercat să vorbească - cu Vivian.

— Ai auzit ce a spus poliția, Carley, zise Allan Desmond. Ești ziaristă. Hotărăște tu singură.

Am stat în picioare alături de el, la capătul patului. Jane s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte pe Vivian.

— Bună, Viv, ce-a fost în capul tău? Ne-am făcut griji pentru tine.

Un aparat de perfuzie era atașat de brațul lui Vivian. Pulsul și tensiunea se puteau urmări pe un monitor aflat deasupra patului. Era albă ca varul; părul negru contrasta puternic cu tenul ei și cu așternutul de spital. Când a deschis ochii încercănați am remarcat din nou cât de catifelată era privirea ochilor ei căprui.

— Jane? Timbrul glasului ei era diferit.

— Sunt aici, Viv.

Vivian se uită în jur, apoi se concentrează asupra tatălui ei. Pe față îi apărură o expresie de nedumerire.

— De ce plânge tata?

Pare atât de tânără! m-am gândit.

— Nu plânge, tată, spuse Vivian în timp ce ochii ei începeau să se închidă.

— Viv, știi ce ți s-a întâmplat? Jane Desmond își trecea degetul pe fața surorii ei, încercând să o țină trează.

— Mi s-a întâmplat? Era limpede că Vivian încerca să se concentreze. Pe față îi apărură din nou o expresie derutată. Nu mi s-a întâmplat nimic. Tocmai am venit acasă de la școală.

După câteva minute, când am plecat, Jane Desmond și tatăl ei m-au condus la ascensor.

— Și poliția mai are tupeul să creadă că simulează? rosti cu indignare Jane.

— Greșesc profund. Nu simulează, am spus cu tristețe.

Se făcuse ora nouă când, în sfârșit, am deschis ușa apartamentului meu. Casey îmi lăsase mesaje pe robot la patru, la șase și la opt. Identice: “Sună-mă, indiferent când ajungi acasă, Carley. E foarte important.”

L-am sunat.

— Tocmai am intrat, am spus ca o scuză. De ce nu m-ai apelat pe celular?

— Te-am sunat. De două ori.

Mă supusesem afișului din spital care-mi cerea să închid telefonul și uitasem să-l deschid și să verific dacă aveam mesaje.

— I-am transmis lui Vince mesajul tău despre discuția cu socrilor lui Nick. Ori am fost foarte convingător, ori ceea ce au auzit despre Vivian Powers i-a zguduit. Vor să discute cu tine, oricând îți convine. Presupun că ai auzit de Vivian Powers.

I-am spus că am fost la spital.

— Aș fi putut să aflu mult mai multe de la ea, Casey. Cred că voia să-mi vorbească, dar îi era frică. Apoi s-a hotărât

să se încreadă în mine. Mi-a lăsat mesajul ăla. Cât timp a stat ascunsă în casa vecinei ei? Sau a văzut-o cineva ducându-se acolo?

Vorbeam atât de repede încât mă împiedicam în cuvinte.

— De ce n-a dat telefon de la vecina ei ca să ceară ajutor? A reușit să ajungă până la mașină, sau a dus-o cineva în mașină? Casey, eu cred că era speriată. Indiferent unde era, a tot încercat să-l sune pe Nick Spencer pe celular. Credea zvonurile potrivit cărora fusese văzut în Elveția? Când am vorbit cu ea, puteam să jur că îl credea mort. Nu se poate să fi stat în mașina aia cinci zile. De ce n-am oprit-o? La vremea aceea știam că ceva nu era în regulă.

Casey mă întrerupse:

— Oprește-te, oprește-te! Bați câmpii. În douăzeci de minute sunt acolo.

De fapt i-au trebuit douăzeci și trei de minute. Când am deschis ușa, m-a cuprins în brațe și, cel puțin în acel moment, chiar și teribila povară de a nu fi reușit s-o ajut pe Vivian Powers mi-a dispărut de pe umeri.

Cred că a fost clipa în care am încetat să lupt să nu mă îndrăgostesc de Casey, spunându-mi că poate și el mă iubește. La urma urmelor, cea mai mare dovadă de dragoste este să fii alături de cineva când are mai multă nevoie de tine, nu-i așa?

39

Asta e piscina lor, Annie, spuse Ned. Acum e acoperită, dar astă vară, când am lucrat aici pentru tipul care a amenajat terenul, nu era. Pe terasele alea se aflau mese. Grădinile erau cu adevărat frumoase. Am vrut să ai și tu așa ceva.

Annie îi zâmbi. Începea să înțeleagă că el nu intenționase s-o facă să sufere vânzându-i casa.

Ned se uită în jur. Se întuneca. Nu intenționase să vină pe proprietate, dar ținea minte codul de deschidere a porții de

serviciu. Așa intrase când dăduse foc casei. Poarta era departe, în stânga proprietății, dincolo de grădina englezească. Bogătașii nu doreau să-și vadă angajații. Nu voiau ca mașinile sau camionetele rablagite ale acestora să zdrăngăne pe aleile lor.

— De asta au o zonă-tampon, Annie. Plantează copaci doar ca să fie siguri că nu ne văd când intrăm sau ieșim. Și-au făcut-o cu mâna lor - putem intra și ieși, fără ca ei să știe.

Cunoștea perfect locul, lucrase acolo. Când intră cu mașina, îi explică lui Annie:

— Vezi, noi trebuia să folosim poarta *asta*, când lucram aici. Uite, pe indicator scrie INTRARE DE SERVICIU. Noi parcam în fața garajului ăla, folosit pentru depozitarea mobilierului de grădină. Cred că anul *ăsta* n-o să fie folosit... În fundul garajului e o baie mică, cu o chiuvetă și o toaletă, pentru cei ca mine. Crezi că or să ne lase să intrăm în casa lor, sau măcar în pavilionul de la piscină? Categorie nu, Annie!... Perechea care avea grijă de locul ăsta era de treabă. Dacă am fi dat peste ei, aș fi spus ceva de genul: “Am trecut doar ca să vă spun că îmi pare rău de incendiu”. Azi arăt bine, așa că ar fi fost în regulă. Dar am presimțit eu că n-o să dăm de ei și iată că am avut dreptate. Se pare că au plecat. Nu e nici o mașină. Casa în care locuiau e cufundată în întuneric. Stourile sunt coborâte. Și ei trebuia să folosească poarta de serviciu, să știi. Toți copacii ăia sunt acolo ca să nu vezi poarta sau garajul... Annie, acum doi ani lucram aici și l-am auzit pe Spencer spunând la telefon că vaccinul e bun și că avea să schimbe lumea. Pe urmă, anul trecut, când am fost aici, dar n-am stat decât două săptămâni, îi tot auzeam pe ceilalți tipi spunând că ei cumpăraseră acțiuni și că valoarea lor se dublase și continua să crească.

Ned se uită la Annie. Uneori o vedea foarte limpede, alteori, ca acum, îi apărea doar ca o umbră.

— Oricum, așa s-a întâmplat, spuse el.

Dădu să o ia de mână, dar cu toate că știa că mâna era acolo, nu o simțea. Fu dezamăgit, dar nu vru s-o arate. Probabil că Annie mai era încă supărată pe el.

— E timpul să mergem, Annie, spuse el în cele din urmă. Ned trecu pe lângă piscină, pe lângă grădina englezească și prin zona împădurită, îndreptându-se spre drumul de serviciu ce ducea în fața garajului, locul în care se depozita mobilierul de grădină.

— Vrei să arunci o privire înainte să plecăm, Annie? Ușa garajului nu era încuiată. Cineva uitase s-o facă, se gândi el. Oricum, ar fi putut ușor să spargă un geam dacă ar fi fost nevoie. Ned intră înăuntru. Mobilierul de grădină era depozitat astfel încât să lase un spațiu unde îngrijitorii casei obișnuiau să-și țină mașina. Pernele mobilierului era stivuite pe rafturile din spate.

— Vezi, Annie, ți-ar fi plăcut până și garajul pentru muncitori. E curat și ordonat.

Îi zâmbi. Ea știa că el glumește.

— OK, iubito. Acum să mergem la Greenwood Lake și să ne ocupăm de oamenii ăia care au fost așa de răi cu tine.

Greenwood Lake era în New Jersey și lui Ned îi luă o oră și zece minute să ajungă acolo. La știri nu auzi nimic despre doamna Morgan, deci poliția nu aflase încă de ea. În schimb auzi de două ori că fusese găsită iubita lui Nicholas Spencer. O soție și o iubită, se gândi Ned. Exact ce te-ai fi așteptat de la el.

— Iubita e de-a dreptul bolnavă la cap, îi spuse el lui Annie. Își primește și ea partea.

Nu voia să ajungă prea repede la Greenwood Lake. Soții Harnik și doamna Schafley se culcau abia după știrile de la ora zece. Opri la o circiumă și mănă un hamburger.

Era zece fix când parcă în fața locului unde fusese casa lor. La doamna Schafley se vedea lumina aprinsă, dar casa familiei Harnik era cufundată în întuneric.

— O să ne mai plimbăm puțin, iubito.

Se făcuse miezul nopții, dar soții Harnik tot nu sosiseră acasă. Ned hotărî că nu putea risca să mai aștepte. Dacă băga pușca pe fereastra doamnei Schafley, putea să-i facă de petrecanie, însă nu se mai putea întoarce să-i ucidă pe soții Harnik.

— Va trebui să mai așteptăm, iubito. Unde mergem acum?

— Înapoi la conac, o auzi spunând. Bagi mașina în garaj și îți faci patul pe una din canapelele alea lungi. Acolo vei fi în siguranță.

40

Vineri dimineață am ajuns prima la sediul *Wall Street Weekly*. Aranjasem să mă întâlnesc la opt cu Ken și Don ca să revedem totul înainte de întrevederea mea de la nouă și jumătate cu Adrian Garner. Ei au sosit imediat după mine și, cu ceștile de cafea în mâini, am intrat în biroul lui Ken și ne-am apucat de treabă. Cred că toți simțeam că ritmul evenimentelor se schimbase și asta nu numai pentru că Gen-stone își închisese porțile. Simțeam instinctiv că întâmplările se vor derula rapid și că trebuia să le facem față.

Am început prin a le povesti cum am dat fuga la spital când am auzit că Vivian Powers era acolo și le-am descris cum am găsit-o. Am constatat că Don și Ken priveau și ei ancheta cu alți ochi, dar concluziile lor erau total diferite de ale mele.

— Eu văd derulându-se un scenariu care începe să aibă logică, spuse Ken, și nu e unul drăguț. Ieri după-amiază mi-a telefonat doctorul Celtavini și m-a întrebat dacă ne putem întâlni seara la el acasă. Se uită la noi, făcu o pauză, apoi continuă: Doctorul Celtavini are multe relații în comunitatea științifică din Italia. Acum câteva zile a primit un pont potrivit căruia mai multe laboratoare de acolo sunt finanțate de o sursă necunoscută și se pare că urmăresc diferite faze ale cercetărilor făcute de Gen-stone pentru vaccinul anticancer.

M-am uitat lung la el.

— Ce sursă necunoscută ar finanța asta?

— Nicholas Spencer.

— Nicholas Spencer!

— Nu a uzat de numele ăsta, bineînțeles. Dacă e adevărat, s-ar putea ca el să fi folosit banii Gen-stone pentru a finanța cercetări în laboratoare diferite. Apoi și-a înscenat dispariția. Gen-stone dă faliment, iar Nick își face rost de o nouă identitate, probabil și de o față nouă, și devine unicul proprietar al vaccinului. Poate că, la urma urmei, vaccinul nu e compromis, și el a falsificat în mod deliberat rezultatele ca să distrugă compania.

— În cazul ăsta s-ar putea să fi fost văzut în Elveția? m-am întrebat cu voce tare. Nu pot să cred asta, mi-am zis, pur și simplu *nu pot*.

— Încep să cred că nu e numai posibil, ci și probabil... începu Ken.

— Dar, Ken, am protestat eu întrerupându-l, sunt sigură că Vivian Powers crede că Nick Spencer a murit. Cred că erau serios implicați într-o relație sentimentală.

— Carley, tu mi-ai spus că ea n-a fost de găsit timp de cinci zile, dar doctorii susțin că n-ar fi putut sta în mașină atâta timp. Așadar, *ce s-a întâmplat?* Există două răspunsuri: fie e o actriță grozavă, fie, oricât de exagerat ar părea, are o personalitate multiplă. Asta ar explica amnezia și convingerea că are șaisprezece ani.

Începeam să mă simt ca un glas care strigă în pustiu.

— Scenariul meu este total diferit, am spus. Să începem dintr-un alt punct, bine? Cineva a furat de la doctorul Broderick însemnările doctorului Spencer. Cineva a furat radiografiile și fișa radiologică a copilului lui Caroline Summers. Și dacă e s-o credem pe Vivian, scrisoarea pe care i-a scris-o Caroline Summers lui Nick a dispărut, iar răspunsul pe care trebuia să-l primească Caroline n-a fost trimis. Vivian

mi-a spus că a lăsat o funcționară să se ocupe de el. A fost foarte clară în privința asta.

Începusem să mă înfierbânt.

— Vivian mi-a mai spus că, după ce însemnările doctorului Spencer au dispărut, Nick Spencer a devenit foarte secretos cu privire la întâlnirile lui și că dispărea câte o zi întreagă de la birou.

— Carley, cred că tu demonstrezi punctul meu de vedere, spuse calm Ken. A reieșit că a făcut două sau trei călătorii în Europa între cincisprezece februarie și patru aprilie, ziua în care s-a prăbușit avionul lui.

— Poate că Nick Spencer a simțit că se petrece ceva în compania lui, am spus eu. Ascultă-mă cu atenție. Doctor Kendall are o nepoată în vârstă de douăzeci de ani, Laura Cox, care lucra la secretariatul Gen-stone. Asta mi-a spus-o ieri Betty, recepționera. Am întrebat-o dacă se știa că cele două erau rude și ea mi-a spus că nu. A zis că într-o zi a remarcat în prezența Laurei Cox că aceasta avea același prenume ca doamna Kendall, iar răspunsul a fost: “La botez, mi s-a dat numele ei. E mătușa mea.” După un timp, a implorat-o pe Betty să nu spună o vorbă nimănui. Se pare că mătușa ei nu voia să se știe că sunt rude.

— Ce putea fi rău în asta? întrebă Don.

— Betty mi-a spus că una dintre regulile companiei interzicea să fie angajați membrii familiilor personalului existent. Doamna Kendall știa asta.

— Este clar că a încălcat regulile, spuse Don. M-aș fi așteptat de la ea să fie mai corectă.

— Mi-a spus că a lucrat la Centrul de Cercetare Hartness înainte de a veni la Gen-stone. Ce reputație o fi avut acolo?

— Am să verific. Ken își notă ceva în carnet.

— Și în timp ce faci asta, nu uita că tot ce spui despre Nicholas Spencer este valabil și pentru alții.

— De exemplu?

— Charles Wallingford, pentru început. Ce știi cu adevărat despre el?

Ken ridică din umeri.

— Un aristocrat. Nu unul foarte eficient, totuși cu sânge albastru și foarte mândru de asta. Strămoșul lui a înființat compania de mobilă în scop filantropic, pentru a oferi de lucru imigranților, dar ca om de afaceri a fost execrabil. Domeniile familiei s-au micșorat, așa cum se întâmplă uneori, dar afacerea cu mobilă a devenit înfloritoare. Tatăl lui Wallingford a extins-o, însă după ce el a murit a preluat-o Charles și a dus-o de răpă.

— Ieri, când am fost la Gen-stone, secretara lui era indignată că fiii lui l-au dat în judecată pentru că a vândut compania.

Lui Don Carter îi place să facă pe imperturbabilul, dar la informația asta nu și-a putut stăpâni uimirea.

— Interesant, Carley. Să văd ce pot afla despre asta.

Ken mâzgălea iarăși. Am sperat să fie un semn că începea să accepte și posibilitatea unui alt scenariu pentru cele întâmplate la Gen-stone.

— Ai reușit să afli numele pacientului care s-a externat din sanatoriul St. Ann's? l-am întrebat eu.

— Sursa mea de la St. Ann's încearcă în continuare să-l afle. Se strâmbă. Probabil că numele tipului a apărut deja la rubrica necrologuri.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să plec. Ferească Dumnezeu să-l fac pe atotputernicul Adrian Garner să aștepte. Poate cedează și îmi spune care e planul de salvare la care făcea aluzie ieri Lowell Drexel.

— Lasă-mă pe mine să ghicesc care e, spuse Don. Departamentul de relații publice al lui Garner va anunța cu mare tam-tam că Garner Pharmaceuticals va prelua Gen-stone și, ca un gest de bunăvoință față de angajați și acționari, va plăti opt sau zece cenți pentru fiecare dolar pierdut. De

asemenea, va preciza că Garner Pharmaceuticals va continua lupta pentru eradicarea cancerului.

M-am ridicat.

— Te anunț eu dacă scenariul ăsta se verifică. La revedere, băieți. Am ezitat, dar mi-am înghițit vorbele pe care nu eram încă pregătită să le rostesc, și anume că, viu sau mort, Nick Spencer putea fi victima unei conspirații din interiorul companiei lui și că alți doi oameni fuseseră deja vizați: doctorul Philip Broderick și Vivian Powers.

Birourile conducerii companiei Garner Pharmaceuticals se află în blocul Chrysler, acel minunat punct de reper din vechiul New York, aflat la intersecția Lexington cu 42nd Street. Am ajuns cu zece minute mai devreme, dar nici n-am intrat bine în zona de recepție că am și fost condusă în locașul sfânt, biroul personal al lui Adrian Garner. Nu știu de ce nu m-a mirat să-l văd acolo pe Lowell Drexel. M-a surprins însă prezența celei de a treia persoane: Charles Wallingford.

— Bună dimineața, Carley, spuse el cu o blândețe care părea absolut autentică. Eu sunt musafirul-surpriză. Aveam o sedință programată mai târziu, iar Adrian a avut amabilitatea să mă invite și pe mine aici.

Am avut dintr-o dată imaginea lui Lynn sărutându-l pe creștet pe Wallingford și răvășindu-i părul, așa cum îmi spusese ieri secretara lui. Cred că, în subconștient, am știut dintotdeauna că Charles Wallingford era de categorie ușoară, dar acea imagine mentală mi-a întărit convingerea. Dacă Lynn era cuplată cu el, fără îndoială că asta reprezenta pentru ea încă o creștătură pe răboj.

E inutil să mai spun că biroul lui Adrian Garner arăta nemaipomenit. Priveliștea pe care o oferea se întindea de la East River până la Hudson River și îngloba cea mai mare parte a centrului New York-ului. Sunt pasionată de mobila frumoasă și puteam jura că biroul care domina încăperea era un Thomas

Chippendale autentic, un model Regency. Capetele siluetelor egiptene de pe stâlpii aflați pe margini și în centru arătau exact ca cele de pe biroul pe care îl văzusem într-un muzeu din Anglia.

Am riscat și l-am întrebat pe Adrian Garner dacă așa era. A avut bunul-simț să nu pară mirat că știam câte ceva despre mobila antică, dar a ținut să adauge:

— Thomas Chippendale cel Tânăr, domnișoară DeCarlo.

Cel care zâmbi fu Lowell Drexel.

— Ai un spirit de observație foarte dezvoltat, domnișoară DeCarlo.

— Sper! Asta mi-e meseria.

În capătul celălalt al încăperii erau o canapea și mai multe fotolii, dar n-am fost invitată acolo. Garner se așează la biroul său Thomas Chippendale cel Tânăr. Când intrasem, Drexel și Wallingford stăteau în niște fotolii de piele, dispuse în semicerc în fața biroului. Acum Drexel îmi indică fotoliul aflat între ei.

Adrian Garner trecu imediat la subiect, lucru pe care sunt sigură că-l făcea și în somn.

— Domnișoară DeCarlo, n-am vrut să anulez întâlnirea noastră, dar hotărârea de a închide Gen-stone a grăbit luarea unui număr de alte decizii pe care tocmai le discutam.

Era clar că nu avea să fie interviul atotcuprinzător la care sperasem.

— Pot să întreb ce alte decizii veți lua, domnule Garner? M-a privit și am simțit brusc forța formidabilă pe care o emana Adrian Garner. Charles Wallingford arăta de o sută de ori mai bine, însă adevărata forță dinamică din această încăpere era Garner.

Garner se uită la Lowell Drexel.

— Lasă-mă să răspund eu la întrebarea asta, domnișoară DeCarlo, interveni Drexel. Domnul Garner consideră că are o mare datorie față de miile de investitori care au cumpărat

acțiuni la Gen-stone numai pentru că Garner Pharmaceuticals și-a anunțat decizia de a investi un miliard de dolari în companie. Domnul Garner nu are nici o obligație legală să le rezolve situația, însă a făcut o ofertă care sperăm să fie acceptată cu bucurie. Garner Pharmaceuticals le va da tuturor angajaților și acționarilor zece cenți pentru fiecare dolar pe care l-au pierdut ca urmare a fraudei și furtului săvârșite de Nicholas Spencer.

Era discursul la care îmi spusese Don Carter să mă aștept, cu deosebirea că Garner îl delegase pe Lowell Drexel să-l livreze.

Apoi fu rândul lui Wallingford:

— Anunțul va fi făcut luni, Carley. Sper că vei înțelege necesitatea de a amâna vizita ta. Desigur, îmi va face mare plăcere să ne întâlnim la o dată ulterioară.

La o dată ulterioară n-o să mai fie nici un articol, m-am gândit. Toți trei vreți să îngropați cât mai repede cu putință povestea asta.

N-aveam de gând să mă las cu una-cu două.

— Domnule Garner, sunt sigură că generozitatea companiei dumneavoastră va fi foarte apreciată. În ce mă privește, mă pot aștepta ca, la un moment dat, să primesc un cec de două mii cinci sute de dolari drept compensație pentru cei douăzeci și cinci de mii de dolari pe care i-am investit.

— Corect, domnișoară DeCarlo, spuse Drexel.

L-am ignorat și m-am uitat lung la Adrian Garner. El mi-a susținut privirea și a dat din cap afirmativ. Apoi deschise gura:

— Dacă asta e tot, domnișoară DeCarlo...

L-am întrerupt:

— Domnule Garner, aș vrea să știu, în mod oficial, dacă dumneavoastră personal credeți că Nicholas Spencer a fost văzut în Elveția.

— Eu nu fac niciodată comentarii “în mod oficial” fără a

cunoaște faptele. În cazul ăsta, după cum probabil știi, nu am informații concrete și directe.

— Ați avut vreodată ocazia să o întâlniți pe asistenta lui Nicholas Spencer, Vivian Powers?

— Nu, n-am avut. Întâlnirile mele cu Nicholas Spencer au avut loc în biroul lui, nu în Pleasantville.

M-am întors spre Drexel:

— Dar dumneavoastră erați în consiliul director, domnule Drexel, am insistat. Vivian Powers era asistenta personală a lui Nicholas Spencer. Nu se poate să nu o fi întâlnit cel puțin o dată sau de două ori. Trebuie să vă aduceți aminte de ea. E o femeie foarte frumoasă.

— Domnișoară DeCarlo, fiecare director pe care îl cunosc are cel puțin o asistentă personală, și multe dintre ele sunt atrăgătoare. Nu obișnuiesc să fiu familiar cu ele.

— Nu sunteți nici măcar curios ce i s-a întâmplat?

— Am înțeles că a încercat să se sinucidă. Se zvonește că ar fi avut o relație sentimentală cu Spencer. Probabil că sfârșitul acestei relații, indiferent care a fost, i-a provocat o depresie gravă. Se mai întâmplă. Se ridică. Domnișoară DeCarlo, va trebui să ne scuzi. Avem o ședință în sala de conferințe peste mai puțin de cinci minute.

Cred că m-ar fi târât din fotoliu dacă aș fi încercat să mai scot o vorbă. Garner nu se deranjă să-și ridice fundul de pe scaun când spuse viori: “La revedere, domnișoară DeCarlo”. Wallingford îmi luă mâna și îmi spuse ceva despre Lynn, care avea nevoie de companie, eu fiind cea care trebuia să am grijă de ea. Apoi Lowell Drexel mă escortă afară din sfântul lăcaș.

Pe peretele cel mai mare din zona de recepție era o hartă a lumii care stătea mărturie a impactului global pe care îl avea Garner Pharmaceuticals. Țările și locațiile-cheie erau simbolizate prin repere familiare: Turnurile Gemene, Turnul Eiffel, Forumul, Taj Mahal, Palatul Buckingham. Această hartă transmitea mesajul că Garner Pharmaceuticals era o companie

internațională puternică.

M-am oprit să mă uit la ea.

— E încă dureros să te uiți la o fotografie a Turnurilor Gemene. Cred că întotdeauna va fi, i-am spus lui Lowell Drexel.

— De acord.

Mâna lui se afla sub cotul meu. “Cară-te”, era mesajul.

Pe peretele de lângă ușă se afla un tablou a ceea ce am numit eu atunci supergașca de la conducerea Garner Pharmaceuticals. Dacă aș fi vrut să mă uit ceva mai bine, și nu doar în trecere, nu mi s-ar fi dat ocazia. N-am avut nici șansa de a lua niște pliante publicitare care se aflau pe o masă. Drexel m-a condus cu o mână fermă în coridor, ba chiar a stat cu mine ca să fie sigur că iau ascensorul.

Apăsă pe buton și păru să-și piardă răbdarea când ușa nu se deschise ca prin minune la atingerea lui. Apoi ascensorul sosi.

— La revedere, domnișoară DeCarlo.

— La revedere, domnule Drexel.

Era un ascensor rapid și am plonjat până în hol. Am așteptat cinci minute, apoi am urcat iar cu același ascensor.

— Îmi pare foarte rău, i-am balmăjit eu recepționerei. Domnul Garner m-a rugat să am grijă să iau în drum niște pliante publicitare. I-am făcut cu ochiul, ca între fete. Să nu-i spui barosanului că am uitat.

— Promit, spuse ea solemn în timp ce eu culegeam pliantele. Am vrut să studiez tabloul cu mahării de la Garner, dar am auzit pe coridor glasul lui Charles Wallingford și am șters-o repede. De data asta, nu m-am dus direct la ascensor, ci am tulit-o după colț și am așteptat.

Un minut mai târziu am scos capul cu precauție și l-am văzut pe Wallingford apăsând nerăbdător butonul de apel. Gata cu marea ședință din sala de conferințe, Charles, m-am gândit. Dacă are loc una, tu nu ești invitat.

Măcar fusese o dimineață interesantă.

*

Și avea să fie o seară și mai interesantă. În taxi, în drum spre birou, am verificat mesajele de pe celular. Unul era de la Casey. Aseară când a venit la mine, a considerat că era prea târziu să le dea telefon foștilor socri ai lui Nick Spencer, familia Barlowe. Vorbise însă cu ei în dimineața asta. Vor fi acasă pe la cinci. Casey mă întreba dacă îmi convenea ora. “Sunt liber după-amiază”, încheia el. “Dacă vrei, te duc eu acolo. Cât vorbești tu cu soții Barlowe, eu pot să beau ceva alături, la Vince. Apoi vom găsi un loc unde să luăm cina.”

Mi-a plăcut ideea. Unele lucruri nu au nevoie să fie transpuse în cuvinte, însă, în clipa când i-am deschis ușa lui Casey, am simțit că totul se schimbase între noi. Amândoi știam încotro ne îndreptam și ne bucuram că mergeam într-acolo.

L-am sunat scurt pe Casey, i-am spus să vină la patru și m-am întors la birou ca să încep să conturez o schiță preliminară a articolului despre Nicholas Spencer. Aveam o idee de titlu grozavă: *Victimă sau escroc?*

M-am uitat la una dintre cele mai recente fotografii ale lui Nick, făcută înainte de prăbușirea avionului, și mi-a plăcut ce-am văzut. Era un prim-plan și reda expresia serioasă și gânditoare a ochilor și buzele ferme. Era fotografia unui om care părea profund îngrijorat, dar demn de încredere.

Astea erau cuvintele: *demn de încredere*. Nu-l vedeam pe bărbatul care mă impresionase atât de tare în aceea seara la cină, și care acum mă privea din fotografie drept în ochi, mințind, înșelând și regizându-și un accident de avion.

Gândul ăsta m-a făcut să mă întorc la un lucru pe care îl acceptasem fără discuție. Prăbușirea avionului. Știam că Nick îmi transmisese poziția sa controlorului de trafic aerian din Puerto Rico cu numai câteva minute înainte de întreruperea comunicării. Din cauza furtunii puternice, oamenii care îl

credeau mort presupuneau că avionul fusese lovit de un fulger sau prins într-un vârtej de vânt Cei convinși că trăia se gândeau că reușise cumva să iasă din avion înainte de prăbușirea pe care o aranjase.

Exista și altă explicație? Cât de bine fusese întreținut avionul? Manifestase Spencer vreun semn de boală înainte de a pleca? Oamenii stresați, chiar și bărbații mai tineri, pot avea un atac de cord subit.

Am ridicat receptorul. Era timpul să-i fac o vizită surorii mele vitrege, Lynn. Am sunat-o și i-am spus că voiam să trec pe la ea ca să stăm de vorbă.

— Doar noi două, Lynn, am precizat eu.

Ea tocmai pleca și mi s-a părut iritată.

— Carley, îmi petrec week-end-ul în casa de oaspeți din Bedford. Vrei să vii și tu duminică după-amiază? Acolo e liniște și o să avem suficient timp să vorbim.

41

În drumul de întoarcere la Bedford, Ned opri și făcu plinul cu benzină; apoi luă de la un magazin modest de lângă benzinărie apă minerală, covrigei, pâine și unt de arahide. Asta îi plăcea să mănânce când se uita la televizor, la emisiuni precum *Roata Norocului*. De regulă, Annie ghicea răspunsurile înaintea concurenților.

— Ar trebui să participi la concurs, îi spunea el. Ai câștiga toate premiile.

— Dacă m-aș vedea acolo, aș deveni de-a dreptul tâmpită. N-aș mai putea să scot o vorbă, știind că toți oamenii ăia se uită la mine.

— Sigur ai putea.

— Sigur *n-aș putea*.

În ultimul timp, de multe ori era de ajuns să se gândească la ea și o auzea vorbindu-i. Acum, de exemplu, când se

pregătea să pună cumpărăturile pe tejghea, o auzi pe Annie spunându-i să ia lapte și cereale pentru dimineață.

“Trebuie să mănânci bine, Ned.”

Lui îi plăcea când ea îl certa.

Fusese cu el când oprise pentru benzină și mâncare, dar restul drumului până la Bedford nu o văzu, nici n-o simți în mașină. Nu-i mai văzu nici măcar umbra, dar asta poate pentru că era întuneric.

Ajungând la casa Spencer avu grijă să se asigure că nu mai era nimeni pe șosea. Când dăduse foc casei, purtase mănuși ca să nu lase amprente pe panou. Acum nu mai conta. Când va pleca de acolo pentru totdeauna, toată lumea va ști cine era și ce făcuse.

Își parcă mașina în garajul de serviciu, așa cum plănuiise. Încăperea avea un bec fixat în tavan și cu toate că știa că nu avea cum să fie văzut din șosea nu riscă să-l aprindă. Putea folosi lanterna găsită în torpedoul mașinii doamnei Morgan, dar nu era nevoie. La lumina lunii care intra pe fereastră vedea grămezile de mobilă. Se duse la stiva de șezlonguri, îl luă pe cel de deasupra și îl puse între mașină și peretele cu rafturi.

Pernele lungi se aflau pe raftul de sus și se chinui puțin până să dea jos una din ele. Era groasă și grea, și când se așeză pe ea se simți la fel de bine ca în fotoliul din apartamentul lui. Totuși, nu era gata de culcare. Desfăcu o sticlă de whisky.

Când, în sfârșit, i se făcu somn, era răcoare, așa că se duse la camionetă, luă pătura de pe pușcă și se înveli.

Știa că acolo era în siguranță, așa că putea să-și permită să adoarmă.

“Trebuie să dormi, Ned”, îi șoptea Annie.

Când se trezi, își dădu seama după umbre că era după-amiază târziu; dormise toată ziua. Se ridică și se duse în partea dreaptă a garajului, unde exista un spațiu ca o debara în care se aflau o chiuvetă și o toaletă.

Deasupra chiuvetei atârna o oglindă. Ned se uită în ea și

își văzu ochii roșii și barba nerasă. Se bărbierise nu mai departe de ieri, dar barba îi crescuse la loc. Își slăbise cravata și își desfăcuse nasturele de sus de la cămașă când se culcase, dar ar fi trebuit să și le scoată. Acum erau cam șifonate și arătau ca naiba.

În fond, ce mai conta? se întrebă el.

Se spălă cu apă rece pe față și se uită iar în oglindă. Imaginea era încețoșată. În loc de fața sa, vedea ochii lui Peg și ochii doamnei Morgan, mari, holbați și speriați; ca atunci când își dăduseră seama ce aveau să pățească.

Apoi, în oglindă, începură să prindă contur imaginea doamnei Schafley și cea a soților Harnik. Și în ochii lor se citea spaima. Știau că li se va întâmpla ceva. Își dădeau seama că el venise după ei.

Era prea devreme să se ducă în Greenwood Lake. Hotărî să nu plece din garaj până la zece - asta însenina că avea să ajungă acolo pe la unsprezece și un sfert. Aseară făcuse rău că zăbovise așteptându-i pe soții Harnik să ajungă acasă. Putea să fie remarcat de polițai.

Apa minerală nu mai era rece, covrigeii prea sărați, dar nu-i păsa. Nu se atinse de pâine, de untul de arahide sau de cereale. Dădu drumul la radioul din mașină și căută știrile. Atât la știrile de la nouă cât și la cele de la nouă și jumătate nu era nimic despre o proprietăreasă băgăreață din Yonkers care fusese găsită împușcată mortal. Probabil că polițaii sunaseră la ușa ei, văzuseră că mașina nu era și se gândiseră că plecase în vizită, își zise Ned.

Totuși, s-ar putea ca mâine să fie mai curioși. Și se mai putea ca fiul ei să înceapă să se întrebe de ce nu primise nici o veste de la ea. Dar asta va fi mâine.

La zece fără un sfert, ridică ușa garajului. Afară era răcoare, genul acela de răcoare prefăcută care vine după o zi cu mult soare. Se hotărî să-și dezmoțască picioarele câteva

minute.

O luă pe potecă, printre copaci, până ieși în grădina englezească. Dincolo de ea era piscina.

Se opri brusc. Ce-a fost asta? se întrebă.

În casa de oaspeți storurile erau trase, dar de sub ele se vedea lumină. Era cineva în casă.

Nu pot să fie cei care au lucrat aici, se gândi el. Ei ar fi încercat să-și bage mașina în garaj. Ținându-se în umbră, trecu pe lângă piscină, ocoli șirul de brazi și se îndreptă tiptil spre casa de oaspeți. Văzu storurile de la o fereastră laterală ridicate puțin. Fără zgomot, se furișă până la acea fereastră și se aplecă.

Înăuntru o văzu pe Lynn Spencer șezând pe canapea, cu un pahar în mână. Vizavi de ea stătea același tip pe care îl văzuse alergând pe alee în noaptea incendiului. Nu auzea ce spuneau, dar, după expresia de pe fețele lor, își dădu seama că erau îngrijorați de ceva.

Dacă ar fi arătat fericiți, s-ar fi dus imediat după pușcă și ar fi terminat cu ei. Îi făcea însă plăcere să-i vadă îngrijorați. Își dori să poată auzi ce își spuneau.

Lynn arăta de parcă avea de gând să rămână acolo un timp. Era îmbrăcată în pantaloni largi și jersey, genul de haine pe care le purtau bogătașii la țară. “Îmbrăcăminte lejeră” - asta era expresia. Armie citea despre îmbrăcăminte “lejeră” și râdea. “Hainele mele sunt cu adevărat lejere, Ned, spunea ea. Când fac curat și când sap în grădină nu am decât haine lejere.”

Gândul ăsta îl întristă iar. După ce vânduse casa din Greenwood, Annie aruncase la gunoi mânușile și uneltele de grădinărit. Nu voia să-l asculte când îi promitea că o să-i ia altă casă; plângea întruna.

Ned se îndepărtă de fereastră. Era târziu. Lynn Spencer nu se va duce acasă. O va găsi aici și mâine. Era sigur de asta. Era timpul să se ducă la Greenwood Lake să se ocupe de ceea ce avea de făcut în seara aceea.

Ușa garajului nu făcu nici un zgomot când o deschise și

nici poarta de la intrarea de serviciu. Cei din casa de oaspeți habar n-aveau că el fusese aici.

Când se întoarse, după trei ore, băgă mașina în garaj, încuie ușa și se întinse pe divan, cu pușca lângă el. Simțea mirosul de praf de pușcă ars, un miros plăcut, aproape ca cel al fumului din șemineu când ard butucii. Trase pătura și o petrecu pe după pușcă, învelind-o și pe ea. Îi era cald și bine și se simțea în siguranță.

42

Reid și Susan Barlowe locuiau într-o casă de cărămidă albă în stil federal, situată pe o proprietate fermecătoare de la granița cu Long Island. Casey se înscrise pe aleea circulară și mă lăsă în fața casei. Cât timp vorbeam eu cu soții Barlowe, el va fi alături, la prietenul său Vince Alcott.

Reid Barlowe deschise ușa și mă salută curtenitor, apoi îmi spuse că soția lui era în solar.

— De acolo avem o priveliște frumoasă, îmi explică el în timp ce îl urmam pe holul central.

Când am intrat, Susan Barlowe puneă pe măsută o tavă pe care erau o carafă cu ceai cu gheață și trei pahare înalte. Am făcut cunoștință și i-am rugat să-mi spună Carley. M-a mirat că erau atât de tineri - nu aveau mai mult de cincizeci și șapte, cincizeci și opt de ani. Părul lui era grizonat, al ei blond închis, cu fire argintii. Erau o pereche frumoasă, înalți, amândoi supli, cu trăsături atrăgătoare, dominate de ochi. Ai lui erau căprui, ai ei de un cenușiu-albăstrui, dar și în unii și în ceilalți citeai o tristețe persistentă. M-am întrebat dacă amprenta durerii de pe chipurile lor se datora dispariției fiicei lor care murise în urmă cu opt ani sau fostului lor ginere, Nicholas Spencer.

Solarul își merita numele. Soarele de după-amiază se revărsa înăuntru, înveselind și mai mult tapițeria cu flori galbene a canapelei și fotoliilor. Aranjamentul camerei îți

dădea senzația că te afli în aer liber.

Au insistat să mă așez pe canapeaua care oferea o priveliște panoramică a Long Island-ului, iar ei au luat loc în fotolii. Am acceptat cu bucurie un pahar de ceai cu gheață, apoi le-am mulțumit că m-au primit și m-am scuzat dinainte pentru întrebările care ar fi putut părea indiscrete sau lipsite de sensibilitate.

O clipă am crezut că mă voi confrunta cu o problemă. S-au uitat unul la altul, apoi Reid Barlowe s-a ridicat și a închis ușa dinspre foaier.

— Asta în caz că vine Jack și nu-l auzim. Prefer să nu prindă crâmpie din conversația noastră, spuse el când se așează din nou.

— Nu că Jack ar trage cu urechea intenționat, spuse repede Susan Barlowe, ci pentru că e și așa foarte dezorientat, sârmanul copil. Îl adora pe Nick. Îl jelea și se descurca binișor; și apoi au apărut toate poveștile alea. Acum ar vrea să creadă că Nick trăiește, dar asta e o sabie cu două tăișuri pentru că ridică întrebarea de ce nu l-a contactat.

M-am hotărât să vorbesc direct.

— Știți că Lynn Spencer și cu mine suntem surori vitrege. Amândoi dădură din cap. Aș fi jurat că la auzul numelui ei pe fețele lor apăruse o expresie disprețuitoare. Dacă mi s-a părut că o văd, asta se datora faptului că o anticipam.

— Adevărul e că m-am întâlnit cu Lynn doar de câteva ori. Nu-s nici susținătoarea, nici detractoarea ei, am precizat. Mă aflu aici în calitate de jurnalist, pentru a afla tot ce pot despre felul în care l-ați perceput pe Nick Spencer.

Le-am povestit apoi cum l-am cunoscut eu pe Nick și am descris propriile mele impresii.

Am discutat mai bine de o oră. Era evident că îl iubeau pe Nicholas Spencer. Cei șase ani cât fusese însurat cu fiica lor, Janet, se comportase impecabil. Boala ei venise exact în momentul când el intenționa să-și transforme compania într-o

firmă de cercetare farmaceutică.

— Când Nick a știut cu certitudine diagnosticul și faptul că ea nu avea șanse, a devenit aproape obsedat, spuse Susan Barlowe, vorbind aproape în șoaptă.

Băgă mâna în buzunar după ochelarii de soare, motivând că lumina era prea puternică. De fapt, nu voia să-i vadă lacrimile pe care se străduia să și le rețină.

— Tatăl lui Nick încercase să pună la punct un vaccin anticancer, continuă ea. Sunt sigură că știi asta. Nick luase ultimele însemnări ale tatălui său și începuse să le studieze. Pe atunci îl interesa foarte mult microbiologia și avea deja cunoștințe solide în domeniu. A intuit că tatăl lui fusese pe punctul de a descoperi un leac și s-a hotărât să strângă bani pentru a finanța Gen-stone.

— Dumneavoastră ați investit la Gen-stone?

— Da, am investit. Cel care răspunse fu Reid Barlowe. Și așa face-o din nou. Indiferent de ce n-a mers, nu a fost din cauză că Nick a vrut să ne înșele pe noi sau pe oricine altcineva.

— După moartea fiicei dumneavoastră ați păstrat o relație strânsă cu Nick?

— Categorie. Dacă a existat vreo încordare, ea a început să apară după ce s-a căsătorit cu Lynn. Buzele lui Reid Barlowe se strânseseră devenind o linie subțire. Îți jur că asemănarea fizică dintre Janet și Lynn a fost factorul hotărâtor în atracția pe care a simțit-o față de ea. Prima ei vizită a fost o lovitură pentru soția mea și pentru mine. Și nici lui Jack nu i-a făcut bine.

— Jack avea atunci șase ani?

— Da, și o ținea foarte bine minte pe mama lui. După ce Lynn și Nick s-au căsătorit, și Jack venea aici în vizită, a început să manifeste tot mai multe rețineri în a se întoarce acasă. În cele din urmă Nick a propus să-l înscriem la școală aici.

— De ce nu s-a despărțit pur și simplu de Lynn? am

întrebat.

— Cred că până la urmă la asta s-ar fi ajuns, însă Nick era atât de implicat în experimentarea vaccinului încât a amânat rezolvarea problemelor personale. Un timp a fost foarte îngrijorat din cauza lui Jack, dar după ce s-a mutat la noi și arăta cu siguranță mai fericit, Nick s-a concentrat exclusiv pe Gen-stone.

— Ați întâlnit-o vreodată pe Vivian Powers?

— Nu, răspuse Reid Barlowe. Bineînțeles, am citit despre ea, dar Nick n-a pomenit niciodată de ea în fața noastră.

— A dat de înțeles vreodată că la Gen-stone ar putea exista o problemă, în afară de faptul că multe medicamente promițătoare eșuează în ultimele stadii de testare?

— Nu încape îndoială că în ultimul an Nick era foarte frământat. Reid Barlowe se uită la soția lui, și aceasta dădu din cap. Ne-a mărturisit că Gen-stone împrumutase din cota aferentă acțiunilor lui pentru că trebuia să suplimenteze cercetarea.

— Împrumutase din acțiunile *lui*, nu din fondurile companiei? am întrebat repede.

— Nu din fondurile companiei. Noi suntem asigurați din punct de vedere financiar, domnișoară DeCarlo, și, cu o lună înainte de prăbușirea avionului, Nick ne-a întrebat dacă putem să-i acordăm un împrumut personal pentru cercetarea suplimentară necesară.

— I l-ați acordat?

— Da, i l-am acordat. Nu îți voi spune suma. Dacă Nick a luat banii ăia de la companie a făcut-o pentru a-i cheltui pe cercetare, și *nu* pentru că plănuia să-i bage în propriul buzunar.

— Credeți că a murit?

— Da, cred. Nick nu și-ar fi abandonat niciodată fiul. Reid Barlowe ridică mâna în semn de avertizare. Cred că Jack tocmai a intrat. A terminat antrenamentul la fotbal.

Am auzit pași alergând pe hol, apoi oprindu-se în fața

uși închise. Băiatul se uită prin geamul glasvandului și ridică mâna să bată. Reid Barlowe îi făcu semn să intre și se ridică să-l îmbrățișeze.

Jack era un puști slăbuț, cu păr țepos și niște ochi albastru-cenușii enormi. Când s-au făcut prezentările, zâmbetul lui larg se transformă într-un surâs sfios și dulce.

— Sunt foarte încântat să vă cunosc, domnișoară DeCarlo, spuse el.

Am simțit un nod în gât. Mi l-am amintit pe Nick Spencer spunând “Jack e un copil grozav”. Avea dreptate. Îți dădeai imediat seama că era un copil grozav. Și avea vârsta pe care ar fi avut-o Patrick dacă ar fi trăit.

— Bunico, Bobby și Peter m-au rugat să rămân peste noapte la ei. Se poate? Au pizza. Mama lor spune că vrea să rămân.

Soții Barlowe se uitară unul la celălalt.

— Dacă promiteți că nu vă culcați prea târziu, spuse Susan Barlowe. Nu uita că mâine ai antrenament devreme.

— Promit. *Zău!* spuse el serios. Mulțumesc, bunico. Am să le spun că mă duc chiar acum. Se întoarse spre mine. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, domnișoară DeCarlo.

Merse liniștit până la ușă, dar o dată ajuns pe culoar o luă la fugă. M-am uitat la bunicii lui. Amândoi zâmbeau. Reid Barlowe ridică din umeri.

— După cum vezi, Carley, pentru noi el înseamnă a doua tinerețe. Partea nostimă e că Bobby și Peter sunt gemeni, dar părinții lor sunt doar cu doi ani mai tineri decât noi.

Am simțit nevoia să fac o remarcă:

— În ciuda a tot ce i s-a întâmplat, Jack pare un copil foarte echilibrat, și asta, cu siguranță, datorită dumneavoastră.

— Are și zile proaste, firește, spuse încet Reid Barlowe. Dar cum să nu aibă? Era foarte apropiat de Nick. Incertitudinea asta l-ar putea distruge. E un copil deștept. Fotografia lui Nick și poveștile despre el au fost în toate ziarele și la televizor. Nu

mai știe ce să creadă - ba tatăl lui a murit, ba a fost văzut în Elveția.

Am mai discutat câteva minute, apoi m-am ridicat.

— Ați fost foarte amabili și promit că duminică, când ne vom revedea, am să fiu un musafir ca oricare altul, nu un ziarist.

— Mă bucur că am avut timp să discutăm în liniște, spuse Susan Barlowe. Noi am considerat că e absolut necesar ca poziția noastră să fie cunoscută. Nicholas Spencer a fost un om cinstit și un adevărat savant. Ezită. Da, îl numesc savant, chiar dacă n-a avut doctoratul în microbiologic Indiferent ce a mers prost la Gen-stone, *n-a fost* din vina lui.

Mă conduseră amândoi până la ușă. În timp ce Reid Barlowe o deschidea, soția lui spuse:

— Carley, acum îmi dau seama că nici nu te-am întrebat ce face Lynn. Și-a revenit complet?

— E pe cale.

— Trebuia să o fi contactat. Sinceră să fiu, nu mi-a plăcut de la început, dar am să-i fiu mereu recunoscătoare. Ți-a spus că Nick avea de gând să-l ia pe Jack cu el în călătoria la Puerto Rico și că ea l-a convins să renunțe? Atunci Jack a fost teribil de dezamăgit. Dacă era cu Nick în ziua aceea, s-ar fi aflat în avionul care s-a prăbușit.

43

Mi-au plăcut imediat prietenii lui Casey, Vince și Julie Alcott. Vince și Casey fuseseră colegi de grupă la Facultatea de Medicină Johns Hopkins.

— N-am să-mi dau seama niciodată cum de am avut curajul să ne căsătorim încă din facultate, spuse Vince râzând. Nu-mi vine să cred că duminica asta aniversăm zece ani.

Am stat cu ei la un pahar de vin. Nici unul nu m-a întrebat de vizita pe care o făcusem la vecini. Tot ce le-am spus

a fost că soții Barlowe erau oameni de treabă și că îmi făcuse mare plăcere să-l cunosc pe Jack.

Casey însă și-a dat seama că eram teribil de frământată pentru că, după câteva minute, s-a ridicat.

— Musafirii pleacă, spuse el. Carley are de lucru la rubrica ei; așteptăm cu nerăbdare să ne întoarcem duminică.

Drumul până în Manhattan l-am făcut într-o tăcere aproape totală. Abia pe la șapte și un sfert, în timp ce ne apropiam de centru, Casey spuse:

— Trebuie să mănânci, Carley. Ce ți-ar plăcea?

Deși nu mă gândisem la asta, mi-am dat seama brusc că eram lihnită de foame.

— Un hamburger. E în regulă?

P.J. Clarke's, renumitul restaurant din vechiul New York aflat pe Third Avenu se redeschisese recent după renovare. Ne-am oprit acolo și după ce am comandat Casey mi-a spus:

— Ești cu adevărat întoarsă pe dos, Carley. Vrei să discutăm despre asta?

— Nu încă. Mai întâi vreau să mă limpezesc.

— Te-a dat peste cap întâlnirea cu Jack?

— Da și nu. E un copil cu adevărat bun. Când sosiră hamburgerii, am adăugat: Poate ar fi mai bine să discutăm. Vezi tu, treaba e destul de urâtă și puțin înspăimântătoare, dacă e ceea ce cred eu.

44

Duminică dimineață Ned se afla în mașină. Deschise aparatul de radio ca să asculte știrile de la ora șapte. În timp ce asculta, începu să zâmbească. În Greenwood Lake, New York, trei oameni, care locuiau acolo de o viață, fuseseră împușcați mortal în somn. Poliția credea că moartea lor avea legătură cu cea a doamnei Elva Morgan din Yonkers, New York. Chiriașul ei, Ned Cooper, deținuse anterior o casă în Greenwood Lake și

se știa că, recent, le amenințase pe victime. Raportul mai spunea că Ned Cooper era considerat suspect și în cazul morții lui Peg Rice, casiera care fusese împușcată în urmă cu patru zile. Acum se efectuau testele balistice. Se credea că suspectul conducea fie o camionetă Ford veche de opt ani, fie o Toyota neagră, model recent. Era considerat înarmat și periculos.

Așa și sunt, se gândi Ned: înarmat și periculos. Se întreba dacă să se ducă acum la casa de oaspeți și să-i termine pe Lynn Spencer și pe iubitul ei, dacă mai era pe acolo. Nu, poate că nu. Aici era în siguranță. Va aștepta. Trebuia să găsească o cale de a-i veni de hac și surorii vitrege a lui Lynn Spencer, Carley DeCarlo. Abia atunci Annie și el puteau să se odihnească. Totul se va termina în clipa în care își va scoate pantofii și ciorapii și se va culca pe mormântul lui Annie, cu pușca lângă el.

Era un cântec pe care-i plăcea lui Annie să-l fredoneze, “Păstrează ultimul dans pentru mine...” Ned scoase din mașină pâinea și untul de arahide și, în timp ce își făcea un sandwich, începu să-l fredoneze. Apoi zâmbi, căci Annie începu să cânte cu el.

— Păstrează... ultimul... dans... pentru mine.

45

Sâmbătă dimineață am dormit până la opt și, când m-am trezit, mă simțeam mai bine. Fusese o săptămână încărcată și avusesem nevoie să mă odihnesc. Deși capul mi-l simțeam mai limpede, nu mă ajuta să mă simt mai bine gândindu-mă la tot ce aflasem. Cred că-mi doream din toată inima să mă înșel.

În timp ce făceam cafeaua, am dat drumul la televizor să prind știrile și am auzit vorbindu-se despre focurile de armă care în ultimele câteva zile se soldaseră cu cinci morți.

Apoi mi-a atras atenția cuvântul “Gen-stone” și am ascultat cu groază crescândă detaliile tragediei. Am auzit cum

Ned Cooper, un rezident din Yonkers, își vânduse casa din Greenwood Lake fără știrea soției și apoi investise banii în Gen-stone. Aceasta murise într-un accident în ziua în care s-a aflat că acțiunile nu aveau valoare.

Pe ecran a apărut o fotografie a lui Cooper. *Îl cunosc*, m-am gândit, *îl cunosc!* L-am văzut de curând undeva. La întrunirea acționarilor? Era posibil, dar nu aveam certitudinea.

Crainicul spunea că soția lui Cooper lucrase la spitalul St. Ann's din Mount Kisco și că el fusese tratat ani de zile în clinica de psihiatrie.

Spitalul St. Ann's. *Acolo l-am văzut! Dar când?* Am fost de trei ori la St. Ann's: a doua zi după incendiu, câteva zile mai târziu și încă o dată când am vorbit cu directoarea în aripa cu sanatoriul.

Pe ecran apăru locul crimelor din Greenwood Lake. "Casa lui Cooper se afla între cea a familiei Harnik și cea a doamnei Schafley", spunea crainicul. "După spusele vecinilor, el a fost aici în urmă cu două zile și le-a acuzat pe victime că au complotat ca să scape de el. Susținea că soția nu l-ar fi lăsat să vândă casa dacă ei ar fi anunțat-o de planurile lui."

Urmă locul crimei din Yonkers.

"Fiul Elvei Morgan a declarat poliției că mama sa îi spusese că se temea de Ned Cooper și că îl va evacua din apartament."

Pe toată durata știrilor, fotografia lui Cooper rămăsese inserată într-un colț al ecranului. Am tot studiat-o. *Când l-am văzut la St. Ann's?* m-am întrebat.

Relatarea continuă: "În urmă cu trei zile, Cooper a fost penultimul client din farmacia Brown înainte de închidere. Conform spuselor lui William Garret, un student care era în spatele lui la casă, Cooper cumpăraseră niște unguente pentru arsura de la mâna dreaptă și devenise agitat când casiera, Peg Rice, îl întrebase de rană. Garret este sigur că Ned Cooper sedea în mașină când el a ieșit din farmacie la zece fix."

Se arsesse la mâna dreaptă! Cooper avea o arsură la mâna dreaptă!

M-am dus la Lynn la spital prima dată în ziua următoare incendiului. Am fost interviuată de un reporter de la Channel 4, m-am gândit. Acolo l-am văzut pe Cooper. Stătea afară și se uita la mine. Sunt sigură.

Arsura de la mâna dreaptă!

Aveam impresia că îl văzusem și altă dată, dar nu era important să mă chinuiesc acum să-mi amintesc când și unde.

O cunoșteam pe Judy Miller, unul dintre producătorii de la Channel 4, și i-am telefonat.

— Judy, cred că l-am văzut pe Ned Cooper în fața spitalului St. Ann's a doua zi după incendierea conacului Spencer. Mai ai interviul meu din 22 aprilie? S-ar putea să fie și Cooper în imagine.

Apoi am sunat la procuratura din Westchester County și am cerut să mi se facă legătura cu detectivul Crest de la incendieri. Când i-am spus de ce am sunat, a zis:

— Am verificat la camera de urgență de la St. Ann's, și Cooper n-a fost tratat acolo, însă era bine cunoscut în spital. Poate că n-a trecut pe la urgență. Te vom ține la curent cu tot ce aflăm, Carley.

M-am plimbat de pe un canal pe altul culegând diverse informații despre Cooper și soția lui, Annie. Se spunea că fusese distrusă când el vânduse casa din Greenwood Lake. M-am întrebat în ce măsură contribuise la accidentul ei vestea că acțiunile Gen-stone n-aveau valoare. Să fi fost o simplă coincidență că anunțul se făcuse în ziua morții ei?

La nouă treizeci m-a sunat Judy.

— Ai avut dreptate, Carley. Îl avem pe Ned Cooper în fața spitalului în ziua în care te-am interviuat.

La zece m-a sunat detectivul Crest.

— Doctorul Ryan de la St. Ann's l-a văzut pe Cooper în hol marți dimineață și a observat că avea o arsură gravă la

mână. Cooper a pretins că s-a ars la aragaz. Doctorul Ryan i-a dat o rețetă.

Sufeream pentru victimele lui Cooper, dar totodată îmi era milă și de el. Într-un fel, și el și soția lui fuseseră victimele eșecului Gen-stone. Însă mai era cineva care, cel puțin într-o privință, nu mai trebuia victimizat.

— E mai mult ca sigur că nu Marty Bikorsky a dat foc conacului Spencer, i-am spus detectivului Crest.

— Neoficial, redeschidem ancheta, mi-a zis el. Se va face un anunț mai târziu, în dimineața asta.

— Spuneți-o *oficial*, m-am răstit. De ce nu spuneți direct - Martin Bikorsky nu a provocat acel incendiu?

Apoi l-am sunat pe Marty. Urmărise știrile de la televizor și vorbise cu avocatul lui.

I-am deslușit speranța și emoția în glas.

— Carley, nebunul ăsta are o arsură la mână. În cel mai rău caz se vor ridica semne de întrebare la proces. Așa spune avocatul meu. Oh, Doamne, Carley, știi ce înseamnă asta?

— Da, știu.

— Ai fost grozavă, însă trebuie să-ți spun că mă bucur că nu te-am ascultat când mi-ai spus să recunosc în fața polițiștilor că am fost în Bedford în noaptea incendiului. Avocatul meu crede și acum că m-aș fi ales cu o condamnare dacă recunoșteam.

— Și eu mă bucur că n-ai făcut-o. Nu i-am spus însă că motivele pentru care mă bucuram că nu recunoscuse prezența lui în fața conacului în noaptea aceea erau altele. Voiam să discut mai întâi cu Lynn despre mașina parcată lângă poartă.

Am căzut de acord să păstrăm legătura, apoi am pus întrebarea pe care îmi era frică s-o pun:

— Ce face Maggie?

— Mănâncă mai bine, și asta îi dă un pic de putere. Cine știe, s-ar putea s-o avem lângă noi puțin mai mult decât au spus doctorii. Continuăm să ne rugăm să se întâmple o minune.

Roagă-te și tu pentru ea.

— Sigur că am să mă rog, Marty.

— Dacă rezistă suficient de mult, s-ar putea ca într-o bună zi să se găsească un leac.

— Vreau să cred asta, Marty.

După ce am închis, m-am dus la fereastră și m-am uitat afară. Nu aveam o priveliște grozavă din apartamentul meu, dar în acel moment nici nu mă interesa. Mă gândeam la micuța Maggie și la posibilitatea ca, din cauza lăcomiei, cineva să fi întârziat în mod deliberat punerea la punct a vaccinului anticancer.

46

Duminică, Ned ascultă din oră în oră știrile la radioul din mașină. Îi părea bine că Annie îl determinase să cumpere alaltăseară alimentele. Ar fi riscat ducându-se la magazin acum. Era convins că fotografia lui apăruse la televizor și pe Internet.

Înarmat și periculos. Așa spuneau.

Uneori, după cină, Annie se întindea pe canapea și adormea, iar el se ducea și o îmbrățișa. Ea se trezea și, o clipă, părea speriată. Apoi râdea și spunea: “Ești periculos, Ned”.

Dar atunci totul era altfel.

Nefiind ținut la frigider, laptele se acrise, dar pe Ned nu-l deranja să mănânce cereale uscate. De când o împușcase pe Peg, pofta de mâncare îi revenise. Era ca și cum o piatră mare i se luase de pe umeri. Dacă n-ar fi avut cerealele, pâinea și untul de arahide, s-ar fi dus la casa de vară, ar fi omorât-o pe Lynn Spencer și ar fi luat mâncare din bucătăria ei. Ar fi putut chiar să plece de aici cu mașina ei și nimeni n-ar fi știut.

Era adevărat însă că, dacă iubitul ei se întorcea și o găsea, s-ar fi aflat că mașina dispăruse. Polițaii ar fi căutat-o peste tot. Era o mașină care îți lua ochii și costa o grămadă de bani. Ar fi

fost ușor de localizat.

— Așteaptă, Ned, îți spunea Annie. Odihnește-te un timp. Nu e nici o grabă.

— Știu, șopti el.

La trei, după ce două ore tot ațipise și se trezise, se hotărî să iasă. În garaj nu avea loc să se plimbe și își simțea gâtul și picioarele amortite. Deschise ușa laterală și ieși tiptil, ascultând să vadă dacă era cineva afară. Totul părea în regulă. În partea aceea a proprietății nu era nimeni. Ar fi pariat că oricum Lynn Spencer nu venea aici niciodată. Totuși, pentru orice eventualitate, își luă pușca.

O porni prin spatele pavilionului de la piscină și ajunse până la copacii care formau un paravan între bazin și casa de oaspeți. Storurile de la casă erau ridicate și două dintre ferestre deschise. Decapotabila argintie a lui Lynn Spencer se afla pe alee. Capota era coborâtă. Ned se așeză pe pământ, cu picioarele încrucișate. Simți umezeala, dar asta nu-l deranja.

Deoarece timpul nu mai însemna nimic pentru el, nu putea aprecia de când era acolo când ușa casei se deschise și Lynn Spencer ieși. Urmărită de privirile lui Ned, trase ușa și se duse la mașină. Era îmbrăcată cu pantaloni negri și o bluză negru cu alb. Arăta bine. Poate că se întâlnea cu cineva la un pahar, își zise el. Lynn intră în mașină și porni motorul. Mașina demară silențios și ocoli ruinele conacului.

Ned așteptă trei sau patru minute, asigurându-se că ea plecase, apoi traversă repede spațiul deschis și ajunse la casă. Merse din fereastră în fereastră. Toate storurile erau ridicate și, din câte vedea, casa părea pustie. Încercă să deschidă ferestrele de pe partea laterală, dar erau zăvorite. Dacă voia să intre, trebuia să o facă pe o fereastră din față, dar putea fi văzut de oricine s-ar întâmpla să vină pe alee.

Își frecă bine tălpile pantofilor de asfaltul aleii ca să nu lase urme de pământ pe pervaz sau în casă. Apoi, cu o mișcare rapidă, împinse în sus fereastra din stânga față și, rezemându-și

pușca de casă, se săltă în mâini. Își trecu un picior peste pervaz și se întinse după pușcă. O dată ajuns înăuntru, coborî fereastra atât cât fusese când o deschisese.

Verifică repede casa. Cele două dormitoare de la etaj erau pustii. Era singur, dar știa că nu se putea baza pe faptul că Lynn Spencer avea să stea mult în oraș, deși se îmbrăcase elegant când plecase. S-ar fi putut chiar să fi uitat ceva și să se întoarcă într-un minut.

Se afla în bucătărie când țârâitul strident al telefonului îl făcu să strângă pușca și să-și lipească degetul pe trăgaci. Telefonul sună de trei ori înainte ca robotul să intre în funcțiune. Ned deschise și închise sertarele de la dulapuri în timp ce asculta mesajele înregistrate. Apoi auzi un glas de femeie spunând: “Lynn, sunt Carley. Diseară am să fac o schiță a articolului și vreau să-ți pun o întrebare scurtă. Am să revin. Dacă nu dau de tine, ne vedem mâine la trei în Bedford. Dacă ți-ai schimbat planurile și te întorci la New York mai devreme, dă-mi un telefon. Numărul celularului meu este 917-555-8420.”

Carley DeCarlo vine aici mâine, își zise Ned. De asta îi spusese Annie să aștepte și să se odihnească. Mâine totul va fi terminat. “Mulțumesc, Annie”, șopti Ned. Se hotărî să se întoarcă în garaj, dar mai întâi trebuia să găsească ceva.

Majoritatea oamenilor țin prin casă un set de chei de rezervă, își zise.

În cele din urmă le găsi în penultimul sertar pe care îl deschise. Erau într-un plic pe care scria “Casa de oaspeți”.

Deschise ușa din spate și se asigură că una din chei se potrivea în broască. Mai avea nevoie de câteva lucruri înainte să se întoarcă în garaj. În frigider erau șase cutii de Coca-Cola și șase sticle de apă minerală. Nu i-ar fi stricat, dar știa că muierea Spencer ar fi observat dacă lipsea vreuna. Apoi descoperi într-un dulap suspendat cutii cu biscuiți, pungi cu covrigei, chips de cartofi și cutii cu alune. Ea nu-și va da seama

că lipsește una din ele.

Și dulapul de băuturi era plin: patru sticle de whisky nedesfăcute. Ned luă una din spate ca să nu se observe.

Înainte de plecare mai făcu un lucru. În eventualitatea că cineva va fi în bucătărie atunci când se va întoarce el, lăsă o fereastră laterală nezăvorâtă în camera cu televizorul.

În timp ce se îndepărta mergând grăbit pe hol, se uită dacă lăsase urme de pași. Nu lăsase. Cum spunea Annie: “Când vrei, poți să fii ordonat, Ned”.

După ce termină tot ce avea de făcut, deschise ușa din spate. Înainte de a o închide, se uită înapoi. Privirea îi fu atrasă de clipitul beculuțului roșu de la robot. “Ne vedem mâine, Carley”, spuse el încet.

47

Am ținut toată dimineața televizorul cu volumul la minim, dându-l tare numai când se transmiteau informații noi despre Ned Cooper sau despre victimele lui. A fost și un reportaj dedicat lui Annie. Mai mulți colegi de serviciu de la spital au vorbit despre energia ei, despre blândețea și răbdarea ei cu pacienții, despre disponibilitatea ei de a lucra peste program când era nevoie.

Îmi părea tot mai rău pentru ce pățise pe măsură ce povestea se derula. Căra tăvi, cinci sau șase zile pe săptămână, apoi se ducea acasă, într-un apartament închiriat, dintr-un cartier urât, unde trăia cu un soț cu tulburări psihice. Singura bucurie din viața ei părea să fi fost casa din Greenwood Lake. O infirmieră a vorbit despre asta. “Annie abia aștepta să muncească primăvara în grădină. Aducea fotografii cu grădina, care de la an la an era mai frumoasă. Noi o tachinam că își pierdea timpul aici. Îi spuneam că ar fi trebuit să lucreze într-o seră.”

Annie nu spusese nimănui de la spital că Ned vânduse

casa, însă un vecin intervievat a declarat că Ned se lăudase că deținea acțiuni Gen-stone și că își va permite să-i cumpere lui Annie un conac ca cel pe care îl avea în Bedford șeful de la Gen-stone.

Comentariul ăsta m-a făcut să dau fuga la telefon și să o sun iar pe Judy ca s-o rog să-mi trimită o copie a aceluiași interviu, precum și una a interviului meu. Interviuurile sugerau încă o legătură directă între Ned Cooper și incendiul din Bedford.

Cât am trimis prin e-mail rubrica la revistă, m-am tot gândit la Annie. Eram sigură că poliția verifica bibliotecile, arătând poza lui Ned Cooper, pentru a afla dacă el era cel care trimisese e-mail-urile. Dacă da, se plasa singur la locul incendiului. M-am hotărât să-l sun pe detectivul Clifford de la secția de poliție din Bedford, cel cu care vorbisem săptămâna trecută despre e-mail-uri.

— Tocmai eram pe cale să vă sun, domnișoară DeCarlo, spuse el. Bibliotecarele au confirmat că Ned Cooper a fost bărbatul care a folosit calculatoarele. Noi luăm în serios mesajul pe care vi l-a trimis și în care spunea să vă pregătiți pentru “ziua judecății”. În unul spunea că nu i-ați răspuns soției lui în rubrica dumneavoastră, ceea ce ne face să credem că s-ar putea să fiți vizată.

Nu era deloc un gând plăcut ceea ce auzeam.

— Poate ar trebui să cereți protecția poliției până punem mâna pe tipul ăsta. Un șofer de camion a raportat că a văzut acum o oră, la un popas din Massachusetts, o Toyota neagră. La volan era un bărbat cu semnalmentele lui Cooper. Omul e sigur că mașina avea plăcuțe de New York. Deși nu a reținut numerele, s-ar putea să se dovedească o pistă bună.

— Nu am nevoie de protecție, m-am grăbit să spun. Ned Cooper nu știe unde locuiesc și, oricum, voi fi plecată cea mai mare parte a zilei, și azi și mâine.

— Pentru a nu avea vreo surpriză neplăcută, i-am

telefonat doamnei Spencer la New York și am pus-o în gardă. Ea stă aici, în casa de oaspeți, până îl prindem. I-am spus că e puțin probabil ca Ned Cooper să se întoarcă, totuși stăm cu ochii pe șoselele din apropierea proprietății ei.

Mi-a promis că mă sună dacă mai primește vreo veste despre Cooper.

Îmi adusesem de la birou dosarul gros despre Nick Spencer și după ce am terminat de vorbit la telefon am început să-l răsfoiesc. De data asta mă interesau relatările despre prăbușirea avionului, de la primele titluri și până la scurtele referiri din articolele ulterioare privitoare la acțiuni și vaccin.

Subliniam pe măsură ce citeam. Relatările erau clare. Vineri, patru aprilie, la ora două p.m., Nicholas Spencer, un pilot experimentat, a decolat cu avionul său de pe Westchester County Airport, cu destinația San Juan, Puerto Rico. Intenționa să participe la un seminar de afaceri și urma să se întoarcă duminică după-amiază. Previziunile meteorologice indicau ploaie moderată în zona San Juan. Soția lui îl dusesse cu mașina la aeroport.

Cu cincisprezece minute înainte de ora la care trebuia să aterizeze în San Juan, avionul lui Spencer a dispărut de pe ecranul radarului. Nu existase nici un indiciu că ar fi avut o problemă, însă ploaia se transformase într-o furtună puternică, cu multe fulgere. S-a bănuț că avionul fusese lovit de fulger. A doua zi, apa a început să aducă la mal fragmente din epava avionului.

Numele mecanicului care se ocupase de avion chiar înainte de decolare era Dominick Salvio. După accident, el a declarat că Nicholas Spencer era un pilot experimentat și mai zburase în condiții de vreme proastă, dar că un fulger ar fi putut trimite avionul în picaj.

După izbucnirea scandalului, în ziare au început să apară întrebări cu privire la zbor. De ce nu folosisse Spencer avionul companiei Gen-stone, așa cum proceda când călătorea în

interesul companiei? De ce numărul de apeluri expediate și primite pe telefonul său celular scăzuse atât de drastic în săptămânile dinaintea prăbușirii avionului? Apoi, când cadavrul lui n-a fost recuperat, au apărut alte întrebări. Fusesse prăbușirea regizată? Chiar se afla în avion când acesta a căzut? De obicei, mergea la aeroport cu mașina lui. De ce ziua în care a plecat spre Puerto Rico a rugat-o pe soția sa să-l conducă ?

Am sunat la aeroportul Westchester. Dominick Salvio era la serviciu și mi s-a făcut legătura cu el. Am aflat că ieșea din tură la ora două. A fost de acord, deși cu rețineră, să ne întâlnim în terminal.

— Dar numai cincisprezece minute, domnișoară DeCarlo, spuse el. Puștiul meu are azi meci în liga mică și vreau să-l văd.

M-am uitat la ceas. Se făcuse ora unsprezece și patruzeci și cinci și eu eram tot în halat. Trebuia să mă mișc repede.

Cincisprezece minute mai târziu, din cauza zgomotului făcut de feon era cât pe ce să nu aud telefonul. Era Ken Page.

— L-am găsit pe pacientul nostru bolnav de cancer, Carley.

— Cine e?

— Dennis Holden, un inginer de treizeci și opt de ani. Locuiește în Armonk.

— Cum se simte?

— N-a vrut să-mi spună la telefon. A manifestat mari rețineri când l-am rugat să stea de vorbă cu mine, dar l-am convins și m-a invitat acasă la el.

— Și cu mine cum rămâne? am întrebat. Ken, mi-ai promis...

— Stop. A fost nevoie de puțină muncă de convingere, dar până la urmă a acceptat să vii și tu. Avem de ales: azi sau mâine la trei. Tu ce zici? Eu pot oricând. Trebuie să-l sun imediat să-i dau răspunsul.

A doua zi trebuia să mă întâlnesc cu Lynn la ora trei și nu

voiam să renunț.

— Azi e perfect, i-am spus lui Ken.

— Sunt sigur că ai urmărit știrile despre Cooper. Cinci oameni au murit din cauză că Gen-stone a dat chix.

— Șase, l-am corectat eu. Și soția lui a fost o victimă.

— Da, ai dreptate. Bine, îl sun pe Holden, apoi pe tine.

Ken m-a sunat după cinci minute. Mi-am notat adresa lui Holden și numărul de telefon, m-am fardat la repezeală, am îmbrăcat un costum cu pantaloni, albastru închis, și am luat-o din loc.

După tot ce aflasem despre Ned Cooper, am simțit nevoia să mă uit cu mare grijă în jur când am deschis ușa exterioară. N-am văzut nimic care să mă sperie. Strada părea destul de sigură.

Westchester County Airport este situat la granița cu Greenwich, orașelul pe care îl vizitasem cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte și unde aveam să mă întorc mâine cu Casey. Știam că la începuturile sale aeroportul fusese un aerodrom oarecare menit să-i servească pe rezidenții bogați din zonă. Apoi lucrurile se schimbaseră. Aeroportul devenise un terminal important, preferat de mii de călători, inclusiv de cei care nu se numărau neapărat printre bogătași. M-am întâlnit cu Dominick Salvio în holul terminalului la ora două și patru minute. Era un bărbat masiv, cu ochi căprui și cu un surâs sincer. Avea aerul unui tip care știe precis cine e și ce face. I-am dat cartea mea de vizită și i-am explicat că mi se spunea Carley.

— Marcia DeCarlo și Dominick Salvio transformați în Carley și Sal. Imaginează-ți, zise el zâmbind.

Conștientă că timpul se scurgea, am trecut direct la subiect. Am fost absolut sinceră cu el. I-am spus că scriam un articol și că îl cunoscusem pe Nick Spencer. Apoi i-am explicat pe scurt relația mea cu Lynn. I-am spus că nu credeam varianta

potrivit căreia Nick Spencer supraviețuise prăbușirii și acum se ascundea în Elveția, dând lumii cu tifla.

În acel moment între Carley și Sal s-a stabilit o legătură.

— Nick Spencer a fost un prinț, spuse cu tărie Sal. Nu mai găsești tipi ca el. Tare mi-ar plăcea să pun mâna pe mincinoșii ăia care îl fac escroc. Le-aș tăia limba.

— De acord, însă ce vreau eu să aflu de la tine, Sal, este cum ți s-a părut Nick în ziua aceea când s-a suit în avion. Știi că avea numai patruzeci și doi de ani, dar tot ce descopăr despre el, mai ales lucrurile care s-au întâmplat în acele ultime luni, pare să sugereze că era foarte stresat. Chiar și bărbații tineri asemeni lui pot face un atac de cord, unul care te omoară înainte să apuci să reacționezi în vreun fel.

— E posibil să se fi întâmplat asta, spuse Sal. Ce mă supără pe mine e că se creează impresia că Nick Spencer a fost un pilot de trei lulele. Era bun, al naibii de bun, și în plus deștept. Zburase de multe ori pe timp de furtună și știa să se descurce - doar dacă nu l-a lovit un fulger. În astfel de situații e greu să te descurci.

— L-ai văzut sau ai vorbit cu el, înainte de decolare?

— Întotdeauna mă ocupam personal de avionul lui. L-am văzut.

— Știi că Lynn l-a adus la aeroport. Pe ea ai văzut-o?

— Am văzut-o. Stăteau la o masă în cafeneaua cea mai apropiată de locul în care sunt ținute avioanele particulare. Apoi l-a condus la avion.

— Păreau tandri unul cu celălalt? Am ezitat, apoi am vorbit fără ocolișuri: Sal, e important să știu care era starea de spirit a lui Nick Spencer. Dacă era supărat sau preocupat de ceva ce se întâmplase între ei și dacă e posibil ca asta să fi avut o influență asupra stării lui fizice sau a concentrării.

Sal privi dincolo de mine. Am simțit că își cântărea cuvintele, nu atât pentru a fi precaut, cât pentru a fi cinstit. În cele din urmă spuse:

— Carley, oamenii ăia doi n-au fost niciodată fericiți împreună, te rog să mă crezi.

— Ai sesizat ceva deosebit în comportamentul lor din ziua aceea?

— De ce nu vorbești cu Marge? E chelnerița care i-a servit în cafenea.

— E aici azi?

— Lucrează de vineri până luni. E aici. Luându-mă de braț, Sal mă conduse până la cafenea.

— Aceea e Marge, spuse el, indicându-mi o femeie de vreo șaiszeci de ani, cu aspect de matroană. Îi făcu semn și ea veni zâmbind spre noi.

Zâmbetul îi dispăru când Sal îi spuse de ce eram acolo.

— Domnul Spencer a fost cel mai cumsecade om, iar prima lui soție o ființă fermecătoare, declară Marge. Astălaltă e rece ca un pește. Trebuie că l-a supărat cu adevărat în ziua aceea. Se tot scuza, dar el era negru de supărare. N-am auzit tot ce spuneau, dar am înțeles că ea se răzgândise și nu mai mergea cu el la Puerto Rico. El a spus că dacă ar fi știut mai devreme l-ar fi luat pe Jack. Jack e fiul domnului Spencer.

— Au mâncat sau au băut ceva? am întrebat.

— Amândoi au luat ceai cu gheață. Știți ceva? Bine că nici ea, nici Jack n-au fost în avionul ăla. Mare păcat că domnul Spencer n-a fost la fel de norocos.

I-am mulțumit lui Marge și am plecat cu Sal.

— L-a sărutat lung în fața tuturor când s-au despărțit, spuse Sal. Mi-am imaginat că o ducea bine în căsnicie, dar pe urmă Marge mi-a spus ce ți-a spus și ție. S-ar putea ca supărarea să-i fi afectat judecata. Asta li se poate întâmpla și celor mai buni piloți. Cred că nu vom afla niciodată adevărul.

casei lui Dennis Holden, așteptându-l pe Ken Page. Am sunat-o pe Lynn la numărul din Bedford. Voiam să o întreb direct de ce îl convinsese pe Nick Spencer să nu-l ia pe Jack în Puerto Rico și de ce se răzgândise ea ulterior. Îi sugerase cineva că nu era bine să urce în avionul ăla?

Fie era plecată, fie nu a vrut să răspundă. Gândindu-mă la asta, am hotărât că era mai bine așa. Preferam să o văd cu ochii mei cum reacționează când îi pun întrebarea, mi-am zis. Profitase de căsătoria mamei mele cu tatăl ei ca să facă din mine purtătoarea ei de cuvânt. Ea era văduva îndurerată, mama vitregă abandonată, soția uluită a unui om care s-a dovedit a fi un escroc. De fapt, puțin îi păsa de Nick Spencer și de fiul lui. Probabil că trăia de mult cu Charles Wallingford.

Ken sosi, parcă în spatele meu și după ce am coborât ne-am îndreptat împreună spre casă. Construcția în stil Tudor, din cărămidă și cu stucaturi, precum și peluza verde și catifelată spuneau fie că Dennis Holden era un inginer de succes, fie că avea o familie bogată.

Ușa ne-a fost deschisă de un bărbat slab cu păr șaten tuns scurt și cu niște ochi căprui, mari și blânzi.

— Sunt Dennis Holden, spuse el. Intrați.

Casa era la fel de frumoasă și pe dinăuntru. Ne-a dus în camera de zi, unde două canapele albe încadrau, față în față, șemineul. Covorul, un minunat amalgam de culori, în nuanțe de roșu și albastru, auriu și grenă, era o piesă de valoare. Când m-am așezat alături de Ken pe una dintre canapele, m-am gândit că în urmă cu câteva luni Dennis Holden părăsise această casă fără speranța de a se mai întoarce, pentru a se interna într-un sanatoriu. Oare ce simțise când revenise acasă?

Ken i-a întins lui Holden cartea sa de vizită. Am făcut și eu același lucru. Holden le-a examinat cu atenție.

— Doctore Page, i se adresa el lui Ken, practicați medicina?

— Nu. Scriu despre cercetările medicale.

Holden se întoarse spre mine.

— Marcia DeCarlo. Nu scrieți și o rubrică de sfaturi financiare?

— Ba da.

— Soția mea o citește și îi place foarte mult.

— Mă bucur.

Se uită la Ken.

— Domnule doctor, la telefon mi-ați spus că dumneavoastră și domnișoara DeCarlo scrieți un articol despre Nicholas Spencer. Credeți că mai este în viață, sau cel care afirmă că l-a văzut în Elveția l-a confundat?

Ken se uită la mine, apoi la Holden.

— Carley a intervievat familia lui Spencer. S-o lăsăm pe ea să răspundă.

I-am relatat lui Holden vizita făcută soților Barlowe și întâlnirea cu Jack și am încheiat spunând:

— Din tot ce am auzit despre Nick Spencer, el nu și-ar fi abandonat niciodată fiul. Era un om bun preocupat de găsirea unui leac împotriva cancerului.

— Adevărat! Nick nu era un om care să-și însceneze dispariția. Consider că moartea lui mă eliberează de promisiunea pe care i-am făcut-o. Sperasem ca trupul lui să fie găsit înainte de a mi-o încălca, dar a trecut aproape o lună de la prăbușirea avionului și s-ar putea să nu iasă niciodată la suprafață.

— Care a fost acea promisiune, domnule Holden? întrebă Ken.

— Că n-am să dezvălui nimănui că mi-a administrat vaccinul său anticancer când m-am aflat în sanatoriu.

Și eu și Ken speraserăm că lui Dennis Holden i se administrase vaccinul și că avea să o recunoască în fața noastră. Dar când l-am auzit confirmând, a fost ca și cum am fi venit cu mare viteză la vale pe panta abruptă a unui *montagne russe*. Ne-am holbat amândoi la el. Bărbatul era slab, dar nu părea

deloc fragil. Pielea lui avea o culoare sănătoasă. Mi-am dat seama de ce avea părul așa de scurt - abia începuse să-i crească.

Holden se ridică, traversă încăperea și luă de pe polița șemineului o fotografie înrămată care stătea cu fața în jos. Veni cu ea și i-o întinse lui Ken. M-am uitat și eu.

— Asta e fotografia pe care mi-a făcut-o soția mea la ceea ce ar fi trebuit să fie ultima mea cină acasă.

Holden era numai piele și os. Vlăguit. Chel. Stătea la masă, cu un simulacru de zâmbet pe față. Cămașa îi atârna pe corp.

— Ajunsesem să am patruzeci de kilograme, spuse el. Acum am șaptezeci. Am avut un cancer de colon, operat cu succes, dar care ulterior s-a răspândit. Doctorii spun că e o minune că mai trăiesc. Este o minune, dar ea a venit de la Dumnezeu prin mesagerul său, Nick Spencer.

Ken nu-și putea lua ochii de la fotografie.

— Doctorii dumneavoastră știu că vi s-a administrat vaccinul?

— Nu. N-au nici un motiv să bănuiască asta, firește. Se miră doar că n-am murit. Prima mea reacție la vaccin a fost teama de moarte. Pe urmă a început să-mi revină pofta de mâncare și am început să mă îngraș. Nick mă vizita o dată la trei, patru zile și nota progresele făcute de mine. Am o copie. M-a pus să jur că voi păstra secretul. Mi-a spus să nu-l sun niciodată la birou și nici să nu-i las un mesaj acolo. Doamna doctor Clintworth, de la sanatoriu, a bănuțit că Nick mi-a administrat vaccinul, însă eu am negat. Nu știu dacă m-a crezut.

— Domnule Holden, v-au făcut doctorii raze X sau radiografii? întrebă Ken.

— Da. Ei numesc asta remisie spontană. Se întâlnește o dată la un miliard de cazuri. Doi dintre ei scriu comunicări științifice despre mine. Când ați sunat azi, primul meu gând a fost să vă refuz, dar am citit fiecare număr al *Wall Street*

Weekly. Sunt atât de scârbit încât m-am gândit că e timpul să vorbesc. Poate că vaccinul nu are efect la *toată lumea*, dar mie mi-a salvat viața.

— Vreți să-mi arătați însemnările făcute de Nick cu privire la progresele înregistrate de dumneavoastră?

— Am făcut deja copii în caz că mă hotăram să vi le dau. Ele arată că vaccinul a atacat celulele canceroase, înconjurându-le și apoi distrugându-le. În zonele respective au început imediat să apară celule sănătoase. Am intrat în sanatoriu în zece februarie. Nick era voluntar acolo. Citisem tot ce ținea de cercetarea cu privire la posibila tratare a cancerului. Știam cine era Nick și citisem despre cercetările lui. L-am implorat să încerce vaccinul pe mine. Mi l-a administrat în ziua de doisprezece februarie și pe douăzeci am venit acasă. După două luni și jumătate boala dispăruse.

După o oră, în timp ce ne pregăteam să plecăm, ușa din față se deschise și intrară o femeie drăguță și două adolescente. Toate trei aveau părul roșu și bogat. Erau soția și fetele lui Holden.

— Bună, spuse el, zâmbind. Ați venit devreme, fetelor. Ați terminat banii?

— Nu, n-am terminat banii, spuse soția lui, luându-l de braț. Am vrut doar să ne asigurăm că ești tot aici.

Am discutat cu Ken în timp ce ne îndreptam spre mașină.

— *S-ar putea* să fie o remisie spontană întâlnită o dată la un miliard de cazuri, spuse el.

— Știi că nu așa stau lucrurile.

— Carley, medicamentele și vaccinurile acționează diferit la persoane diferite.

— Tot ce știu e că s-a vindecat.

— Atunci de ce testele de laborator au ieșit anapoda?

— Nu mă întreba pe mine, întreabă-te pe tine și vei găsi răspunsul: Cineva a vrut să pară că vaccinul a dat greș.

— Da, m-am gândit la posibilitatea asta. Cred că Nicholas Spencer bănuia că testele cu vaccinul erau în mod deliberat modificate. Asta ar explica testele secrete pe care le finanța în Europa. Ai auzit ce a spus Holden. Nick nu avea încredere în nimeni.

— Avea încredere în Vivian Powers, am spus. Se îndrăgostise de ea. Cred că nu i-a spus de Holden sau de bănuielile lui pentru că s-a gândit că ar putea să fie periculos pentru ea să dețină acea informație - și n-a greșit. Ken, vreau să vii cu mine și s-o vezi cu ochii tăi pe Vivian Powers. Fata nu simulează. De altfel, am o idee referitor la ce i s-a întâmplat.

*

Tatăl lui Vivian era în sala de așteptare de lângă secția de terapie intensivă.

— Jane și cu mine facem cu rândul aici, spuse el. Nu vreau ca Vivian să fie singură când se trezește. E derutată și înspăimântată, dar o să-și revină.

— Și-a recăpătat memoria?

— Nu. Tot mai crede că are șaisprezece ani. Doctorii spun că s-ar putea să nu recupereze niciodată ultimii doisprezece ani. Va trebui să accepte acest fapt când se va simți destul de bine ca să înțeleagă. Important e că trăiește și că vom putea s-o luăm acasă curând. Asta e tot ce ne interesează.

L-am informat că Ken lucra cu mine la articolul despre Spencer și că era doctor.

— E important ca el s-o vadă pe Vivian, am spus. Încercăm să punem cap la cap ce i s-a întâmplat.

— Pentru asta, da, puteți s-o vedeți, domnule doctor Page. Peste câteva minute o infirmieră intră în sala de așteptare.

— S-a trezit, domnule Desmond, spuse ea.

Când Vivian deschise ochii, tatăl ei se afla lângă ea.

— Tati, spuse ea încetișor.

— Sunt aici, dragă. Îi luă mâinile în ale lui.

— Mi s-a întâmplat ceva, nu-i așa? Am avut un accident.

— Da, dragă, ai avut, dar ai să te faci bine.

— Mark e teafăr?

— E bine.

— Conducea prea repede. I-am spus-o.

Ochii ei se închideau din nou. Allan Desmond se uită la Ken și la mine și șopti:

— Vivian a avut un accident de mașină când avea șaisprezece ani. S-a trezit la urgență.

Am ieșit din spital și ne-am dus în parcare.

— Ai pe cineva pe care l-ai putea consulta în legătură cu medicamentele care afectează mintea? l-am întrebat eu pe Ken.

— Știu unde bați cu întrebarea asta și, da, am. Carley, între companiile farmaceutice se duce o luptă pentru găsirea medicamentelor care să vindece boala Alzheimer și să redea memoria. În același timp laboratoarele descoperă multe lucruri despre *distrugerea* memoriei. Nu e un secret prea mare că timp de șaiszeci de ani medicamentele care afectează mintea au fost folosite pentru obținerea de informații de la spionii capturați. În zilele noastre ele sunt infinit mai sofisticate.

Apoi am dat glas bănuielii care prindea contur în mintea mea de la o vreme.

— Ken, vreau să-ți spun care e ipoteza mea. Eu cred că Vivian a intrat în panică și a fugit la vecina ei. I-a fost frică să ceară ajutor chiar și la telefon. A luat mașina și a fost urmărită. Este posibil să i se fi administrat medicamente care afectează mintea în încercarea de a se afla dacă Nick Spencer a supraviețuit prăbușirii avionului. Am aflat că mulți oameni de la Gen-stone bănuiau că între ea și Nick există o relație amoroasă. Se poate ca cei care au răpit-o să fi sperat că, dacă Nick trăiește, îi va răspunde la apelul telefonic. Cum asta nu s-a întâmplat, i-au dat un drog care să-i șteargă memoria imediată și au lăsat-o în mașină.

Am ajuns acasă o oră mai târziu și primul lucru pe care l-

am făcut a fost să deschid televizorul. Ned Cooper era de negăsit. Dacă plecase în zona Boston, după cum se specula, probabil că reușise să-și găsească o ascunzătoare. Pe urmele lui fusese trimis un număr impresionant de polițiști.

M-a sunat mama. Era îngrijorată.

— Carley, în ultimele două săptămâni aproape că n-am vorbit cu tine, or, asta nu-ți stă în fire. Sărmanul Robert nu primește aproape deloc vești de la Lynn, dar noi două am fost mereu apropiate. S-a întâmplat ceva?

— S-au întâmplat multe, mamă, dar nu între noi. Bineînțeles că nu puteam să-i spun ce mă frământa cu adevărat. Am calmat-o explicându-i că articolul îmi ocupa tot timpul, dar era să mă înec la propunerea ei ca eu și Lynn să ne ducem într-un week-end la ei și să petrecem toți patru două zile plăcute.

După ce am închis mi-am făcut un sandviș cu unt de arahide și un ibric de ceai. Le-am pus pe o tavă și m-am așezat la birou pentru două ore de muncă. Alături aveam teancul de dosare Spencer și decupajele din ziare cu referiri la prăbușirea avionului. Cum acestea din urmă erau împrăștiate, le-am adunat, le-am pus la loc în dosarul lor, apoi am luat pliantele pe care le înșfăcasem la Garner Pharmaceuticals.

Am decis că merita să le răsfoiesc să văd dacă exista vreo referire la Gen-stone. Când am ajuns la cel din mijlocul teancului, am tresărit. Era ceea ce înregistrasem involuntar în biroul de recepție, fără ca la vremea respectivă să-mi dau seama ce văd.

Preț de câteva minute, poate chiar o jumătate de oră, am stat sorbind din ceașca de ceai, fără să observ că se răcise deja.

Aveam în mână cheia întregii afaceri. Era ca și cum aș fi deschis un seif și aș fi găsit înăuntru tot ce căutam. Sau ca și cum aș fi avut un pachet de cărți pe care le aranjam în suită. Poate că exemplul acesta era mai bun pentru că la cărți jokerul poate fi pus oriunde. În pachetul de cărți cu care jucam noi, Lynn era jokerul, și locul în care se afla ea avea să ne afecteze

amândurora viața.

49

Când se întoarse în garaj, Ned se așeză în mașină și stătu acolo bând whisky și, din când în când, ascultând radioul. Îi plăcea să audă ce se spunea la știri despre el, însă nu voia să consume bateria. După un timp începu să moțăie și, treptat, adormi. Zgomotul unei mașini care venea pe drumul de serviciu și trecea pe lângă garaj îl trezi brusc și îl făcu să întindă mâna după pușcă. Dacă erau polițaii și încercau să-l prindă, măcar să radă câțiva înainte să moară.

Așteptă aproape o jumătate de oră, dar nu auzi nici o mașină întorcându-se. Se întreba dacă nu cumva apăruse iubitul, tipul care fusese cu ea în noaptea în care el provocase incendiul.

Ned se hotărî să arunce o privire ca să vadă dacă ghicise. Cu pușca sub braț, deschise fără zgomot ușa laterală și parcurse traseul, de-acum familiar, până la casa de oaspeți. Berlina neagră era parcată în locul în care îngrijitorii obișnuiau să-și lase mașina. Toate storurile de la casă fuseseră coborâte, în afară de cel de la birou, ridicat un centimetru sau doi de la pervaz. Probabil că s-a înțepenit, își zise el. Fereastra era deschisă, așa că atunci când se aplecă reuși să vadă până în camera de zi, unde stătuseră seara trecută Lynn Spencer și tipul.

Se aflau iarăși acolo, numai că de data asta mai era cineva cu ei. Auzea și o altă voce, o voce de bărbat, dar nu-i vedea fața. Dacă iubitul lui Spencer și celălalt tip vor fi aici mâine când va veni în vizită muierea DeCarlo, însemna că vor avea ghinion. Lui îi convenea. Nici unul dintre ei nu merita să trăiască.

În timp ce se străduia să asculte conversația, o auzi pe Annie spunându-i să se întoarcă în garaj și să doarmă puțin.

— Și nu mai bea, Ned, spuse ea.

— Dar...

Ned închise repede gura. Începuse să vorbească cu Annie cu voce tare. Bărbatul care vorbea, amantul, nu auzi, dar Lynn Spencer ridică mâna și le ceru să facă liniște.

Își dădu seama că ea le spunea că auzise ceva afară. Ned se îndepărtă pe furiș și ajunsese după brazi înainte ca ușa să se deschidă. Nu vedea fața tipului care ieșise, dar era mai înalt decât amantul. După ce aruncă o privire rapidă, acesta intră înapoi în casă. Înainte să închidă ușa, Ned îl auzi spunând:

— Ești nebună, Lynn.

Nu e nebună, rosti Ned, de data asta în gând. Tăcu până ajunsese înapoi în garaj. Apoi, în timp ce deschidea o sticlă de whisky, începu să râdă. Îi spuse lui Annie că nu avea importanță că bea whisky pentru că nu mai lua medicamente. “Continui să uiți, Annie, mereu uiți.”

50

Duminică dimineață m-am sculat devreme. Pur și simplu nu mai puteam dormi. Și nu numai pentru că îmi era groază să dau ochii cu Lynn, ci și din cauza unei senzații ciudate că avea să se întâmple ceva cumplit. Am băut repede o ceașcă de cafea, am îmbrăcat niște pantaloni confortabili și un jersey ușor și m-am dus la catedrală. Slujba de la ora opt era pe cale să înceapă și m-am strecurat într-o strană.

M-am rugat pentru oamenii care își pierduseră viața din cauză că Ned Cooper investise în Gen-stone. M-am rugat pentru toți cei care aveau să moară din cauză că vaccinul lui Nick Spencer fusese sabotat. M-am rugat pentru Jack Spencer, al cărui tată îl iubise atât de mult, și m-am rugat pentru băiețelul meu, Patrick, care acum era înger.

Aproape de ora nouă enoriașii începură să iasă. Încă neliniștită, m-am dus în Central Park. Era o dimineață de

aprilie minunată, care promitea o zi însorită și copaci proaspăt înfloriți. În parc erau deja oameni care se plimbau sau mergeau pe bicicletă. Alții stăteau întinși pe iarbă, pregătindu-se de picnic sau de plajă.

M-am gândit la cei din Greenwood Lake care săptămâna trecută mai trăiau, iar acum erau morți. Oare avuseseră vreo premoniție că le expira timpul? Tata a avut. El s-a întors și a sărutat-o pe mama înainte să-și înceapă obișnuita plimbare de dimineață. Niciodată nu mai făcuse asta.

Oare de ce mă gândeam la toate astea? Aș fi vrut ca ziua să se termine repede și să vină seara, când voi fi cu Casey. Ne era bine împreună. O știam amândoi. Atunci de unde această tristețe copleșitoare când mă gândeam la el, de parcă mergeam în direcții diferite, de parcă drumurile ni se despărțeau iar?

Am pornit înapoi spre casă și pe drum m-am oprit la o cafea și un corn. Asta m-a mai înviorat puțin și, când am văzut că Casey sunase deja de două ori, m-am simțit și mai bine. Seara trecută se dusese cu un prieten la un meci, așa că nu vorbiserăm.

L-am sunat.

— Începeam să-mi fac griji, spuse el. Carley, tipul acesta, Cooper, este încă liber și e periculos. Nu uita că te-a contactat de trei ori.

— Fii fără grijă, sunt cu ochii-n patru. În mod sigur nu e în Bedford și mă îndoiesc că se află în Greenwich.

— De acord. Nici eu nu cred că e în Bedford. Cred că o caută pe Lynn Spencer în New York. Poliția din Greenwich stă cu ochii pe casa familiei Barlowe. Dacă el îl învinuiește pe Nick Spencer de eșecul vaccinului, s-ar putea să fie destul de nebun să se ducă după fiul lui Nick.

Vaccinul anticancer nu e un eșec, îmi venea să-i spun lui Casey, dar nu puteam, nu la telefon, nu acum.

— Carley, mă gândeam că am putea merge împreună la Bedford după-amiază.

— Nu, am spus repede. Nu știu cât am să stau cu Lynn, și tu trebuie să ajungi la timp la petrecere. Am să vin și eu după aceea. Casey, n-am să intru acum în detalii, dar ieri am aflat niște lucruri care vor duce la acuzații grave și mă rog ca Lynn să nu fie implicată. Dacă ea știe sau bănuiește ceva, a sosit timpul să vorbească. Trebuie s-o conving s-o facă.

— Ai grijă. Apoi repetă cuvintele pe care le auzisem pentru prima dată cu două seri în urmă: Te iubesc, Carley.

— Și eu te iubesc, am șoptit.

Am făcut un duș, m-am spălat pe cap și am acordat mai multă atenție ca de obicei machiajului meu. Am scos din șifonier un costum de mătase verde deschis cu pantaloni largi. Era una din ținutele în care mă simțeam întotdeauna bine și în care, spunea lumea, arătam excelent. M-am hotărât să pun în poșetă colierul și cerceii pe care îi port de obicei la acel costum. Păreau prea festivi pentru discuția pe care urma s-o am cu sora mea vitregă. Am optat pentru niște cercei de aur, simpli.

La unu patruzeci și cinci m-am suit în mașină și am pornit spre Bedford. La trei fără zece am sunat și Lynn mi-a deschis poarta. Așa cum procedasem săptămâna trecută, când îi interviuasem pe îngrijitori, am ocolit ruinele conacului și am parcat în fața casei de oaspeți.

Am coborât din mașină, m-am dus la ușă și am sunat. Mi-a deschis Lynn.

— Intră, Carley, spuse ea. Te așteptam.

51

La ora două, Ned se afla după copacii din apropierea casei de oaspeți. La două și un sfert, un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci venea pe aleea care ducea la poarta de serviciu. Nu arăta a polițai - avea haine prea scumpe. Purta o haină albastru închis, pantaloni cafenii și o cămașă cu guler

răsfânt. Aspectul și atitudinea lui, reflectate în felul în care mergea, spuneau că se simțea de parcă ar fi stăpânul lumii.

Dacă mai ești pe aici vreo oră, n-ai s-o mai stăpânești, se gândi Ned. Se întrebă dacă tipul era cel de seara trecută - nu iubitul, celălalt. S-ar putea, hotărî el. Erau cam de aceeași statură.

Ned o văzu iar pe Armie stând lângă el. Îi întindea mâna. Știa că el va veni curând la ea.

— Nu va dura mult, Annie, șopti el. Dă-mi două ore, bine?

Îl dorea capul atât din cauza băuturii cât și pentru că încă nu găsisese modalitatea să ajungă la cimitir. Nu putea să ia Toyota - polițaii o căutau peste tot. Mașina lui Lynn Spencer era prea elegantă - oamenii ar fi remarcat-o.

Tipul ajunsese la casă și bătu la ușă. Îi deschise Lynn Spencer. Ned hotărî că era probabil un vecin care venise s-o vadă. Probabil că știa codul de la poarta de serviciu sau Lynn îi deschisese din casă.

Douăzeci de minute mai târziu, la trei fără zece, o mașină intră pe aleea din față și parcă lângă casa de oaspeți.

Ned văzu o femeie tânără coborând din mașină. O recunoscuse imediat - era Carley DeCarlo. Sosise la timp - poate chiar puțin mai devreme. Totul avea să se întâmple exact cum plănuse el.

Tipul cel nou era încă înăuntru. Ghinionul lui.

DeCarlo era îmbrăcată de parcă mergea la o petrecere, se gândi Ned. Purta un costum frumos, unul pe care și el ar fi vrut să i-l cumpere lui Annie. DeCarlo își permitea să poarte asemenea haine pentru că era de-a lor - de-a pungașilor care luaseră banii tuturor și frânseseră inima lui Annie ca apoi să spună lumii: "Eu n-am nici o legătură cu asta. Și eu sunt o victimă."

Sigur că ești! De asta vii aici într-o Acura verde închis, îmbrăcată într-un costum elegant care costă o grămadă de bani.

Annie spusese mereu că dacă și-ar fi putut permite vreodată o mașină ar fi vrut să fie verde închis. “Ia gândește-te, Ned. Negrul e cam sumbru, și multe mașini albastru închis arată de parcă ar fi negre, așa că ce diferență e? Dar verde închis arată cu adevărat elegant. Când vei câștiga la loterie, Ned, te rog să-mi cumperi o mașină verde închis.”

— Annie, iubito, nu ți-am cumpărat-o, dar azi am să vin să te întâlnesc într-o mașină verde închis, bine?

— Oh, Ned. O auzi râzând. Era pe aproape. Îi simți sărutul. O simți masându-i ceafa, așa cum făcea când era foarte încordat.

Lăsase pușca rezemată de un copac. O luă și începu să se gândească cum să procedeze. Cel mai bine era să intre în casă. În felul ăsta risca mai puțin ca împușcăturile să fie auzite din șosea.

Lăsându-se în patru labe, se furișă de-a lungul gardului viu până ajunse pe partea laterală a casei, sub fereastra camerei cu televizorul. Ușa care dădea în camera de zi era aproape închisă, așa că nu vedea înăuntru. În schimb, îl văzu pe tipul care tocmai sosise. Era în camera cu televizorul și stătea în picioare după ușă.

— Cred că DeCarlo nu știe că el e aici, spuse Annie. Mă întreb de ce.

— Să aflăm, propuse Ned. Am o cheie de la ușa de la bucătărie. Hai să intrăm.

52

Lynn e cu adevărat o femeie frumoasă. De obicei își strânge părul la spate într-un coc franțuzesc, dar azi își lăsase cârlionții aurii să-i încadreze fața, și asta îndulcea privirea de gheață a ochilor ei de un albastru închis. Era îmbrăcată cu pantaloni albi de mătase, croiți impecabil, și o bluză de mătase albă. Preocuparea mea de a nu arăta prea festiv pentru discuția

noastră serioasă nu era împărtășită și de ea. Purta un colier îngust din aur presărat cu diamante, cercei de aur cu diamante și inelul cu diamant pe care îl remarcasem la întrunirea acționarilor.

Am complimentat-o pentru felul în care arăta, iar ea mi-a explicat că mai târziu mergea la un cocteil la un vecin. Am urmat-o în camera de zi. Nu i-am spus că nu mai departe de acum o săptămână fusesem în camera asta. Eram sigură că i-ar fi plăcut vizita mea la Manuel și Rosa Gomez.

Se așeză pe canapea, tolănindu-se astfel încât să sugereze că avea să fie o discuție relaxată și am înțeles că mă așteptau momente grele. Bineînțeles că nu voiam să beau nimic, nici chiar apă, dar din faptul că nu a făcut nici măcar un gest simbolic de ospitalitate am înțeles că mesajul era să-mi spun lecția și să mă car.

Tu ai vrut-o, m-am gândit, și am inspirat adânc.

— Lynn, n-o să fie o conversație lejeră și, sincer, singurul motiv pentru care mă aflu aici și încerc să te ajut e că mama s-a căsătorit cu tatăl tău.

Își aținti privirea asupra mea și dădu din cap. Suntem de acord, m-am gândit, și am continuat:

— Știu că nu ne omorâm una după cealaltă, și asta e în regulă, dar te-ai folosit de legăturile noastre de familie - dacă se pot numi astfel - ca să faci din mine avocatul tău. Tu erai văduva tristă care habar n-avusese ce punea la cale bărbatul ei, erai mama vitregă care tânjea după fiul vitreg. Erai fără slujbă, fără prieteni, pe punctul de a rămâne lefteră. Totul a fost o minciună, nu-i așa?

— A fost, Carley? întrebă ea politicoasă.

— Eu cred că a fost. Ție puțin îți păsa de Nick Spencer. Singurul lucru cinstit pe l-ai spus a fost că el s-a însurat cu tine pentru că semănai cu prima lui soție. Cred că asta e adevărat. Dar, Lynn, mă aflu aici ca să te avertizez. Va începe o anchetă referitoare la problemele care au apărut brusc în legătură cu

vaccinul. Întâmplarea face să știu că vaccinul e bun - am văzut ieri cu ochii mei dovada clară a acestui lucru. Am văzut un om care, acum trei luni, era în anticamera morții, iar acum e vindecat sută la sută.

— Minți, se răsti ea.

— Ba nu, nu mint. Oricum, n-am venit aici să vorbesc despre omul acela. Sunt aici pentru a-ți spune că Vivian Powers a fost răpită și că, probabil, i s-au administrat substanțe care afectează mintea.

— Asta-i caraghios!

— Nu, nu e, și nici faptul că dosarele tatălui lui Nick au fost furate de la doctorul Broderick. Sunt convinsă că știu cine le-a luat. I-am găsit fotografia ieri într-un pliant al companiei Garner Pharmaceuticals. E vorba de Lowell Drexel.

— Lowell? Glasul ei trăda încordarea care o cuprinsese.

— Doctorul Broderick a spus că cel care a luat dosarele era un bărbat cu părul șaten-roșcat. Cred că treaba cu vopsitul a fost bună deoarece nu și-a dat seama că nu era culoarea lui naturală. Fotografia a fost făcută anul trecut, înainte ca Drexel să înceteze să se vopsească. Am de gând să-i sun pe anchetatori și să le spun despre asta. Doctorul Broderick era cât pe ce să fie omorât de o mașină, și asta s-ar putea să nu fi fost un accident. Cel puțin eu nu cred că a fost. Acum se află în convalescență și i se va arăta fotografia aia. Dacă îl va identifica pe Drexel, următorul lucru pe care îl vor face anchetatorii va fi să înceapă să cerceteze cauzele prăbușirii avionului. Ai fost auzită certându-te cu Nick în cafeneaua de la aeroport, chiar înainte ca el să decoleze. Chelnerița l-a auzit întrebându-te de ce te-ai răzgândit în ultimul moment să mergi cu el. Ar fi bine să ai niște răspunsuri când poliția va veni la tine.

Lynn era acum vizibil agitată.

— Speram să cârlesc căsnicia noastră - de asta i-am spus la început că merg cu el. Am vorbit despre asta cu Nick și l-am rugat să-l lase acasă pe Jack. A fost de acord, deși nu i-a

convenit. Apoi s-a răstit la mine toată ziua de vineri, așa că în momentul în care am plecat la aeroport m-am hotărât să-mi las geamantanul acasă. I-am spus abia în mașină și de asta a explodat.

— E o poveste subțirică, i-am spus. Eu încerc să te ajut, dar tu îmi îngreunezi sarcina. Știi ce speculații vor începe să se facă? Îți spun eu. Vor începe să se întrebe dacă ai strecurat ceva în băutura lui Nick, în cafeaua de la aeroport. Și eu încep să mă întreb.

— E ridicol!

— Atunci începe să te gândești cât de gravă e situația ta. Anchetatorii se concentrează asupra lui Nick. Ai avut noroc că nu i-au găsit cadavrul. Dar o dată ce se va aduce vorba despre vaccin, acesta va trece pe primul plan și atunci nu te văd deloc bine. În consecință, dacă știi ceva despre ce se petrecea în laborator sau dacă ai fost avertizată să nu-l însoțești pe Nick în acel zbor, ar fi bine să vorbești acum și să închei o înțelegere cu procurorul.

— Carley, mi-am iubit foarte mult soțul. Am vrut să salvez căsnicia noastră. Toate astea sunt inventate de tine.

— Ba nu sunt inventate. Nebunul ăla de Ned Cooper, care a împușcat atâția oameni, e cel care a dat foc conacului. Sunt sigură de asta. El a văzut pe cineva părăsind casa în noaptea aceea. Mi-a trimis e-mail-uri despre asta, iar eu le-am predat poliției. Cred că ești cuplată cu Wallingford, iar când va ieși la iveală lucrul ăsta alibiul tău nu va mai face doi bani.

— Crezi că sunt cuplată cu Charles? Începu să râdă, un râs nervos, strident. Te credeam mai deșteaptă, Carley. Charles nu e decât un escroc care fură de la propria sa companie. A făcut-o și înainte, de asta fiii lui nu vor să vorbească cu el. A început s-o facă și la Gen-stone când și-a dat seama că Nick lua împrumuturi din cota sa de acțiuni.

M-am uitat lung la ea.

— Wallingford a fost lăsat să fure! Tu știai ce face și n-ai

spus nimic?

— Nu era problema ei, Carley, spuse un glas profund de bărbat.

Glasul venea din spatele meu. Am icnit și am sărit în sus. Lowell Drexel stătea în prag. În mână avea un pistol.

— Stai jos, Carley. Glasul lui era egal, lipsit de emoție. Mi s-au înmuiat brusc genunchii, m-am prăbușit la loc în fotoliu și m-am uitat la Lynn, căutând o explicație.

— Speram să nu se ajungă atât de departe, Carley, spuse ea. Zău că îmi pare rău, dar... Brusc, se uită pe lângă mine, spre fundul camerei și expresia de dispreț pe care o avea pe față se transformă într-una de groază.

Am întors repede capul. Ned Cooper stătea în picioare în zona destinată sufrageriei, cu părul răvășit, neras, cu hainele pătate și mototolite, cu ochii mari și pupilele dilatate. În mână ținea o pușcă și, în timp ce îl priveam, îi modifică abia vizibil poziția și apăsă pe trăgaci.

Zgomotul strident, mirosul de fum acru, țipătul îngrozit al lui Lynn și bufnitura corpului lui Drexel pe podeaua de lemn mi-au paralizat simțurile. *Trei!* atât am putut gândi. *Trei* în Greenwood Lake; *trei* în camera asta. Am să mor!

— Te rog, gema Lynn, te rog ...

— Nu. De ce ai trăi? Am ascultat tot, ești un gunoi. Ned mișcă arma. Mi-am îngropat fața în mâini.

— Te ro...

Am auzit din nou zgomotul exploziei, am simțit mirosul de fum și am știut că Lynn era moartă. Urmam eu. Acum o să mă omoare, mi-am spus, și am așteptat impactul glonțului.

— Ridică-te. Mă zgâlțâia de umăr. Vino. Luăm mașina ta. Ești norocoasă. Ai să mai trăiești vreo jumătate de oră.

M-am ridicat împleticindu-mă. N-am putut să mă uit la canapea. Nu voiam să văd cadavrul lui Lynn.

— Să nu-ți uiți portofelul, spuse el cu un calm sinistru. Era pe podea, lângă fotoliul în care șezusem. M-am aplecat și l-

am ridicat. Apoi Cooper m-a înșfăcat de braț și m-a împins în bucătărie.

— Deschide ușa, Carley, porunci el.

O trase după noi și mă îmbrânci spre mașină, pe partea șoferului.

— Urcă. Tu conduci.

Părea să știe că nu încuiasem mașina. Mă urmărise? m-am întrebat. Oh, Doamne, de ce am venit aici? De ce n-am luat în serios amenințarea lui?

Ocoli mașina prin față, neluându-și ochii de la mine și ținând pușca pregătită. Se așează pe scaunul din dreapta.

— Deschide portofelul și scoate cheile.

Abia am reușit să-l deschid. Aveam degetele amorțite și tremuram atât de tare încât cu greu am reușit să bag cheia în contact.

— Ia-o pe drumul ăsta. Codul pentru poartă este 2808. Formează-l când ajungem acolo. Când se deschide poarta, fa dreapta. Dacă e vreun polițai prin preajmă, să nu încerci ceva.

— N-am să încerc, am șoptit.

Ned se aplecă pentru a nu fi văzut de pe stradă. Când poarta s-a deschis și am ieșit, pe șosea nu se vedea nici o mașină.

— La colț, fă la stânga.

Când am trecut de ruinele conacului am văzut o mașină de poliție mergând încet pe lângă ele. Am continuat să mă uit drept înainte. Știam că Ned Cooper nu glumea.

Cooper rămase ghemuit în mașină, cu pușca între picioare. Vorbea numai ca să dea directive. “Aici fă la dreapta. Aici fa la stânga.” Apoi spuse pe un cu totul alt ton:

— S-a terminat, Annie. Sunt pe drum. Cred că te bucuri, scumpo.

Annie. Soția lui moartă. I se adresa de parcă era în mașină. Poate că dacă încercam să-i vorbesc despre ea, dacă vedea că îmi era milă de ei amândoi, mai aveam o șansă.

Voiam să trăiesc. Voiam să am o viață cu Casey. Voiam alt copil.

— Aici fa la stânga, apoi mergi drept un timp.

— Bine, Ned, am răspuns. Glasul îmi tremura atât de tare încât mi-am mușcat buza ca să mă pot controla. Ieri am auzit la televizor niște oameni vorbind despre Annie. Toți spuneau că au iubit-o.

— Nu i-ai răspuns la scrisoare.

— Ned, când primesc aceeași întrebare de la mai mulți oameni răspund la scrisoare, dar nu folosesc un nume anume pentru că n-ar fi corect față de toți ceilalți. Sigur am răspuns la întrebarea lui Annie, deși n-am specificat numele ei.

— Nu știi.

— Ned, și eu am cumpărat acțiuni la Gen-stone și am pierdut bani, exact ca tine. De asta scriu un articol pentru revistă, să știe toată lumea de noi cei care am fost înșelați. Știu ce mult ai vrut să-i oferi lui Annie o casă mare și frumoasă. Bani cu care am cumpărat acțiuni erau banii pe care îi economisiseam pentru un apartament. Trăiesc într-o casă închiriată exact ca cea în care ați trăit voi.

Oare mă asculta? m-am întrebat. Nu-mi dădeam seama. Sună celularul meu. Era în poșeta pe care o aveam încă în poală.

— Trebuia să te sune cineva?

— Probabil că e iubitul meu. Trebuie să mă întâlnesc cu el.

— Răspunde. Spune-i că ai să întârzi.

Era Casey.

— Totul e în regulă, Carley?

— Da. Am să-ți povestesc eu.

— Când ajungi aici?

— Oh, în vreo douăzeci de minute.

— Douăzeci de minute?

— Tocmai am pornit. Cum să-i dau de știre că aveam

nevoie de ajutor? Spune-le tuturor că sunt pe drum, am spus. Îmi face bine să știu că am să-l văd pe Patrick curând.

Cooper îmi luă telefonul din mână și îl aruncă pe scaun.

— Pe Annie ai s-o vezi curând, nu pe Patrick.

— Ned, unde mergem?

— La cimitir. Să fim cu Annie.

— Unde e cimitirul, Ned?

— În Yonkers.

De unde ne aflam până la Yonkers nu făceam mai mult de zece mile.

Oare înțelesese Casey că aveam nevoie de el? Va suna poliția ca să le ceară să fie cu ochii după mașina mea? Însă chiar dacă polițiștii o vedeau și ne urmăreau, asta însemna doar că și unii dintre ei vor fi uciși.

Acum eram sigură că Ned Cooper avea de gând să se sinucidă în cimitir, după ce mă va omori pe mine. Singura mea șansă de a scăpa era ca el să se hotărască să mă lase în viață.

— Ned, cred că tot ce s-a spus ieri despre tine la televizor e o rușine. N-a fost corect.

— Annie, ai auzit? Nici ea nu crede că e corect. Ei nu știu cum e să-ți pierzi casa, și asta numai din cauză că am crezut minciunilor lor. Ei nu știu ce am simțit când te-am văzut murind atunci când camionul ăla de gunoi a intrat în mașina ta. Ei nu știu că oamenii ăia cu care tu ai fost așa de bună tot timpul n-au vrut să afli că hotărâsem să le vând casa noastră. Ei nu mă plăceau, așa că am vrut să scap de amândoi.

— Mi-ar plăcea să scriu despre toate astea, Ned. Încercam să nu pară că îl imploram. Nu era ușor.

Am trecut prin Yonkers. Traficul era aglomerat și Cooper se aplecă și mai mult.

— Mi-ar plăcea să scriu despre grădina lui Annie, cum planta ea în fiecare an flori, am continuat.

— Mergi drept înainte. Aproape am ajuns.

— Și așa spune tuturor că pacienții din spital o iubeau. Aș

scrie despre cât de mult te-a iubit ea pe tine.

Traficul scăzuse. Am văzut în dreapta un cimitir.

— L-aș intitula “Povestea lui Annie”, Ned.

— Cotește pe drumul ăla de pământ. Trece prin cimitir. Îți spun eu când să oprești. Glasul lui era egal.

— Annie, am spus, știu că mă auzi. Spune-i lui Ned că ar fi mai bine ca voi doi să fiți singuri, și eu să mă duc acasă, să scriu despre tine și să le spun tuturor cât de mult v-ați iubit tu și Ned. Nu vrei să vă stau în cale când, în sfârșit, ai să-l cuprinzi în brațe pe Ned, nu-i așa?

Ned nu părea să asculte.

— Oprește aici și coboară din mașină, ordonă el.

M-a pus să merg în fața lui până la un mormânt proaspăt săpat. Pământul începuse să se așeze și în mijloc era o adâncitură.

— Cred că mormântul lui Annie ar trebui să aibă o piatră frumoasă cu flori sculptate în jurul ei, am spus. Am să fac eu asta pentru ea.

— Stai jos. Acolo, spuse el arătând un spațiu aflat la vreun metru și jumătate de baza mormântului.

El se așeză pe mormânt și aținti pușca spre mine. Cu mâna stânga își scoase pantoful drept și șoseta.

— Întoarce-te, spuse el.

— Ned, sunt sigură că Annie vrea să fie singură cu tine.

— Am spus să te întorci.

Mă va omorî. Am încercat să mă rog, dar n-am putut să șoptesc decât cuvintele pe care Lynn încercase să le spună în clipa morții: “Te rog”.

— Tu ce crezi, Annie? spuse Ned. Ce-ar trebui să fac? Spune tu.

— Te rog. Eram prea amorțită de groază ca măcar să-mi mișc buzele. În depărtare am auzit urlul sirenelor apropiindu-se pe șosea. Prea târziu, m-am gândit. Prea târziu.

— Bine, Annie. O să facem ca tine.

Îmi amintesc un polițist spunând: “E în stare de șoc” și trupul lui Ned zăcând pe mormântul lui Annie. Apoi cred că am leșinat din nou.

M-am trezit la spital. Nu fusesem împușcată. Am știut că trăiam și că Annie îmi spusese lui Ned să nu mă omoare.

Cred că mi se administraseră multe sedative, pentru că am adormit din nou. Când m-am trezit, am auzit pe cineva spunând: “E aici, domnule doctor”. Două secunde mai târziu eram în brațele lui Casey.

EPILOG

Când a fost confruntat cu cele recunoscute de Lynn în fața mea înainte de a muri, Charles Wallingford s-a grăbit să coopereze cu anchetatorii. A recunoscut că el furase toți banii care lipseau, exceptând sumele împrumutate de Nick din cota aferentă acțiunilor lui. Furtul urma să fie răsplata lui pentru cooperarea la planul de a trimite Gen-stone în faliment. Cea mai uluitoare declarație a lui Charles a fost că miliardarul Adrian Garner, Garner Pharmaceuticals, pusese la cale întregul plan și dirijase pas cu pas tot ce se întâmplase.

Garner era cel care o recomandase pe Kendall ca asistentă a doctorului Celtavini și o trimisese acolo pentru a sabota experimentele.

Când Garner a aflat că vaccinul anticancer chiar avea efect, nu s-a mulțumit să-l distribuie, a vrut să-l și *dețină*. După ce se părea că vaccinul a eșuat și Gen-stone a intrat în faliment, intenționa să cumpere brevetul cu o sumă derizorie. În felul acesta Garner Pharmaceuticals ar fi deținut un vaccin care în realitate se dovedise promițător și, după toate probabilitățile, avea să fie și foarte profitabil.

Greșeala a fost că l-a pus pe Lowell Drexel să ridice personal însemnările doctorului Spencer. Telefonul lui Vivian Powers era ascultat. Când ea mi-a lăsat mesajul în care spunea că știa cine a luat însemnările, a fost răpită și drogată pentru a nu-l identifica pe căruntul Drexel cu omul care luase dosarele de la doctorul Broderick.

Garner i-a dat lui Lynn tableta pe care ea a pus-o în ceaiul cu gheață pe care l-a băut Nick la aeroport. Era un drog nou, unul care avea efect după câteva ore, iar când acționa dă râma victima fără avertizare. Nick Spencer n-a avut nici o șansă.

În baza declarațiilor lui Wallingford, Garner a fost acuzat de crimă. O altă companie farmaceutică importantă a intrat în

joc și a absorbit Gen-stone printr-un schimb de acțiuni. Investitorii, care inițial credeau că au fost escrocați, au acum acțiuni care valorează aproape cât au investit și perspectiva ca într-o bună zi să se îmbogățească dacă vaccinul își va demonstra eficacitatea.

După cum bănuiam, nepoata spioanei lui Garner era cea care făcuse să ajungă la el scrisoarea lui Caroline Summers despre fiica ei vindecată de scleroză multiplă. După ce a citit-o, Adrian Garner l-a trimis pe Drexel să ia însemnările doctorului Spencer de la doctorul Broderick.

În prezent, noua companie farmaceutică recrutează microbiologi de frunte din toată lumea pentru a studia acele însemnări și a încerca să stabilească ce combinație de substanțe a putut produce acel leac miraculos.

Încă mi-e greu să cred că Lynn a ajutat la uciderea soțului ei și că l-ar fi lăsat pe Lowell Drexel să mă omoare în acea zi cumplită în casa de oaspeți. Tatăl lui Lynn a fost nevoit să suporte nu doar moartea ei, ci și durerea și umilința provocate de articolele din presă. Mama și-a dat toată silința să-l ajute, dar n-a fost ușor.

Casey a înțeles ce încercam să-i spun când eram în mașină cu Ned și a luat legătura cu poliția. Polițiștii pândeau cimitirul pentru că bănuiau că Ned ar putea să se întoarcă acolo. Când Casey le-a explicat că Patrick era fiul meu care murise, știind cât de des se ducea Ned la mormântul lui Annie și-au dat seama unde mă află și au alergat imediat acolo.

Azi este 15 iunie. În după-amiaza asta s-a ținut o slujbă în memoria lui Nick Spencer, la care am participat și eu împreună cu Casey. Acționarii și angajații de la Gen-stone, cei care îl contestaseră cel mai zgomotos pe Spencer, au dovedit respect și atenție când s-au adus omagii geniului și devotamentului fostului lor patron.

Dennis Holden a electrizat adunarea când a vorbit.

Fotografia pe care ne-o arătase lui Ken și mie a fost proiectată pe un ecran.

— Mă aflu aici pentru că Nick Spencer și-a asumat riscul și mi-a administrat vaccinul său, a declarat el. Fiul lui Nick, Jack, a luat ultimul cuvântul.

— Tatăl meu a fost cel mai bun tată din lume, a început el. Ochii tuturor s-au umplut de lacrimi când a spus: Mi-a promis că, dacă va reuși să-și transpună visul în realitate, nici un copil nu-și va mai pierde mama din cauza cancerului.

Era cu certitudine demn de tatăl său. M-am uitat cum Jack și-a reluat locul între bunicii săi. Știam că în ciuda a tot ce se întâmplase era binecuvântat că se afla în grija unor oameni ca ei.

Apoi se produse o agitație când Vince Alcott spuse:

— Se crede că Nicholas Spencer a mai administrat unei persoane vaccinul anticancer. Acea persoană se află aici.

Pe scenă au urcat Marty și Rhoda Bikorsky, având-o între ei pe fiica lor, Maggie. Cea care s-a apropiat de microfon a fost Rhoda.

— L-am cunoscut pe Nicholas Spencer la spitalul St. Ann's, spuse ea, luptându-se cu lacrimile. Îmi vizitam o prietenă. Auzisem de vaccin. Fetița mea era pe moarte. L-am implorat să-i administreze vaccinul. Am adus-o la el cu o zi înainte de accidentul de avion. Nici măcar soțul meu n-a știut. Când am auzit că vaccinul nu era bun de nimic, mi-a fost teamă că o vom pierde chiar mai curând. Asta a fost acum două luni. De atunci, tumoarea din creierul lui Maggie a dat încet-încet înapoi. Încă nu știm care va fi rezultatul final, însă Nick Spencer ne-a dat multă speranță.

Marty a ridicat-o în brațe pe Maggie pentru ca cei prezenți să o vadă. Copila care era atât de palidă și fragilă în urmă cu șase săptămâni avea acum culoare în obraji și se îngrășase.

— Ni s-a promis că de Crăciun va mai fi împreună cu

noi, spuse Marty. Acum am început să credem că o vom vedea mare.

În timp ce mulțimea ieșea de la slujbă, am auzit pe cineva repetând cuvintele spuse de mama lui Maggie: “Nick Spencer ne-a dat multă speranță”.

Nu-i rău pentru un epitaf, m-am gândit.

SFÂRȘIT